

Departamentul de servicii poștale al societății noastre de difuzare trimite colete de cărți atât pentru persoanele fizice cât și cele juridice, în condiții foarte avantajoase.

Sunați la telefonul 223.63.07 sau scrieți-ne pe adresa S.C. ALCRIS '94 DIFUZARE S.R.L.; Str. Teodosie Rudeanu, Nr. 54, Sector 1, București.

Editor: Aurelian Micu
Lector: Ioan Drăghici
Tehnoredactor: Ana Croitoru
Macheta colecției: Andy

**Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale
BELL, JOSIE**

Fata de pe acoperiș / Josie Bell

București: Alcris, 2004.

p.; cm. – (El și Ea)

Tit. orig. (eng): The real thing

ISBN 973-646-347-8

821.111. 31=135.1

Colecția „EL ȘI EA “

JOSIE BELL

*Fata de pe
acoperiş*

Traducerea și adaptarea în limba română de

CECILIA IONESCU

ALCRIS

De aceeași autoare, în colecția „EL și EA“, a mai apărut:

Scăpat din infern

nr. 481

Paige a iubit o singură dată în viața ei. Nu prea bun, traficant de droguri, asasin, evadat din închisoare. Un bărbat care nu-și amintește trecutul nu are un viitor, fascinantul și pasionantul Kabir care i-a salvat viața și ea l-a salvat la rândul ei de închisoare. Kabir care i-a furat gândurile și inima a dispărut, părăsind-o apoi fără nici o explicație. Același Kabir pe care, după doi ani, Paige îl întâlnește într-un hotel luxos din Tanger. Dar acum nu mai este Kabir. Este un om bogat și faimos, aflat în pragul căsătoriei cu altă femeie...

Capitolul 1

– Așadar, ce crezi Charlene?

În timp ce vorbea, Eliza își ridică fața rotundă spre grinda centrală pe care se așezase Charlene, pentru a examina acoperișul.

Soarele ardea pe cerul Hawaiiului. Chiar la această oră matinală, era extrem de cald; Charlene îmbrăcase niște pantaloni ușori din pânză și o bluză simplă din bumbac. Privea cu atenție suprafața olanelor deteriorate, care se întindea în jurul ei. Nu era nici o îndoială: tot acoperișul va trebui refăcut.

– Poți să-mi aduci prelungirea scării, te rog? întrebă ea. Aș vrea să studiez mai de-a-proape frontonul.

Se apropie cu precauție de margine. Era o încântătoare casă veche, cu structură complicată, cu acoperișul plin de ferestruici și console. Ansamblul era în stare foarte proastă, dar merita să fie restaurat... iar ea, nu voia să lase nimic la întâmplare.

„Cossini et Co“, Întreprinderea pentru șarpante și amenajări interioare, pe care o fondase, cunoscuse începuturi promițătoare. Cu toate acestea, mai trebuia să se afirme pe o piață dificilă; oferta lui Johnny Campanello, un vechi prieten al tatălui său, îi dădea Charlenei ocazia visată de a se face cunoscută.

– Nimeni nu acceptă să se deplaseze până în Hawaii, se lamentase Johnny Campanello domnului Cossini, la telefon. Dacă lucrarea o interesează pe fiica ta, îi vor fi plătite toate cheltuielile de transport. În plus, clientul meu, domnul Gilmour, propune un scenariu absolut mulțumitor. După părerea mea, ar face o greșală să refuze un asemenea noroc!

Cincisprezece zile mai târziu, mai exact pe cincisprezece august, Charlene și cele două asociate luaseră avionul spre Hawaii. Eliza se trecură printre grămezile de olane și de cărămizi care acopereau toate împrejurimile clădirii. Așteptând-o. Charlene își plimbă privirea peste peisaj.

Insula era și mai fermecătoare decât își imaginase. Mai departe, de-a lungul țărmului se legăna încet un șir de palmieri. Printre ramurile lor strălucea o mare cabană de culoarea turcozei, mărginită de o spumă ușoară. De jur– împrejurul casei principale se ridicau căsuțe mici din lemn, care vor trebui și ele reparate. O dată terminat, ansamblul va adăposti un club de vacanță. Sarcina va fi dificilă, dar teribil de stimulatoare.

Părul roșcat al Elizei reapăru. Îi întinse Charlenei prelungirea scării și își șterse fruntea.

– Nu este încă ora nouă dimineată și s-a făcut o căldură de cuptor, gemu ea. Vrei o mână de ajutor, domnișoară?

– Nu, voi face doar câteva aprecieri. Dar du-te și vezi unde a ajuns Carol cu bungalourile.

A treia membră a echipei vizita cabinele, una după alta, pentru a evalua amploarea stricăciunilor.

Charlene fixă solid prelungirea de restul scării și rezemă totul de o bucată din acoperiș. Numai să-i suporte aluminiul ușor greutatea!

Un examen rapid îi confirmă bănuielele, partea superioară a șarpantei și a acoperișului era chiar în stare mai proastă decât restul.

Se așează călare pe streășină și se prinse temeinic de paratrăsnet.

Alaltăieri, după sosirea cu avionul, șoferul de taxi făcuse un mare ocol pentru a le arăta Honolulu. Uimite, cele trei femei descoperiseră plaje splendide, care desfășurau la nesfârșit un imens covor de nisip galben deschis și sidefiu. Din păcate, erau negre de lume. Dar aici, la o oră de capitală, totul era aproape pustiu, nisipul alb, imaculat, strălucea sub soare. La dreapta, în spatele unui tufiș de plante tropicale, se distinge silueta în stil baroc a unui templu japonez. La stânga, se întindea un parc natural, apoi plantații de trestie de zahăr și, mai încolo, satul.

Charlene privi Pacificul. Din când în când, o ambarcațiune ușoară traversa golful, trăgând un schior nautic în urma sa. Șoferul le spusese că, în luna noiembrie, se organizau chiar campionate de surf.

Charlene se strâmbă. Din partea ei, de-abia dacă îndrăznea să înoate acolo unde nu putea pune picioarele. Se simțea infinit mai în largul ei pe vârful celor mai înalte acoperișuri.

Benjamin Gilmour își opri jeepul la intrarea în parc, își șterse fruntea și se îndreptă spre clădirea principală. Ce construcție neobișnuită, demodată și ridicolă, cu intrânduri în ziduri și acoperișuri oblice caraghioase...

Brusc, se opri și se încruntă. Era cineva pe acoperiș! Oare ce făcea acolo acea tânără femeie, cocoțată pe coamă, bine dispusă și râzând prosteste! Scoase o înjurătură și alergă spre scara ce se înălța lângă perete.

O nebună, murmură el furios. Numai să nu se întâmple ca inconștienta, să se pretindă albatros și să încerce să facă un zbor planat până la plajă!

Prinse strâns scara și sui până pe coamă. Barele îi jenau picioarele încălțate în sandale subțiri. Furia îi spori. De l-ar asculta proasta acum!

În sfârșit, apăru la înălțimea acoperișului și puse mâna să se sprijine de margine, gâfâind. Deschise apoi gura pentru a arunca o insultă bine simțită... și tăcu.

Ea fredona! Cu ochii pe jumătate închiși sub mângâierea soarelui, complet nepăsătoare la hăul care se deschidea lângă ea, cânta un cântecel, numai pentru ea...

Ben făcu ochii mari și o examinează cu atenție. Era o femeie frumoasă. Avea picioare lungi, frumos modelate, netede și bronzate. Părul brun-roșcat, ondulat și mătăsos, strălucea în soare. Ochii de un albastru uimitor, aproape ca turcoaza, aminteau de oceanul din vecinătate...

Scara se clătină la dreapta, apoi la stânga. În zadar încercă s-o oprească...și, într-un vacarm asurzitor, trecu prin acoperiș.

Un strigăt teribil le alertă pe Carol și pe Eliza. Ridică capetele, îngrozite, exact la timp pentru a vedea un bărbat cocoțat pe olane agitându-și o clipă brațele, înainte de a dispărea în interior.

Țimp de câteva minute domni o liniște apăsătoare, apoi, nepăsătoare, păsărelele începură să ciripească din nou în ramurile palmierilor.

Eliza și Carol puseră scara la loc pentru a-i permite Charlenei să coboare; trei minute mai târziu, tinerele femei dispărură în clădire, urcând în mare grabă scara și descoperiră, gemând pe jos, un bărbat tânăr blond, foarte frumos și foarte furios.

Charlene se aplecă asupra lui pentru a-l examina; se ținea de gleznă, strâmbându-se de durere, înjurând și blestemând de mama focului.

– Mulțumesc lui Dumnezeu, exclamă Charlene cu voce tare, ați aterizat pe această saltea veche. Veți scăpa cu o frumoasă entorsă... Eliza, te rog, poți să te duci să vezi dacă a rămas gheață la frigider? Carol, ajută-mă să-l întind...

Ben tăcu și contemplă cele trei formidabile amazoane care tocmai apăruseră în lumina castaniu-aurie ce se reflecta prin găurile din lemn.

Eliza reapăru, cu un bol în mână.

– Frigiderul nu mai funcționează. Iată toată gheața care a rămas.

Charlene începu să pună gheață pe glezna care se umfla văzând cu ochii.

– La urma urmei cine sunteți? exclamă Benjamin. O bandă de delincvente juvenile?

– Dar! tăceți odată, îi aruncă Charlene.

Privirea sa o întâlnește pe cea a necunoscutului. Avea ochii verzi ca frunzele palmierilor de pe țărmul mării, verzi ca cerul în anumite seri furtunoase... Fără să știe de ce, se simți brusc teribil de stânjenită.

Se dojeni. Desigur, era frumos. Și chiar foarte frumos, cu chipul cu trăsături distinct conturate, gura senzuală, corpul de sportiv, bronzat impecabil. Dar nu era primul bărbat seducător pe care-l întâlnea, ce naiba! N-avea nici un motiv să încerce această tulburare absurdă. Chiar dacă o observa în modul acesta atât de... în sfârșit, atât de... jenant.

Enervată brusc, mai mult pe ea însăși decât pe el, izbucni:

– Ce idee, să vă plimbați pe acoperiș cu sandale din talpă de piele!. Imaginați-vă că este foarte periculos. V-ați fi putut rupe coloana vertebrală.

– Ia ascultați, nu vă permit! Eu sunt cel care vă întrebă de ce...

Se întrerupse pentru a scoate un strigăt de durere; Eliza îi bandaja glezna.

– Nu știți, reluă el, că aceasta este o proprietate particulară și că nimeni n-are dreptul să pătrundă aici? N-ați citit panourile? Oare știți să citiți, puștoaice prost crescute?

– Mi se pare că dacă cineva a produs cea mai mică pagubă aici, acela sunteți dumneavoastră! Să știți că sunt antreprenorul însărcinat cu restaurarea locului și că pur și simplu examinam acoperișul. Dar dumneavoastră, ce faceți aici? Poate echilibristică?

O îngrozitoare bănuială îi trecu lui Ben prin minte. Le măsură pe rând pe cele trei femei. O blondă remarcabilă, o mică roșcată, o furie cu ochi albaștri... Mitchell nu-i putuse face asta. Nu propriul frate.

– Hm... cum vă numiți? Întrebă pe un ton îngrijorat.

– Charlene Cassini, directoarea Întreprinderii de șarpante și restaurări Cassini et Co. Ele sunt asociatele mele: Eliza Blake... Carol Thomson.

Carol și Eliza strânseseră zâmbind mâna rănitului Ben. Apoi delicata figurină cu părul brun-roșcat își puse mâinile în șold, iar Eliza sugeră:

– Timpul ne grăbește, Charlene. Va trebuie să-l ducem la spital, pentru cazul în care ar fi mai grav decât o entorsă. Nu-mi place deloc aspectul pe care l-a căpătat glezna.

Clinica din Haleiwa avea aer condiționat; dar în ciuda căldurii toride, Charlene preferă să-și petreacă în afara cele două ore cât dură consultul. Bluzele albe ale infirmierelor și mirosul de medicamente îi aduceau în memorie amintiri prea neplăcute. Erau numai câteva luni de când mama sa murise în spital, după o grea agonie...

În plus, se simțea teribil de alarmată. Tocmai comisese cea mai gravă gafă din toată cariera, și minunatul contract hawaian se putea termina prin a fi dat uitării Deoarece bărbatul pe care-l tratase ca pe un vagabond vulgar, nu era altul decât viitorul său patron, proprietarul „Clubului Deșteptarea“!

Pumnul i se repezi cu furie asupra trunchiului zgrunțuros al unui palmier. Cum se putuse comporta într-un mod atât de lipsit de discernământ, atât de prostesc?

Vocea suavă, însoțită de un zâmbet malițios, a tânărului bărbat, îi răsuna încă în urechi:

— Așadar, cu dumneavoastră aveam întâlnire în această dimineață, domnișoară Cassini. Permiteți-mi să mă prezint: Benjamin V. Gilmour, de la „Compania Gilmour Development“.

Dar de când bărbații de afaceri miliardari se plimbau în șorturi, tricouri și sandale, în loc să arboreze un costum din trei piese?

Capitolul 2

Pentru prima dată în viață, Charlene se simțea complet dezorientată. În mod obișnuit, niciodată o complicație nu o prindea nepregătită, dar acum avea impresia că pierduse orice control asupra evenimentelor.

Asta începuse de la scară. De obicei, ea era cea care comanda întotdeauna, lua lucrurile în mâini, dădea ordine... Ori, foarte repede, Ben se impusese ca stăpân pe situație. Cu autoritate, explicase cel mai bun mod de a coborî menajându-și glezna, indicase unde se afla jeepul, dăduse adresa clinicii. Îi ordonase Charlenei să ia volanul și-i ceruse Elizei să telefoneze din partea sa familiei.

Și toate trei ascultasera fără să protesteze.

Asta însemna, trebuia să recunoască faptul, că se arătase foarte curajos. Nu-i scăpase un geamăt, se limitase să strângă din buze și chipul, sub bronz, îi devenise cenușiu.

Când intră în holul clinicii, o infirmeră japoneză zâmbitoare se apropie de ea.

– Domnișoara Cassini? Domnul Gilmour este gata de plecare, acum.

Ben apăru, sprijinit pe două cârje, cu fața încă palidă. Un enorm ghips alb îi fixa piciorul și glezna.

– Am parcat jeepul în fața ușii, declară Charlene cu o voce puțin tremurătoare. Vă pot ajuta, hm... să coborâți treptele.

El avu din nou acel mic zâmbet ironic.

– Nu mi-ar plăcea prea mult... ceva îmi spune că mă voi descurca mai bine singur.

Charlene dădu din cap, fără să protesteze. O meritase din plin. Pe scara de la „Clubul deșteptarea”, două ore mai înainte, se împiedicase de mai multe ori susținându-l și nu fusese foarte convingătoare.

Îi ținu ușa deschisă și-l privi clătinându-se pe trepte. Când se opri lângă jeep, fruntea îi era brobonată de picături de transpirație.

– Ce căldură, nu-i așa?

Vorbea pe un ton amabil. N-avea deloc un aer supărat. Poate mai era o speranță să se salveze din necaz? Se grăbi spre jeep pentru a deschide portiera.

Ben Gilmour se strecură cu precauție pe scaunul din față, își așează cârjele, își rezemă umerii lați de spătar și oftă de ușurare. Charlene îi admiră încă o dată, în mod discret, superba musculatură. Avea corpul unui play-boy, care-și petrecuse timpul întreținându-și forma fizică... și în mod cert, nefăcând nimic altceva.

Se sui grăbită la volan, promițându-și ca de-a lungul drumului, să-l ametească povestindu-i succesele sale profesionale. Trebuia să-l convingă că nu va găsi niciodată pe cineva mai calificat decât ea. Nu-și putea permite să piardă acest contract. De el depindea supraviețuirea celor două asociate și a propriei familii.

După ce demară ușor, se angajă pe drum și-i adresă tânărului bărbat cel mai grațios zâmbet.

– Unde trebuie să vă conduc? Pot să vă invit să luăm masa împreună, domnule Gilmour? Avem multe lucruri de discutat. Probabil vă simțiți obosit.

El ridică din sprâncene, apoi râse ușor.

– Ați devenit foarte conciliantă, domnișoară Cossini. În cazul în care nu sunteți „doamnă“?

– Sunt „domnișoară“... dar să știți, îmi puteți spune pur și simplu Charlene.

– Foarte bine, Charlene. Spune-mi Ben. Mergi înainte și te voi îndruma până la restaurant.

Charlene observă că o cerceta.

– Credeți că... nu mă vor lăsa să intru în restaurant în această ținută?

El începu să râdă.

– Aici, la Haleiwa? Ba da, liniștește-te! Există puține locuri pe toată insula Oahu, unde există preocupare pentru regulile de etichetă. Tot anul este cald și oamenii sunt foarte relaxați... Am ajuns.

Ea parcă lângă trotuar.

– Nimic nu-mi va ridica mai bine moralul, decât un hamburger, o anunță el în timp ce ea venise să-i deschidă portiera. Îți place?

– Da, enorm.

Își ascunse o reacție de surpriză. Un play-boy miliardar care consideră o plăcere să mănânce hamurgeri?

Proprietarul restaurantului, care părea mai curând originar din Brooklyn, decât din Hawaii, îi conduse spre o masă mică dintr-un colț. Era evident, îl cunoștea foarte bine pe Ben.

Câteva minute mai târziu, Charlene atacase cu poftă un succulent „special“, în timp ce arunca priviri intrigate în jur. Locul era nostim, cu pereții văruiți, împodobiți cu fotografii de surferi; tinerele chelnerițe hawaiene, zâmbitoare, erau îmbrăcate în șorturi albe și încântătoare bluze colorate, înnodate în talie.

Charlene își îndreptă din nou privirea spre Ben... și toată pofta de mâncare o părăsi brusc. Avea un aer gânditor, aproape întunecat.

Își mănă hamburgerul fără să vorbească, bău o înghițitură din berea spumoasă, apoi închise o clipă ochii.

– Glezna... vă face să suferiți?

Brusc redeschise ochii.

– Nu, deocamdată. M-a durut mai ales când au fixat osul.

– Ghipsul este foarte voluminos...

– Dar și foarte ușor, slavă Domnului! Este din fibră de sticlă. Asta-mi va permite să înot, dar din nefericire nu pot să practic surfingul.

Charlene îl privea zâmbind cu un aer compătimitor. Era complet nemachiata și totuși părea infinit mai proaspătă decât orice femeie fardată cu grijă.

– Sunt sigur, începu Ben după ce-și dresе glasul, că ești o arhitectă remarcabilă.

– Am lucrat întotdeauna spre deplina satisfacție a clienților, îi răspunse cu calm. Asociațele mele și cu mine, am dus la bun sfârșit numeroase operații de restaurare. Dacă doriți, vă pot arăta documentația pe care am adus-o... Mă bucur să execut restaurarea „Clubului Deșteptarea“.

– Hm... apropo de asta, trebuie să-ți spun că... acest contract a fost redactat de fratele meu Mitchell și de mătușa Stella, chiar dacă eu sunt cel care trebuie să supravegheze execuția lui. Ori nici Mitchell, nici Stella n-au venit în Hawaii de foarte mult timp. În consecință, nu-ți dai seama bine de... anumite particularități ale situației care, repet, nu țin deloc de capacitățile dumitale de a...

Charlene deveni lividă, apoi stacojie.

– Te rog, să nu mă acuzi de atitudine discriminatorie față de femei! Nu asta este problema. Lasă-mă să-ți explic...

Bău o înghițitură de bere și reluă:

– Situația economică din insule nu este foarte strălucită, acum. Sunt mulți șomeri, tineri care devin mai mult sau mai puțin delincvenți... și „Clubul Deșteptarea“ este de mulți ani obiectul a numeroase acte de vandalism. Înțelegi de ce nu te pot angaja? Nu

se pune problema să las trei femei singure să petreacă săptămâni întregi în aceste locuri. Când mi-a telefonat Mitchell, ți-a stâlcit numele. Am crezut că este vorba de un anume „Charlie Cossini“... și mă așteptam să văd sosind niște italo-americani solizi, energici și curajoși.

De data aceasta, Charlene nu-l lăasă să continue. Îi spuse printre dinți.

– Îmi pare rău că vă decepționez, dar aproape asta aveți: trei americane solide, care nu se biziue decât pe ele și pe care nimic nu le-a făcut vreodată să dea înapoi. Nici munca grea, nici colegii bărbați prea îndrăzneți, nici micii vandali... nu știu dacă ați remarcat, domnule Gilmour, dar într-adevăr nu suntem niște violete delicate.

– Nu mă îndoiesc nici o clipă de asta, ripostă el. Numai că mi-ar plăcea mult să văd cum v-ați comporta într-o luptă cu mâinile goale!

– Probabil ați fi surprins!

Era mai glacială ca niciodată.

– Să știți că Eliza, Carol și cu mine, suntem toate trei specialiste în autoapărare. Apoi, am ferma intenție de a angaja toți muncitorii, instalatorii, electricienii de care voi avea nevoie chiar de aici, de pe insulă. Nu este așadar nici un motiv ca populația să aibă necaz pe noi și să ne agreseze.

Se lăasă o scurtă tăcere. Charlene, cu privirea strălucind, își recăpătă respirația.

– Într-un cuvânt, domnule Gilmour, aveți un singur motiv valabil pentru a nu semna acest contract cu noi?

Benjamin zâmbi și întinzând mâna, declară:

– Să facem un armistițiu, Charlene, vrei? Și să reluăm toată discuția pe baze rezonabile, fără să ne înfierbântăm.

Dar ea nu se lăsa atât de ușor dusă cu vorba.

– Cred că am dat dovadă de bun-simț de la început până la sfârșit, domnule Gilmour.

– Te rog, spune-mi Ben.

O privea cu atenție. Stătea foarte dreaptă, cu un aer teribil de hotărât. Aproape disperat...

– De unde ți-ai moștenit vocația?

– De... la tatăl meu, de care am fost întotdeauna foarte legată. Avea mintea foarte deschisă și m-a crescut oarecum ca pe o fată cu apucături de băiat. Lucra ca țiglar, încă de la vârsta de șase ani, mergeam cu el pe acoperișuri... adora asta. Ieșind din colegiu, am făcut studii de arhitectură și m-am specializat în șarpante și restaurare. Și apoi, acum trei ani, am fondat propria mea companie...

Ezită o clipă. Să-i vorbească oare despre accident, despre greutăți, despre datorii? De faptul că dacă întreprinderea Cossini nu semna contractul, va trebui pur și simplu să se închidă? De riscul de a nu-și putea ajuta niciodată tatăl și de a-l vedea șubrezindu-se din ce în ce mai mult în prăvălia prost întreținută în care-și ducea traiul de azi pe mâine, de când căzuse?

Nu. Avea demnitatea ei. Și apoi, cuvinte ca „datorii, „recesiune“, „greutăți“, cu siguranță nu făceau parte din vocabularul lui Ben Gilmour.

– Ce vârstă aveți? o întreabă el.

– Douăzeci și șase de ani.

Ben dădu din cap. Fizic, i-ar fi dat cu cinci mai puțin.

Chelnerița se apropie. Charlene își scoase cartea de credit... dar Ben ceruse deja să i se treacă nota în cont.

– Eu sunt cea care te-a invitat, protestă Charlene. Aș fi preferat...

– Lasă asta și să cinăm împreună, i-o tăie el cu un gest neglijent. Asta îți va permite să-mi expui intențiile în legătură cu clubul.

Charlene își simți bătaile inimii accelerându-se.

– Asta înseamnă că... până la urmă mă angajezi?

– Ei bine... da, admise el zâmbind. Dar voi pune condiții.

– Ei bine, Charlene. Cine ar fi crezut că era vorba despre Gilmour? Cum se face că ai venit în jeep?

Charlene și Eliza se îndreptau spre casă, pentru a i se alătura lui Carol, al cărui păr blond strălucea în soare. Ușor mai neîncrezătoare decât Eliza, Carol ridică spre Charlene o privire îngrijorată.

– Domnul Gilmour ne-a retras contractul, nu-i așa?

Charlene scutură din cap cu un zâmbet radios.

– Nu, deloc. Suntem angajate!

Două „ura“ energice salutară anunțul. Când se calmară, Charlene continuă:

– Există totuși un mic „însă“... Gilmour se teme pentru siguranța noastră și pretinde să vină să se instaleze aici, cu unul din prietenii săi.

Capitolul 3

Charlenei nu-i venise să-și creadă urechilor. Benjamin Gilmour era surfer profesionist! I se părea culmea frivolității și ridicolului. Și acest... diletant va fi cel însărcinat să-i supervizeze munca! Tristă ironie a sorții!

– De ce, hm... ați fost ales să vegheați restaurarea „Clubului Deșteptarea”? îl întrebase.

Ben o privise amuzat. Putea citi în ea ca într-o carte... Era atât de credincioasă muncii, încât i-ar fi putut da lecții chiar și lui Mitchell.

– Oh, m-am aflat exact într-un loc bun, la momentul nepotrivit, replică el cu nonșalanță. Uneori, când nimeni nu este disponibil, familia își amintește de mine și mă pune la treabă. Mulțumesc lui Dumnezeu, asta nu se întâmplă prea des.

Charlene, le relatează conversația, prietenelor sale, care făcuseră ochii mari.

Casa nu era lipsită de încăperi goale; nu problema spațiului o preocupa pe Charlene, ci cea a vecinătății. Ideea că Ben putea să doarmă, să viseze, să mănânce la câțiva metri de ea, o va împiedica să se concentreze. Era sigură de asta.

– Avem timp până la șase să ne gândim, oftă ea. Atunci trebuie să ne ducem să-l luăm pe Ben Gilmour.

Nu preciză că se angajase ca, după aceea, să cineze cu el. Încă nu știa dacă perspectiva îi plăcea sau nu...

Dădu instrucțiuni și se apucă ea însăși de treabă cu furie. Și în plus, era din ce în ce mai cald! Totuși, pe la ora cinci, cele trei femei reușiseră să evalueze toate lucrările ce trebuia luate în considerare pentru marea acțiune de restaurare și să redacteze o listă completă a materialelor necesare. Charlene anunță o pauză meritată.

În acea clipă, Carol, ursuză de la începutul după-amiezii, izbucni:

– Nu... nu vreau să conviețuiesc cu doi necunoscuți, bâigui ea tremurând. N-aș suporta! De ce nu-i instalăm într-unul din bungalouri, Charlene? Cel mai puțin deteriorat, este satisfăcător pentru a fi locuit.

Primul impuls al Charlenei fu să refuze, apoi un zâmbet malițios i se contură pe buze. Să cazeze un play-boy, obișnuit cu luxul, într-o austeră căsuță din lemn... În fond, asta i-ar face bine...

– Excelentă idee!

Verificară totalitatea instalațiilor, montară lămpi, făcură o fereastră, pentru ca locuința improvizată să aibă

un aer puțin mai primitiv. Când terminară, încăperea era mai luminoasă și mai aerisită. Dar linoleumul era acoperit cu praf și pe tavan erau adunate pânze de păianjen...

– Mă întreb când vom avea timp să ne îndeletnicim cu treburi gospodărești!

Charlene și Carol protestară în același timp. Ben și prietenul său vroiau să stea în acest loc? Erau liberi, dar trebuiau să se descurce fără servitori. Ele erau angajate pentru o muncă de restaurare, nu să facă pe spălătoresele și cameristele!

Asta le va ocupa timpul liber! concluzionă Charlene înainte de a se duce să facă un duș și să se schimbe.

Îmbracă un șort din in și o bluză asortată a cărei nuanță de zahăr ars îi puneă în evidență bronzul. Apoi își perie părul îndelung, pentru a-l înoda într-o coadă de cal mlădioasă și se alătură celorlalte în jeep.

La ora șase, se opri în fața unei încântătoare case cu coloane, înconjurată de un parc de aloe și alți arbori exotici. O luxuriantă viță sălbatică ascundea aproape lemnul sculptat în care erau cioplite trei balcoane și lăsau să atârne în fața ferestrelor deschise mănunchiuri de frunze verzi lucioase, în care lumina juca asemenea paietelor. Ben le aștepta în curtea interioară, așezat pe un șezlong. În ciuda ghipsului și a cârjelor, părea radiind de sănătate. Ochii verzi i se luminau când intrară, privirea îi trecu rapid peste Carol și Elize, apoi se opri asupra Charlenei.

În timpul jumătății de oră care urmă, ea de-abia reuși să articuleze câteva cuvinte. Carol, la fel de timidă ca de obicei, rămase tăcută... Până la urmă, Eliza întreținut toată conversația. Sporovăi veselă degustând băuturile răcoritoare oferite de gazda lor și-l felicită pe Ben pentru vila sa frumoasă.

– Da, este o casă drăguță, consimți Ben pe un ton indiferent. Compania Gilmour o ține permanent la dispoziția angajaților săi.

Îi aruncă o privire Charlenei, care privea oceanul pe fereastră.

– Acest mic paradis este dotat cu o piscină, continuă el cu o ironie sesizabilă. Dacă vreodată te vei plictisi prea mult și vrei să faci un plonjon...

Ea ridică ușor din umeri și replică indicând un maldăr de cutii.

– Este vorba despre... calabalâcul pe care dorești să-l iei cu dumneata la „Clubul Deșteptarea“?

El consimți zâmbind. Trebuise să-și petreacă toată după-amiaza împachetând; Charlene se simți deodată ușor vinovată că-și bătea joc de el. Cu un picior în ghips, lucrul nu fusese probabil ușor și chipul îi trăda o oarecare oboseală.

Oh, în definitiv cu atât mai rău pentru el! Cine avusese ideea absurdă de a se instala pe șantier?

– Ei bine... să-i dăm drumul, le spuse lui Carol și Elizei. Trebuie încărcat totul.

Într-un sfert de oră, stivuiră în jeep o combină muzicală stereo completă, mai multe cutii cu cărți și nenumărate valize cu haine, apoi toată lumea se cocoță de bine de rău în față.

– Sunt mulțumit să știu că nu veți mai fi singure într-un loc atât de izolat, declară Ben, în timp ce Charlene demara. Ideea de a vă lăsa pradă vagabonzilor nu-mi plăcea deloc. Chiar dacă este vorba de specialiste în autoapărare, atât de pricepute ca voi... În ciuda aparentelor, draga mea Charlene, n-am uitat că mă duci la cină după ce mă instalez, nu-i așa?

Charlene se simți roșind până în vârful urechilor și proasta dispoziție i se accentuă. În spatele ei, Eliza lăsase să-i scape o exclamație de surprindere.

Spre marea sa stupeoare, când ajunseră, Ben nu arătă nici cea mai mică neplăcere să se vadă cazat într-un bungalou ce nu prea avea stabilitate. Privi în jur, dădu din cap și declară:

– Este perfect! Pogey, prietenul care trebuie să mi se alăture, va fi aici mâine. Își petrece seara la niște prieteni.

– ...Pogey? repetă Charlene în șoaptă.

Ce nume neobișnuit. Își imaginează un alt play-boy mai superficial și mai inutil chiar decât Ben!

– Da! Este australian și de asemenea surfer profesionist. Sunt sigur că o să vă placă.

Restaurantul ales de Ben se afla puțin mai retras de satul Haleiwa. Avea o sală vastă, frumos decorată cu flori parfumate din Polinezia și ceramică neagră și ocru, lăcuită și mai ales o terasă acoperită cu o boltă de verdeață, ce dădea direct spre plajă. Se instalară aici, nu departe de măracinii tropicali și vanilierii cu miros parfumat...

Charlene se așeză, dorindu-și din toată inima ca localul să nu fie prea scump. Îi rămăsese exact atât cât să se descurce un timp, așteptând plata primelor onorarii.

Ben luă loc în fața ei și își lăsă cărjele cu ușurare. Lumânări roz aruncau o lumină plăcută, un trio de chitariști hawaieni intona o melodie vioaie. Nu lipsea mult ca Charlene să uite că era vorba despre o întâlnire de afaceri.

Îndemnată de Eliza și Carol, se îmbrăcase cu o grijă cu totul deosebită. O rochie dreaptă și scurtă din mătase albastru deschis puneă admirabil în evidență nuanța turcoaz a ochilor. Își umbrise chiar ușor pleoapele cu mov!

Ben era de asemenea chipeș. O cămașă de un alb strălucitor deschisă la piept și pantaloni de vară, tot albi, ce subliniau lungimea picioarelor solide de sportiv. Era frumos, dar mai ales teribil de „bărbătesc”. Charlene nu găsea alt cuvânt pentru a descrie aerul pe care-l degaja. Păcat că nu era decât un animal frumos, bogat și răsfățat, fără minte.

– Am fost obligat să-mi tai toți pantalonii cu foarfecele se lamentă el. Altfel, ghipsul nu ar fi intrat niciodată.

– Cât timp va trebui să-l păstrezi?

– Cel puțin trei săptămâni. Nici măcar nu vreau să mă gândesc la asta! Să mâncăm mai întâi, vrei? Vom aborda după aceea lucrurile serioase.

Discută cu chelnerul. Charlene se simțea foarte confortabil și arareori simțise o asemenea impresie de schimbare plăcută a obișnuințelor. Totul era atât de deosebit de locul său natal, Bellingham, din statul Washington, unde era atât de frig iarna! Parfumurile, culorile, vegetația... înșiși oamenii. De ani de zile, Charlene muncea prea mult pentru a putea lua o vacanță. În timp ce aici, în mod vizibil, cei mai mulți clienți se bucurau probabil de un răgaz prelungit de-a lungul anului... Ce impresie ar face, de exemplu, să fie acea femeie rafinată, în rochie de seară argintie, așezată puțin mai departe, căreia un bărbat îi vorbea la ureche?

Pierdută în visare, nu văzu că Ben o privea cu atenție. Reflexele castaniu-aurii jucând în păr, linia perfectă a gâtului... Chelnerul care aducea lista de vinuri trebui să tușească ușor pentru a le atrage atenția. Ben se adânci în examinarea vinurilor și nu văzu privirea abătută a Charlenei când zări coloana de prețuri... Se simțea moartă de îngrijorare. Numai să-i reziste contul...

Ben spuse voios:

– Pari foarte înfometată. Sper că mâncarea nu te va surprinde prea mult.

– Chiar și antreprenorii de lucrări în construcții mănâncă uneori altceva decât hamburgeri și bere, să știi!

El râse fără să se supere.

– Nu m-am îndoit nici o clipă de asta. Dar mă îndoiesc că în vestul Statelor Unite se cunoaște tot ce vei mânca în această seară.

Când văzu sosind comanda, trebui să mărturisească faptul că nu greșise. Nu auzise niciodată vorbindu-se de cea mai mare parte dintre crustaceele și legumele exotice aduse, de altfel delicioase.

Ben o privea cu plăcere mâncând cu poftă.

– De ce-mi reproșezi ceea ce sunt? o întrebă deodată, pe negândite.

Charlene se simți brusc foarte jenată. Așadar, părerea puțin măgulitoare despre el era atât de ușor de ghicit?

– Pentru... ceea ce ești? se bâlbâi cu stângăcie. Eu...

– N-am nici o vină că m-am născut într-o familie ca a mea, o întrerupse el. De altfel, judecă singură... sunt cel mai tânăr dintre patru frați; mă despart nouă ani de cel mai apropiat de vârsta mea. Când am devenit major toată familia lucra pentru Întreprinderile Gilmour, cu excepția mea. Mi s-a cerut să fac același lucru, dar... am observat foarte repede că nu aveam nici o înclinație pentru cifre. Aș fi preferat de departe să mă ocup de creșterea vegetației, de plantații și am studiat biologia. Numai că n-aveam nici o dorință să devin un proprietar

funciar care-și lucrează singur pământul. De fapt, cum nu eram îmboldit de necesitate, nu dorem să fac mare lucru ...

Charlene ar fi vrut să-l certe... sărmanul băiețel bogat.

– În plus, continuă el, frații mei arătau un talent extraordinar pentru gestionarea afacerilor și n-aveau nevoie de mine. M-am resemnat să devin un leneș.

„Resemnat“? Cu siguranță, glumea!

– Așadar, n-ai avut niciodată o slujbă cât de mică? Nu ți-ai câștigat existența într-un fel sau altul?

Îi pândeia răspunsul cu o nerăbdare care o miră și pe ea. Consimțea oare să-l accepte așa cum era?

– Oh, bineînțeles că da! Am făcut o mulțime de lucruri. Tăietor de lemne în pădurile din Canada... pescar în Suedia... am îngrijit oi, în Australia.

Asta nu făcea decât să-i confirme Charlenei bănuielile. Nu muncise niciodată cu adevărat: se distrase. Trecând de la o activitate la alta, atingându-le în fugă, din lipsă de ocupație.

– Și acum ești surfer...

– Iată. Și voi rămâne atâta timp cât mă va pasiona.

Restul mesei fu consacrat în întregime lucrărilor de întreprins la club. Apoi, după ce terminară un delicios fel de vin din fructe de manglier și din ananas, Charlene se scuza și părăsi masa pentru a se duce să plătească nota. Suma totală o făcu să se clatine... din fericire, cartea sa de credit o acoperi.

Când se întoarse, Ben scotea propriul lui card bancar.

– Am... plătit deja, îl anunță.

Păru furios, puse la loc portofelul fără să spună nimic și șchiopăta până la ieșire.

– Să nu mai faci asta niciodată, m-ai înțeles? Când cinez cu o femeie, eu plătesc nota. Să ții minte!

– Nu te scandaliza așa! Era vorba despre o masă de afaceri... și eu sunt cea care te-a invitat.

Întinse mâna spre cheia de contact, dar Ben o opri. Privirile li se întâlneau.

Câteva secunde mai târziu, se sărutau cu înflăcărare, sălbatic, cu o pasiune la care Charlene nu s-ar fi așteptat niciodată. Corpul o trădase, vorbise fără voia ei. Se aprinsese, tremurând.

Când în cele din urmă se îndepărtă, cu respirația tăiată, Ben se strădui să glumească:

– Chiar mâine cumpăr un automobil decapotabil. Nu este nimic mai incomod decât un jeep.

Charlene zâmbi slab și demară. Era ametită.

Petrecu tot drumul condamnându-se energic. Această atracție nevinovată pentru un bărbat complet neinteresant, trebuia să înceteze imediat. Îndată ce parcă în fața Clubului, deschise gura pentru a-i spune ceea ce gândea... dar n-avu timp să vorbească. Eliza și Carol năvăliseră sub verandă cu un aer înspăimântat și prima îi strigă lui Ben:

– Cineva a aruncat o piatră enormă pe fereastră în timp ce discutam în salon! Pogey a plecat în cercetare. Încă nu s-a întors!

Capitolul 4

Charlene se simți cuprinsă de o mânie surdă văzând că Eliza în loc să-i vorbească ei, i se lamentase direct lui Ben. De când devenise tânărul Gilmour directorul Întreprinderii Cossini, în locul său?

Pe un ton tăios, replică:

– Carol, poți, te rog, să te duci să suni la poliție? Eliza, când a dispărut Pogey?

Ben interveni cu autoritate.

– O clipă! Nu te duce să telefonezi, Carol. Este prea periculos. Pe de altă parte, așa cum îl cunosc pe Pogey, nu-și va asuma riscuri inutile și nu va întârzia să apară. Singura soluție rezonabilă pentru moment, este să rămânem grupați până la întoarcerea sa.

Ca pentru a-i confirma spusele, în întuneric, puțin mai departe, răsună o voce.

– Am văzut pe cineva fugind spre parc, urmând țărmul mării. Din nefericire, alerga mai repede decât mine. Și pentru ca totul să fie bine, marea i-a șters urmele!

Charlene văzu apărând un tânăr blond, uriaș. Pogey adăugă că sunase el însuși la poliție, apoi toată lumea intră în locuință.

În salon, podeaua era acoperită cu cioburi de sticlă; într-un colț zăcea o piatră enormă. Charlene se înfioră.

– N-am avut nici măcar timp să ți-l prezint pe Pogey, îi spuse Ben. Numele său adevărat este James Crawford.

Charlene îi strânse mâna nou-venitului. Părea nu numai simpatic, ci și puțin timid și foarte blând. O barbă subțire care îi înconjura chipul, îi îmblânzea trăsăturile și avea ochi de culoare albastru deschis, bulbucăți.

– Îmi pare rău că ne întâlnim în asemenea împrejurări! declară el cu un zâmbet.

Sosi comisarul de poliție. Charlene nu-și putu ascunde un zâmbet; era mai înalt și mai lat în umeri decât Ben și decât Pogey, dacă se putea așa ceva. Oare aici, în Hawaii nu se aflau decât forțe ale naturii? Polițistul avea tenul de culoarea cafelei cu lapte și părul negru al celor originari de pe insulă.

– Comisar Kimo Nakanani, responsabil cu sectorul Haleiwa.

Etală niște dinți strălucitori. Ochii negrii luceau ca pietrele prețioase... Charlene găsi că avea prestața unui rege din o mie și una de nopți.

– Spuneți-mi pur și simplu Kimo, adăugă el.

Ben îl invită să ia loc, apoi Pogey îi întinse o bucată de hârtie șifonată, explicându-i:

– Această hârtie era alăturată ciudatului colet ce ne-a fost trimis.

– „Intrarea interzisă“, citi Kimo cu voce tare. Ei bine, se poate spune că misteriosul vizitator are un simț al umorului deosebit.

Ben găsi de cuviință să se așeze alături de Charlene, pe un divan mic din ramuri de palmier, destul de lat pentru doi. Picioarele li se atingeau... Ea avu grijă să nu-l privească.

– Este aproape la fel de incomod ca jeepul, nu-i așa? îi spuse în șoaptă la ureche.

– Ar putea fi una din bandele de delincvenți tineri care bântuie ocazional, spuse Kimo. Nu muncesc și-și petrec timpul făcând curse pe plajă la volanul mașinilor vechi. Dar în această seară, n-am văzut pe nimeni prin împrejurimi. Este de înțeles, având în vedere motivul.

Brusc, ridică ochii spre Carol, așezată în fața lui. Tânăra femeie nu spusese nici o vorbă toată seara; el dorea în mod vizibil s-o facă să se simtă bine.

– Spuneți-mi, domnișoară Thompson... așa vă numiți, nu-i așa?

– Sunt doamna Thompson, îl corectă Carol, cu o voce abia auzită. Sunt... divorțată.

Își privea fix mâinile, fără să ridice ochii; privirea lui Kimo se îmblânzi.

– Locuiți toate trei singure aici?

Carol începu să-i explice că veniseră să facă niște lucrări și că Ben și Pogey locuiau temporar acolo.

– Cu atât mai bine, comentă Kimo. Nu mi-ar fi plăcut să vă știu fără apărare. Ei bine, acum este prea întuneric pentru a cerceta parcul, mă voi întoarce mâine dimineată.

Își luă rămas-bun, privind-o mult mai lung pe Carol decât pe ceilalți și dispăru.

– Unul dintre noi doi va trebui să doarmă aici în noaptea aceasta, nu-i așa Pogey? declară Ben. Mă voi duce să-mi iau aparatul de ras...

– Inutil, interveni prompt Charlene. Nu suntem niște curci plouate... dacă este cazul, strigăm după ajutor.

Numai ideea de a-l avea pe Ben sub același acoperiș cu ea i se părea insuportabilă. O fulgeră cu privirea pe Eliza, care se pregătea să protesteze.

– Este adevărat, spuse aceasta, fără convingere. Nu ne lăsăm atât de ușor impresionate.

Cei doi bărbați dispăzură. Curajoasele antreprenoare de lucrări de construcții își urară noapte bună, prefăcându-se vesele și fiecare se duse în patul său. Când stinse lampa, Charlene văzu că bungaloul de afară era încă luminat. Această mică licărire care pătrundea prin noapte ca un felinar o liniști și adormi.

Un zgomot ciudat o trezi. Deschise ochii; era în zori și deja lumină. Dar de unde venea acea muzică stranie? S-ar fi spus... o trompetă. Melodia saluta apariția zilei, ca „deșteptarea“ militară... Oare de aceea se numea casa „Clubul Deșteptarea“? Totuși, n-auzise vorbindu-se de nici o garnizoană în vecinătate.

Deocamdată, în picioare! Era ora exercițiilor matinale. Îmbracă un șort albastru deschis și o bluză albă, sandale ușoare și ieși. Câțiva pași în fugă, opri mișcările. Întindere, îndoire, întindere...

În bungalou, Ben ieși de sub duș. Nu reușise să doarmă; ghipsul îl jena la cea mai mică mișcare. Trebuise să-și facă toaleta lăsând un picior în afara căzii și acum se rădea bombănind, așezat în echilibru instabil pe un scaun. Slavă Domnului, se arăta un soare splendid. Privi în direcția ferestrei și rămase nemișcat.

La câțiva metri de el, Charlene, se întindea, sărea, se învârtea în jurul ei... În lumina aurie a zilei, spectacolul avea ceva magic. O contemplă cu aparatul de ras în mână. Avea talia atât de fină, încât i-ar fi putut-o cuprinde între mâini. Părul îi strălucea învârtindu-se în jurul feței, obrajii îi erau roșii de efort...

Ben închise ochii. O voce frumoasă îl făcu să tresară.

– Chiar ești obligat să stai plantat la fereastră pentru a mă privi? Oare n-am dreptul la un minimum de intimitate, domnule Gilmour?

– Calmează-te, îi ripostă, pe un ton intenționat rece. Admiram răsăritul soarelui, nimic altceva.

De fapt, imaginea era extraordinară. În spatele palmierilor, cerul se colorase în nuanța roz a caisei; oceanul amintea de aurul topit.

Charlene își mușcă buzele, apoi ridică din umeri.

– De ce n-am lua micul dejun împreună? reluă el cu o voce mai caldă. Asta înseamnă, dacă poți, să pregătești niște ouă și pâine. Pogey și cu mine n-am avut încă timp să facem aprovizionarea.

Charlene ezită doar câteva secunde. În acest caz, simțul ospitalității, moștenit de la strămoșii italieni, îi înăbușea cel mai mic resentiment.

– Cu plăcere, răspunse ea. Dar nu am decât cafea și cereale. Dimineața, nu mănânc nimic altceva.

– Cereale? Hm... De ce n-am merge în oraș? Știu o cafenea care...

Charlene îi aruncă o privire severă.

– În cazul în care nu ești la curent, astăzi muncesc. N-am nici un minut de pierdut.

– Ei bine, cu atât mai rău. Vin imediat.

Câteva minute mai târziu, așezat în fața Charlenei, își turna un bol mare de cafea cu mult zahăr și frișcă.

– Ai auzit trompeta, în această dimineață? îl întrebă ea.

– Nu. Dar știu de unde vine. În spatele colinelor se află o bază militară. Când vântul suflă în această direcție, se aud apelurile.

– În spatele colinelor? repetă Charlene, mirată. Curios. Aveam impresia că venea de mult mai aproape... din parc.

– Probabil te-ai înșelat. Oricum, este vorba despre o înregistrare.

Își umplu farfuria cu fulgi de porumb, care, teoretic, i-ar fi ajuns probabil Charlenei toată săptămâna.

La ora opt și jumătate precis, echipa Cossini se apucă de treabă.

La ora zece, Charlene jură că-l va pune pe Ben în jeep și-l va lăsa în mijlocul naturii la cincisprezece kilometri de acolo. O înnebunise.

Nu-i lăsa un minut de răgaz! Se învârtea în jurul ei, fluiera ușor, puneă întrebări absurde, le deranja pe Eliza și Carol, tachinându-le... și în loc să se supere, ele râdeau!

– Ben, îi spuse ea printre dinți, la ora zece și zece minute, te rog, de ce nu scoți cuiele din grămada aceea de scânduri.

Carol îi aruncă o privire surprinsă. Charlene nu folosea niciodată cuie uzate. Evident, Ben nu știa nimic. Luă un clește și un ciocan și începu să le scoată bucuroș.

O jumătate de oră, avură liniște.

La ora unsprezece fără un sfert, ștergându-și fruntea, el sugeră:

– De ce n-am face o mică pauză? Mor de cald.

– Du-te singur, mormăi Charlene.

El dispăru și se întoarse. Un sfert de oră de calm. Apoi:

– Charlene, de fapt ce intenționezi să faci cu acel bungalou?

Îi dădu plictisită explicațiile pe care le mai auzise deja de două ori. Douăzeci de minute pierdute.

La ora unsprezece și treizeci, el începu din nou.

– Înțeleg necesitatea de-a dărâma acoperișul, Charlene, dar nu crezi...

Exasperată, ea izbucni subit:

– De ce nu te duci să te plimbi cu Pogey? Detest să fiu întreruptă în permanență. Oricum, nu dorești să mă plătești fără să fac nimic, nu-i așa?

Ben îi ignoră remarca acidă și zâmbi.

– Pogey a plecat să facă surfing la Sunset Beach. Crede-mă, regret că nu l-am putut însoți! Dar pe viitor nu te voi mai deranja. Pe cuvânt de onoare!

Timp de aproximativ zece minute, rămase într-adevăr invizibil. Apoi apăru din nou, cu cărjele sub braț.

– Haideti, lăsați sculele și veniți să luăm prânzul la Haleiwa. Sunteți invitatele mele!

Nu mai avea nici o nădejde. Va sfârși prin a-l strânge de gât!

– Ne-am înțeles, oftă ea, scoțându-și bluza pentru a o arunca într-un colț. Cu o condiție, totuși, când ne vom întoarce, îți vei face siesta!

Părea incapabil să se supere. În alte împrejurări, ar fi fost probabil o mare calitate...

Toată lumea se instalează în jeep și Ben dădu adresa unui loc numit „Rosie's cantina“.

De-abia luaseră loc la masă, că sosi Kimo Nakanani, cu zâmbetul pe buze.

– Ce coincidență. Tocmai acesta este locul în care vin în fiecare zi pentru prânz.

Era în uniformă, ceea ce-i dădea mai multă prestanță ca oricând. Ben îl invită să li se alăture; el se strecură pe bancă, alături de Carol. Timida Carol îi zâmbi, dar se îndepărta imperceptibil, pentru a nu-l atinge.

Charlene nu avea această șansă. Era blocată lângă perete și Ben se rezema fără jenă de piciorul și de brațul său...

Mai rău era că într-adevăr, acest contact nu-i plăcea. În primul rând, pentru că Ben făcea totul cu o bună dispoziție nevinovată și poznașă, încât nimic nu devenea dezagreabil sau ambiguu cu el. Se grăbi să se intereseze de conversație, pentru a nu se analiza în continuare.

– Ai trăit întotdeauna în Hawaii, Kimo? întrebă Carol, în timp ce li se aduceau niște creveți uriași.

– Da. M-am născut aici și de aici îmi este originea și familia. Strămoșii mei îndepărtați erau veniți din Polinezia, în bărci simple. Bunicul îmi povestea adesea... Ei străbătuseră mai mult de zece mii de

kilometri cu șapte secole înainte de a-și întreprinde căpitanul Cook călătoriile. Dacă te interesează această poveste, Carol, îți voi împrumuta niște cărți.

– Și dumitale, Charlene? șopti Ben la urechea tinerei femei. Ce ți-ar plăcea să citești?

Vorbise prea tare. Eliza îl auzise și replică râzând:

– Ea devorează lucrările de arhitectură, de fabricare a mobilei de lux, de tehnologie... Ce plictiseală, nu credeți?

Kimo reluă:

– Trebuie să dau o raită prin parc în după-amiaza aceasta. Vrei să vii cu mine, Ben?

– Aș face-o cu plăcere, spuse Ben, imperturbabil. Dar am devenit atât de indispensabil în această dimineață, încât...

Charlene îl fulgeră cu privirea iar el râse din toată inima.

– Nu vorbeam serios. Bineînțeles, voi veni... dar numai dacă s-a întors Pogey și acceptă să-și petreacă ziua la club.

Pentru a le apăra, se gândi Charlene. Fusese cât pe ce să uite evenimentul îngrijorător din ajun.

Capitolul 5

– Mulțumesc, Charlene, dar întâmplător, am cinat deja cu Kimo, la sora sa Rono și soțul său.

Ben tocmai se întoarse la club, când se înnoptă. Trecuse prin bucătărie să le salute pe cele care munceau; o privire spre conținutul farfuriilor îl convinse că poate avusese noroc să mănânce în altă parte. Când era rândul Charlenei să pregătească mâncarea, meniul era simplist, pentru a nu spune spartan.

Șchiopătă până la bufet pentru a pune acolo două sacoșe enorme cu provizii.

– Iată ceva care să înlocuiască cerealele de care v-am lipsit și să vă permită să mă mai invitați din când în când.

Scoase cutii cu lapte, cafea, zahăr, dulceață și o suncă enormă. Apoi le făcu cu ochiul.

– A doua sacoșă este mult mai interesantă. Vine din grădina surorii lui Kimo.

Și etală triumfător niște minunate fructe exotice: kiwi, banane, fructe de manglier, avocado...

— Vă sfătuiesc să le pregătiți acum. Carol nu așteaptă să i se spună de două ori: pregăti o extraordinară salată de fructe. Pogey, care tocmai își trecuse capul prin deschiderea ușii, fu trimis la băcan pentru a aduce înghețată de vanilie. Când se întoarse... era însoțit de Kimo, întâlnit din nou în mod inevitabil prin împrejurimi!

Desertul improvizat fu foarte plăcut și toată lumea salută talentele lui Carol.

— La prânz v-am spus câte ceva din povestea mea, spuse Kimo, când terminară. Acum este rândul vostru... De unde sunteți originare, fetelor?

— Venim toate trei dintr-un oraș mic, numit Bellingham, explică Eliza. În nordul statului Washington, în apropierea frontierei canadiene. Carol s-a născut acum treizeci și doi de ani. Charlene în urmă cu douăzeci și șase și eu cu douăzeci și trei...

Charlene și Carol se încruntară. Dacă nu se împotriveau, Eliza nu va întârzia să le spună măsurile, plăcerile preferate și culoarea cămășilor lor de noapte!

— Ascultă, Eliza... începu Charlene.

Din nefericire, aceasta se pornise. Nu avusese niciodată un auditoriu mai atent!

— Ne-am întâlnit din nou, după terminarea studiilor. Eram singurele femei din tot statul specializate în restaurarea șarpantelor. Prima care și-a luat diploma a fost Charlene... la douăzeci de ani!

Din partea masculină se auzi un murmur admirativ. Apoi, brusc, Ben spuse:

– Apropo... nu-mi vorbești de angajarea unui asistent, Charlene? Am unul să-ți prezint... Pogey.

Privirile se întoarseră spre tânărul australian, care zâmbi cu un aer încurcat.

– Este adevărat, am... nevoie să lucrez. Și mi-am spus....

– Ai nevoie să lucrezi? exclamă Charlene.

– Să nu crezi asta! spuse Ben. Pogey n-are nimic dintr-un leneș. Își câștigă existența cu sudoarea frunții!

– În... înțeleg, bâigui ea. Să știi, munca este deseori dură!

Pogey își umflă mușchii ca un luptător de iarmaroc.

– Asta nu mă sperie. Am mai văzut și altele!

– Ei bine, este perfect. Te-am angajat! În fiecare dimineață începem la ora opt și treizeci de minute, exact.

De fapt, Pogey se dovedi repede un atu prețios. Părea să ignore oboseala și chiar se trezea la ora șase pentru a face surfing înainte de a veni la slujbă.

Numai Ben se plictisea tot mai mult. Desigur, înota și se plimba cu regularitate, dar asta nu-l mulțumea. Nu reușea s-o vadă pe Charlene mai mult de zece minute pe zi. Conversațiile lor se reduceau la:

– Ai să vii în oraș să mănânci de prânz cu mine?

– Nu Ben. Îmi pare rău, dar nu ies în timpul săptămânii.

– Atunci să dăm o raită în jeep de-a lungul țărmului, diseară...

– Imposibil. Aș vrea să termin pardoseala curții interioare.

Misteriosul vandal care atacase clubul nu se mai arătase; cu siguranță, pentru că unul din cei trei bărbați

– Ben, Pogey sau Kimo – era mereu prezent.

Spre sfârșitul primelor cincisprezece zile, două bungalouri fuseseră reconstruite. Charlene făcu primul bilanț și declară că, pentru a putea continua cu și mai multă eficacitate, două lucruri deveneau indispensabile: un telefon la fața locului și un camion care să permită deplasarea după materialele care lipseau, pentru a evita livrările costisitoare.

Marti, un tânăr hawaian se prezintă pentru instalarea liniei telefonice. Charlene se duse și începu să lucreze.

O oră mai târziu, venind să ia niște limonadă rece pentru echipă, nu-și crezu ochilor. Angajatul de la telefoane se îmbrăcase în costum de baie, își pusese un prosop de umeri și, abandonându-și uneltele, se pregătea să iasă fluierând ușor!

– De cine vă bateți joc? exclamă ea indignată.

El zâmbi larg.

– Oh, mă duc să înot puțin. Este o căldură ucigătoare, nu găsiți?

Charlene nu auzise niciodată ceva asemănător.

– Ascultați, asta nu se va întâmpla! Linia trebuie să fie instalată chiar în această dimineață. Nici nu se pune

problema să faceți pauză! Dintr-un moment în altul, aștept apeluri de la furnizori. Sunt responsabilă de acest șantier și...

Din păcate, nu părea deloc impresionat. Zâmbetul lui deveni mai larg.

– Nu știți că, aici în Hawaii, lucrurile se iau mai ușor? De altfel, ar trebui să veniți să vă scăldați cu mine...

Charlene se pregătea să protesteze energic în clipa în care apărură Ben. Scandalizată, îi explică în două cuvinte situația.

Imediat, el îl fulgeră cu privirea pe tânărul bărbat.

– Sunt reprezentantul Întreprinderii Gilmour et Co. Președintele director general al acestei firme trebuie să-mi telefoneze peste exact patruzeci și cinci de minute. Dacă până atunci telefonul nu funcționează, veți mai auzi de mine... Un ultim amănunt: această plajă este particulară. Este interzis să se pătrundă pe ea fără autorizație.

Ca prin minune, angajatul lăsa capul în jos și-și reluă în mare grabă munca. Charlene zâmbi recunoscătoare. Ben degaja brusc o autoritate pe care nu i-ar fi bănuț-o niciodată.

Când linia fu bransată, Ben îl privi pe tânărul bărbat îndepărtându-se și-și notă numărul vehiculului său.

Profitând de pauza de prânz, Pogey veni să-l vadă pe Ben în camera sa. Vorbiră mai bine de jumătate de oră despre surf, despre tehnică, despre direcția vântului, apoi Pogey îl tachină:

– În dimineța aceasta, pe plajă, am întâlnit-o pe tânăra fată care părea să te intereseze foarte mult acum o lună.

– Helen? Întrebă Ben ridicând din sprâncene. Debbie Lou?

– O blondă, destul de frumoasă...

– Este Debbie Lou, concluzionează Ben. De-abia îmi amintesc de ea.

– Mi-a cerut foarte amabilă vești despre tine. Vrei să-i propun să vină? Asta te-ar distra...

Ben ridică din umeri.

– Inutil. Locuința noastră actuală nu este atât de luxoasă încât să primim aici pretendente, nu-i așa?

Pogey aruncă o privire amuzată asupra mobilierului sumar.

– Am cunoscut și mai rău. Îți amintești sejurul nostru în munții canadieni? Bârnela de lemn lăsau vântul să treacă și soba nu funcționa.

Ben dădu din cap.

– Bineînțeles. Totuși, acum mi-ar plăcea puțin confort... să avem pe cineva care să se ocupe de lenjerie, să pregătească mâncarea... asta ne-ar permite să nu mai dăm atât de des buzna peste vecinele noastre...

Ben se întrerupse brusc, se ridică și puse mâna pe cârje. Tocmai avea o idee genială.

– Condu-mă în oraș, Pogey. Cred că am găsit soluția problemelor!

Capitolul 6

Dimineța zile următoare trebuia să fie bogată în evenimente. Echipa tocmai se pregătea să înceapă lucrul, când pe alee apăru legănându-se un camion mare. Charlene înălță capul... și scoase o exclamație entuziasmată.

– Priviți... În sfârșit, vom avea un vehicul! L-am comandat fără să vă spun nimic, pentru a vă face o surpriză.

Eliza, Carol și Pogey deschiseră ochii mari. „Vehiculul“ în chestiune era la fel de impresionant prin dimensiuni ca și prin rugina care-l năpădise.

Un șofer hawaian sări jos, îi înmână Charlenei hârtiile și se întoarse în fugă până la drumul mare, unde colegul său îl aștepta într-un Volkswagen.

Eliza, la fel de optimistă ca de obicei, sui în cabină.

– N-are radio... dar cu siguranță vom putea instala ușor unul.

– Nu sunt sigură că radioul este singura problemă, murmură Carol, plimbându-și degetul de-a lungul unui geam care se mișcă într-un mod îngrijorător.

Pogey clătină din cap, cu un aer consternat.

– Să nu-mi spui că ai cumpărat asta, Charlene. Nu este posibil! Era folosit la transport cel puțin în al doilea război mondial. Îmi amintesc să fi văzut ceva asemănător în Australia, când eram mic. Au fost toate date la casat de foarte mult timp.

Charlene îi aruncă o privire întunecată.

– Acest tip de mașină este un „Fargo“, cunoscut ca indestructibil. I-am examinat motorul, funcționează ceas. Caroseria lasă poate puțin de dorit, dar mecanicul mi-a explicat că aici, din cauza sării, asta este inevitabil. Oricum, l-am cumpărat pentru compania mea și, așa cum este, îmi place!

Pogey se lamentă.

– I-ai văzut acoperișul? Riscă să zboare la prima adiere de vânt!

– N-are nici o importanță, ripostă ea pe un ton indiferent. Îl vom lega cu frânghie și totul va fi în ordine.

– Cum vrei, încheie Pogey cu un zâmbet în același timp amuzat, indulgent și scandalizat. Dar dacă se întâmplă ceva, refuz să mă amestec!

Se întoarce să supravegheze betoniera în care se pregătea ciment pentru pardoseala bungalourilor.

Eliza sărea pe scaunul șoferului pentru a testa arcurile.

– Haide, Charlene, du-ne la plimbare cu el... doar zece minute.

Charlene își dorea la nebunie să se așeze la volan... dar trebuia să știe să se arate inflexibilă.

– În această după-amiază, după lucru, promise ea, suntem prea ocupate acum.

Instalatorul și electricianul din Haleiwa trebuia să vină în aceeași zi pentru noile instalații și voia să aibă totul pregătit la sosirea lor. În timp ce Eliza scotea vechea chiuvetă de bucătărie, Carol smulgea firele electrice și Charlene termina de spart deschizătura în care voia să pună o ușă-fereastră.

Își amintise deja de un timp că ar fi trebuit să i se livreze niște scânduri. De altfel, se auzea din nou un motor... cu siguranță tâmplarul. Ieși în alee, nerăbdătoare.

Dar nu era tâmplarul; era inevitabilul Kimo, cu doi pasageri. În spate, îl recunosc pe Ben. Dar cine era oare această femeie așezată în față?

Kimo parcă în spatele camionului și se duse să deschidă portiera vecinei sale. Stupefiată, Charlene văzu apărând o hawaiană.

După ce fu scos din vehicul, Ben îi făcu cu ochiul și strigă:

– Eliza? Carol? Pogey? Veniți o clipă, vă rog. Aș vrea să vă prezint pe cineva.

Ochii verzi aveau o privire mai revoluționară ca niciodată... ce festă se mai pregătea să joace? se întrebă Charlene oftând discret. Fără să mai pună la socoteală

că le făcea să piardă din nou timp prețios. De fapt, ar trebui să calculeze un tarif pentru orele suplimentare cauzate de toate întreruperile!

– Dragii mei prieteni, reluă el, când toată lumea se adună în jur, aş vrea să v-o prezint pe mătuşa Lani.

Hawaiana făcu un semn elegant din cap, demn de o regină ce-şi salută supuşii. Nu era foarte înaltă, dar bine făcută şi durdulie şi avea ochi mari, negri. Nişte inele de aur i se legănau la urechi şi o fâşie din pânză cu flori mari purpurii, o înfăşura cu măreţie.

Le strânse mâna cu zâmbetul pe buze.

– Spuneţi-mi mătuşa Lani, ca toată lumea de aici. Va fi mai simplu.

Charlene îi dădu aproximativ cincizeci de ani şi-şi spuse că, probabil, crescuse vreo şase copii. Semăna foarte mult cu Rosa, mătuşa sa, pe care o ceată de prichindei n-o speriau niciodată.

– Mătuşa Lani, reluă Ben, a acceptat să vină să vegheze asupra lui Pogey şi a mea. Protectoarea noastră are propria sa rulotă în care va locui. Va veni cineva în această după-amiază s-o racordeze la apă şi la electricitate. Îţi convine aranjamentul, Charlene?

Charlene tăcea. O luase complet prin surprindere. Dorise atât de mult să uite că era bogat şi că nu se lupta cu aceleaşi probleme ca muritorii de rând! La fel cum uitase că şi ea era angajata sa, întocmai ca ceilalţi. . .

Lani îi era foarte simpatcă, dar un demon ascuns o îndemna să întrebe când va veni rândul să sosească majordomul, şeful personalului şi camerista.

– Ideea mi se pare excelentă, răspunse în cele din urmă.
Ben dădu din cap, apoi, observând camionul, se încruntă.

– Al cui este acest vehicul care blochează trecerea?

– Al Întreprinderii Cossini! ripostă ea. Este noul nostru vehicul.

– Haide, Charlene, ți-am spus că-ți pun jeepul la dispoziție cât de mult dorești! Ce vei face cu acest mastodont care este deja un hârb?

– Să știi că funcționează foarte bine.

Adăugă cu o suavă maliție:

– De altfel, dacă vreodată Pogey și dumneata aveți nevoie de el, sunt dispusă să...

Se întrerupse. Camionarul tocmai adusese scândurile comandate și fu reluat lucrul.

La începutul după-amiezii, rulota nou-nouță a mătușii Lani își făcu apariția. O instalară sub un pâlț de palmieri, puțin mai retrasă față de căsuțe. Charlene se gândi amuzată că parcul începea să ia un ușor aer de club de vacanță. La ora cinei, Lani spălase deja o mulțime de rufe care se uscau sub copaci și un delicios miros de mâncare venea dinspre rulotă.

În casă, era rândul Charlenei să pregătească mâncarea. Ea contemplă cu un aer abătut vesela de la micul dejun stivuită de dimineață, cutiile de conserve... și propuse:

– Să luăm camionul și să mergem să mâncăm un hamburger la Haleiwa. Ce spuneți?

Eliza aplaudă; Carol zâmbi, în mod vizibil ușurată.

Ben privi vehiculul îndepărtându-se.

– N-ai să mă eviți mult timp, Charlene, mormăi el printre dinți. Cu mătușa Lani alături, sunt sigur că voi câștiga.

În aceeași clipă, și Charlene se gândea că a câștigat o bătălie. Dar nu cu Ben, cu camionul. Avea o tendință îngrijorătoare de-a devia spre părțile laterale și trebuia să țină volanul cu toată puterea.

Eliza începu să râdă.

– „Mastodontul“ mi se pare cam recalcitrant!

– Este minimum care se poate spune, bombăni Charlene, în timp ce un măgar o făcu să tresară pe scaun. Dar motorul merge într-adevăr bine și frânele sunt noi.

A doua zi dimineată, Charlene se trezi din nou în sunetul trompetei. Rămase mult timp nemișcată, ascultând notele melancolice care se înșiruiau în lumina zorilor.

Apoi se dădu jos din pat, cu mușchii durând-o puțin de la munca din ajun. Totul va dispărea după o mică alergare de-a lungul plajei.

Ben nu se așezase încă în fața ferestrei pentru a observa, cum făcea de acum în fiecare dimineată. În mod ciudat, se simți decepționată. Deseori o exaspera, dar era atât de nostim și mai ales atât de calm.

– Bună ziua, Charlene.

Se întoarce; mătușa Lani se întorcea dintr-o plimbare, îmbrăcată într-un superb costum tradițional de culoarea turcoazei și cu flori mari roz. Își ținea sandalele în mână și mergea, cu o vizibilă plăcere, cu picioarele goale prin nisip. Avea un mers deosebit de grațios.

– Bună ziua, mătușă Lani. Spuneți-mi, ați auzit din întâmplare, în această dimineață o trompetă?

Melodia o intriga tot mai mult, deoarece ajunsese să creadă că era singura femeie care o percepea. Nu putea fi o înregistrare adusă de vânt, cum sugerase Ben; uneori, instrumentistul rata o notă.

– Da... am auzit-o. Este un foarte frumos mijloc de-a saluta dimineața...

– Dar, după părerea dumneavoastră, de unde vine?

– Cine știe? De ici, de colo, ce importanță are? Ei bine! Iată-ți iubitul.

Sosea Ben, cu cârjele. Charlene începu să protesteze.

– Nu este...

Se întrerupse; Ben se afla la distanța la care putea auzi.

Hawaiana se îndepărtă declarând cu un hohot de râs:

– Vă voi pregăti micul dejun. Să vă întoarceți peste un sfert de oră.

Capitolul 7

– Trei ouă? exclamă Charlene așezându-se la masa mică din rulotă. Nu voi putea niciodată să le mânc pe toate, mătușă Lani. De obicei, nu servesc decât...

– Fulgi de porumb, completă Ben cu un aer dezgustat. Uscăți, fără lapte și fără zahăr. Vă dați seama?

Mătușă Lani îi aruncă Charlenei o privire severă.

– Cu toată munca aceasta care te doboară, slăbești văzând cu ochii. Trebuie să te hrănești bine. Vei mânca tot, până la ultima firimitură! Ouăle, fructele și tartinele cu pâine prăjită.

Charlene se execută oftând. Apoi își dădu seama că nu era atât de greu... tăia bucuroasă cel de-al treilea ou, când apăru Eliza.

– Charlene? Tatăl tău la telefon.

– Eliza, vino cu Carol să luați micul dejun, ordonă mătușă Lani. Sunt sigură că n-ați mâncat aproape nimic dimineață.

Cele două tinere femei nu așteptară să li se spună de două ori. Charlene râse văzându-le alergând în timp ce ea intra în casă pentru a lua receptorul.

– Tată, tu ești? Da, foarte bine. Ne simțim foarte bine toate trei... Nu, este foarte cald. Voi aveți deja zăpadă?

Tăcu, în timp ce tatăl său îi dădea vești despre toată familia.

– Tony vrea să înceapă cursuri serale? Ba da, apoi i s-a promis o slujbă...

Ascultă din nou, apoi clătină din cap.

– Tată, ți-am spus deja să nu te neliniștești. Voi câștiga aici cu ușurință din ce să plătești acel împrumut...

În timp ce vorbea, și-l imagina pe tatăl său în picioare în bucătăria mică în care crescuse. Acum, când soția îi murise și când Charlene era plecată, trebuia să se simtă foarte singur acolo.

– Nu, insistă ea, să nu-ți faci nici o grijă. Vom înapoia totul până la ultimul bănuț, ai să vezi.

Părea atât de frământat, atât de îmbătrânit, încât își simți ochii umezindu-se și-i șterse cu un gest de furie.

– Am înțeles, promit... pe curând.

Închise. Deodată, o voce o făcu să tresară.

– Ceva nu este în regulă, Charlene?

Era Ben. Niciodată nu se exprimase cu o asemenea blândețe. Imediat, se sili să ridice capul, să-și alunge lacrimile... și observă necăjită că nu reușea.

– Oh, nimic special, replică pe un ton fără voia ei agresiv. Oricine poate fi obosit.

El scoase o batistă din buzunar și-i șterse obrajii cu multă tandrețe.

– Ai vești proaste de la familie?

– Nu mai multe ca de obicei, șopti ea subit obosită. Cumnatul meu, Tony, este tot în șomaj. Sora mea, Maria, așteaptă încă un copil. De două zile, la ei este zăpadă.

Ben își trecu un braț în jurul umerilor ei și o legănă ca pe o fetiță pe care vrei s-o consolezi.

– Și asta este suficient pentru a te face să plângi? îi șopti el. Pentru șomaj, înțeleg, dar o viitoare naștere și un viscol, n-au nimic dramatic...

– Maria are deja doi băieți, îi explică Charlene. Au foarte puțini bani. Cât despre tata, și-a vătămat spatele căzând de pe un acoperiș și zăpada îl împiedică să meargă să-și urmeze tratamentul. Probabil îți va părea ridicol, dar în familiile modeste cel mai mic incident se poate transforma într-o catastrofă. Îmi închipui că este un gen de situație pe care n-ai întâlnit-o niciodată în mediul dumitale!

– Să lăsăm asta, îi răspunse el fără să se simtă jignit. Nu mi-ai explicat totul: te-am auzit vorbind despre un împrumut...

– Da... pentru cheltuielile de spitalizare ale mamei. A trebuit s-o internăm într-o clinică particulară și... Dar nu vreau să te plictisesc cu aceste amănunte.

– Ți-am cerut să-mi povestești. Altfel, le voi întreba pe Eliza și Carol până când voi afla totul.

Ea se resemnă.

– Ei bine, să spunem că mama era o femeie mai ciudată... neuroastenică. Asta nu s-a rezolvat de-a lungul anilor, dar și-a crescut cele trei fete cu conștiinciozitate însă... fără bucurie... fără o reală afecțiune. În ultimul timp devenise destul de depresivă și tata a trebuit să se hotărască s-o interneze. Pentru a fi sigur că va fi bine tratată, a ales o instituție foarte luxoasă, foarte scumpă. De aici împrumutul, deoarece n-avea mijloace... Mama a murit acum zece luni și acum trebuie să plătim. Iată toată povestea.

– Toate familiile au probleme, Charlene.

– Toate... în grade diferite, murmură ea, copleșită de amărăciune.

De ce unii trebuie să se epuizeze muncind pentru a supraviețui, în timp ce alții duc o viață poleită cu aur?

– Ascultă, reluă Ben după ce se gândi, eu n-am nevoie nici pe departe de toți banii pe care-i câștig. Cheltuiesc foarte puțini. Dacă vrei, te pot împrumuta și...

Ea se împotrivi imediat.

– Nici nu poate fi vorba! Refuz să-mi oferi așa ceva, m-ai înțeles? Și apoi, lasă-mă, sunt în întârziere cu lucrul.

Ben o privi ieșind pe ușă ca o vijelie. Își strecură mâinile în buzunare, clătinând din cap.

De acum, mătușa Lani le invita pe cele trei tinere femei în fiecare dimineată la micul dejun, așa că Charlene ajunsese să-și aducă zilnic partea lor de provizii. Fără să recunoască, savura aceste mese luate în compania lui Ben și n-ar mai fi suportat să se întoarcă la cafeaua neagră și fulgii de porumb.

De altfel, Ben împărțea adesea și prânzul cu ele... dar Charlene rămase inflexibilă asupra cinei. Era o chestiune de principiu. Atâta timp cât își rezervase cel puțin o masă separat, rămâneau, simbolic, în mod prudent independente.

Numai că Eliza și Carol nu-i aprobau punctul de vedere. Pregăteau treptat o intrigă ascunsă... Într-o seară în care înghițeau cu un aer posomorât o supă cumpărată, Eliza își lăsă lingura furioasă.

– Mirosul acesta de friptură care vine dinspre rulotă mă înnebunește. Lani ne-a invitat de cel puțin zece ori să ne alăturăm lor... de ce nu acceptăm? Ar fi mai simplu să-i înmânăm banii pe care îi rezervăm proviziilor și să mâncăm cum trebuie. La urma urmei, facem munca mai multor bărbați. Pare logic să ne hrănim în consecință!

Carol încuviință cu energie. Privirea Charlenei trecu de la una la cealaltă, se opri o clipă asupra supei puțin apetisante... și oftă adânc.

– Ei bine... s-a făcut. Mă predau.

Fugiră spre ușă și coborâră în grabă până la rulota unde fură întâmpinate cu puternice hohote de râs.

– Am impresia că revin la viață! exclamă Eliza, inspirând fumul plăcut de friptură cu cartofi dulci.

Ben o privi pe Charlene savurând fiecare îmbucătură, bucurându-se în tihnă. Tocmai marcase o primă victorie.

La sfârșitul primei sale săptămâni la club, mătușa Lani le ceru lucrătoarelor să construiască în fața rulotei un fel de împrejmuire acoperită, pe care o închise cu plasă pentru țăntari. Asta forma un fel de curte interioară improvizată, unde seara petreceau toți ore deosebit de plăcute, când suc de papaia, ascultând-o pe Lani cântând la ukulele. Câteodată, Ben își scotea chitara și i se alătura. Ceilalți cântau cu voce joasă, în timp ce, mai departe, rostogolirea valurilor forma un fel de contrapunct melancolic.

Micul grup semăna din ce în ce mai mult cu o familie, se gândea uneori Charlene, zâmbindu-și ei însăși. O familie surprinzătoare, puțin ciudată, dar deosebit de călduroasă.

De fiecare dată când slujba îi permitea, Kimo li se alătura după cină. Își trăgea un scaun lângă Carol și când nu-și mai unea frumoasa voce de bas cântecelor, se străduia să-i vorbească. Din nefericire, în cea mai mare parte a timpului, timida Carol nu răspundea decât monosilabic.

Într-o zi, după ce se consultaseră, Charlene și Eliza se gotărâra să intervină:

– De ce ești atât de rece cu acest bărbat absolut fermecător și îndatoritor? spuse Eliza în timpul unei scurte pauze pe care și-o acordaseră după-amiaza. Mărturisesc că nu înțeleg, cu atât mai mult cu cât se interesează în mod vizibil de tine.

Fu întreruptă de mătușa Lani care aducea un ulcior cu citronadă și pahare.

– O să beți imediat tot ăsta, declară ea arătându-le un deget amenințător. Soarele vă deshidratează. Este foarte rău pentru ten și bărbații n-or să vă mai privească.

Mătușa Lani se așează pe iarbă, lângă ele.

– Tocmai o certam pe Carol, explică Eliza cea guralivă. Nu vi se pare prea crudă cu sărmanul Kimo, mătușă Lani?

– Ba da! replică hawaiana pe un ton energic. Kimo este seducător, cinstit. Dumneata, Carol, ești înaltă și frumoasă. Ai avea cu el copii superbi.

Sub bronz, Carol deveni stacojie. Mătușa Lani o privea atent, cu un aer sever.

– Ei bine, bâigui Carol, asta... n-are nimic de-a face cu Kimo. Pur și simplu am... fost deja căsătorită, n-a mers... și nu doresc deloc s-o iau de la început.

Mătușa Lani îi puse pe braț o mână brună, durdulie, cu unghiile lăcuite cu grijă. Declară cu blândețe:

– N-ai găsit bărbatul care îți trebuia, atâta tot. Nu știa să te iubească... Kimo va ști. Asta se vede în fiecare privire pe care ți-o adresează.

Brusc, zâmbi:

– Eu însămi am avut trei soți. Unul a murit, al doilea m-a părăsit și pe al treilea, un englez puțin nebun, l-am lăsat eu. Ei bine, cu toate acestea, aș fi gata s-o iau de la început și mâine, dacă aș întâlni un candidat potrivit.

Îți făcea plăcere s-o privești cu vioiciunea și dragostea sa de viață.

– Cu alte cuvinte, concluzionă ea, greșești dacă te descurajezi de la prima tentativă! De altfel...

Brusc, ochii i se ațintiră asupra Charlenei.

– ... chiar și dumneata, draga mea Charlene, n-are trebui să alergi atât de repede. Dă-i cel puțin o șansă să te ajungă din urmă! Înțelegi la ce fac aluzie, nu-i așa?

Era rândul Charlenei să se îmbujoreze. Îi aruncă o privire sfidătoare Elizei, care râdea pe înfundate. Apoi mătușa Lani se îndepărtă.

Charlene își trecu prietenește mâna în jurul umerilor lui Carol.

– Să știi că dacă Lani afirmă că ești frumoasă, o face pentru că este adevărat. De altfel, toate credem asta...

Se exprima cu puțină stângăcie, dar cu sinceritate. Dar, vai! Carol mormăi întorcând privirea:

– Îmi imaginez că trebuie să fii în stare să te iubești pe tine însăși. Nu este cazul meu.

Și se îndepărtă în pas rapid.

Scena o lăsa pe Charlene gânditoare. Cum s-o facă pe Carol să-și recapete încrederea în ea? Apoi, tulburată, își aminti că Lani lansase și o altă remarcă...

Capitolul 8

Era de acum o lună de când echipa Cossini se afla în Hawaii. Tinerile femei sfârșiră prin a se îndrăgosti de acest climat de vară veșnică, de răcoritoarele ploii nocturne, de extraordinarele răsărituri de soare, legănate de susurul oceanului. Petreceau cu plăcere cel de-al patrulea weekend.

– Am să mă duc să-mi vizitez familia, anunță Lani sâmbătă, la micul dejun. Mă voi întoarce mâine și, seara voi organiza o mare serbare hawaiană.

Aruncă o privire cu subînțelele Charlenei.

– Se muncește prea mult, aici... nu se distrează destul.

– De ce n-am merge să cinăm la restaurantul mexican! propuse Eliza.

Dar Ben replică pe un ton calm:

– Duceți-vă toate trei cu Pogey... în seara aceasta. Charlene cinează cu mine.

Charlene roși ușor și dădu din cap, cu ochii în jos.

Lani le aruncă o privire aprobatoare.

– Măine, voi aduce porc pentru grătar. Va trebui să-mi săpați o vatră în aer liber. Kimo va veni să vă ajute.

Îi lăsa lui Ben instrucțiuni, apoi o întreabă pe Charlene:

– Te-ar deranja să mă conduci la Weed Junction, cu camionul?

– Nu, dimpotrivă!

„Mastodontul“ fusese revopsit în roz și galben de Charlene și Eliza, iar Lani îi cususe încântătoare huse înflorate pentru scaune. Porniră legănându-se la drum.

– Iată casa unde am crescut, spuse Lani, arătând cu degetul o construcție din lemn, acoperită cu viță sălbatică. Tata era hawaian și mama japoneză. Pe insule, este ceva frecvent.

– Este ușor să aparții de două culturi foarte diferite?

– Asta depinde de caz! Mie personal, asta nu mi-a pus nici o problemă. Am fost o fetiță foarte răsfățată și n-am păstrat decât amintiri plăcute. Dar îmi amintesc de fiii vecinilor noștri, care trăiau acest lucru mult mai greu.

– Se găsesc aici mulți japonezi?

– Da, dar nu numai. Avem de asemenea filipinezi, chinezi și bineînțeles americani! Acum toată lumea trăiește în bună înțelegere, Slavă Domnului. Dar, în timpul ultimului război, unii au suferit din cauza originii lor asiatice. Iată Weed Junction! Mă poți lăsa aici, Charlene. Autobuzul nu va întârzia.

Charlene o privea înduioșată ajungând în stație. Mătușa Lani purta în acea zi un costum tradițional alb, cu ramuri și flori de culoarea turcoazei și amintea mai mult ca niciodată de o regină din basme.

Șoferița porni din nou, gânditoare, pe drumul spre club. Dacă n-ar fi venit în Hawaii, n-ar fi întâlnit niciodată o femeie atât de captivantă ca Lani. Pe de altă parte, nu l-ar fi întâlnit nici pe Ben... Trebuia să mărturisească, Bellingham nu atrăgea mulți tineri amatori de plajă.

Niște copii care treceau pe biciclete o salutară râzând; ea le răspunse cu un claxon. Cu pielea brună și ochii mari, negri erau irezistibili. I-ar fi plăcut atât de mult să aibă copii! Ar fi alergat cu ei pe plajă, i-ar fi învățat să construiască jucării din lemn și câteva șuruburi.

— Cum? izbucni Ben, contrariat. Mărturisești că nu vizezi decât copii, pentru a anunța o clipă după aceea că le-ai refuza un tată. Găsești asta normal?

Discutau așezați la o masă a restaurantului luxos de la hotelul Hilton, la aproximativ zece kilometri de Haleiwa. Charlene nu fusese niciodată mai frumoasă și, în mod ciudat, asta părea să sporească și mai mult enervarea lui Ben.

– Nu m-ai înțeles, îi replică ea calmă. N-am intenția să-i fac eu însămi, ci să-i adopt. I-aș aduna pe toți cei pe care nu-i vrea nimeni și aș încerca să le creez un cămin.

– Ei bine, nu crezi că este necesară prezența a doi părinți?

– Nu.

Ben se blestemă în sinea sa; uitase ce-i spusese despre situația ei familială. Făcu gestul de a-i lua mâna, dar în aceeași clipă, îi întrerupse chelnerul.

– Veți servi un bufet, sau ați prefera lista de mâncăruri?

Ben o consultă din privire pe tână femeie.

– Bufetul îmi va conveni de minune. Dar tu, cu cărja...

– Domnul nu face decât să aleagă, voi aduce totul.

Câteva minute mai târziu, chelnerul veni spre ei cu o masă de serviciu pe roți, încărcată cu mâncare.

– N-aș putea niciodată să înghit toate astea! exclamă ea. Ce păcat că nu este aici cumnatul meu! Ar devora totul ca un căpcăun și ar fi încântat.

– Mi-ar plăcea să-ți cunosc cumnatul, o tachină Ben. De fapt...

Încheie, brusc mai serios și absolut sincer:

– De fapt, mi-ar plăcea să-ți cunosc toată familia.

Ea îi aruncă o privire mirată.

– Știi, mă îndoiesc... că evoluăm în aceleași cercuri. Cei din familia Cossini sunt oameni cu totul obișnuiți. Cu excepția tatălui meu...

Apusul, întotdeauna foarte scurt în aceste regiuni tropicale, colorase cerul în aur și purpuriu scânteietor. Străluci câteva momente, apoi, treptat, lumina slăbi și golful deveni albastru întunecat.

Charlene surprinse ochii lui Ben ațintiți asupra ei. Expresia îi trăda atâta tandrețe, încât se înfioră.

– Ți-e frig? o întrebă el. Vrei să pui haina mea pe umeri?

– Nu, mulțumesc.

Lăsa tulburată ochii în jos și arată micile bungalouri aliniat pe plajă.

– Cui aparțin aceste căsuțe? Persoanelor particulare care vin în vacanță?

– Depinde care. Cele mai multe sunt închiriate cu săptămâna sau cu luna de marile hoteluri. Când eram copil, stăteam deseori în asemenea bungalouri. Niciodată de două ori în același loc. Tata avea „mâncărime la tălpi“...

– Vorbește-mi despre el.

Își dădu brusc seama că nu știa nimic despre familia lui, că nu-i pusese nici o întrebare. De ce? Dintr-un fel de ciudată și surdă ostilitate față de mediul în care banii curgeau în valuri? Sau de teama de a nu-l aprecia și mai mult, cunoscându-l mai bine?

– Tata are mai multă energie decât oricine. Ne epuizează pe toți! Mamei i-a trebuit ani întregi să-l convingă să se pensioneze, în sfârșit. Acum, călătoresc

amândoi în lumea întreagă... Sunt sigur că i-ai plăcea. Aveți același dinamism, aceeași exigență pentru cele mai mici lucruri. De altfel, îl vei vedea... Trebuie să vină de Crăciun.

Charlene dădu din cap, fără să precizeze că de Crăciun cu siguranță nu va mai fi în Hawaii. Lucrul la club va fi terminat la sfârșitul lui noiembrie.

– Dintre toții copiii, eu sunt cel care îi seamănă cel mai puțin. Sunt mai aproape de mama, o femeie adorabilă, nonșalantă. Adoră yoga și parapsihologia. De exemplu, știi care este cel de-al doilea nume pe care mi l-a dat? Valentin! Dacă este s-o cred, aduce fericire în dragoste!

– Benjamin Valentin Gilmour, șopti Charlene râzând la rîndul ei. Este original. În ceea ce mă privește, am scăpat ieftin. Mama voia cu orice preț un băiat și insista să mă numesc „Charlie”. Tata s-a luptat pentru ca „Charlie” să devină „Charlene”... Și am fost mult timp un băiețoi. Câți frați și câte surori ai?

– Am patru frați, toți cu excepția unuia, căsătoriți. Mitchell și-a sacrificat toată viața de familie pentru a face să prospere întreprinderea Gilmour, preciză Ben, cu o ușoară grimasă.

Bău un pahar cu vin și adăugă, deodată mai grav.

– De altfel, și eu am fost căsătorit. Timp de opt luni.

– Oh!

– Da. Și apoi Belinda și-a dat seama că nu mă va putea transforma după mintea sa. M-a părăsit pentru a se căsători cu un magnat al petrolului... un bărbat serios.

– Îmi... pare rău.

– De ce? Mi-am revenit cu atât mai repede din nefericirile conjugale, cu cât, de fapt, n-ar fi trebuit să mă căsătoresc niciodată cu Belinda. N-aveam nimic în comun.

Ei bine! Își spuse Charlene cu o stranie amărăciune, eram doi care n-aveam nici o dorință de căsătorie... Cu o deosebire: după eșecul în cuplu, Ben dusesse o viață mult mai puțin austeră decât propria ei existență, închinată în întregime muncii.

După masă, se duseră să se plimbe pe țărm, în pas lent, deoarece Ben căra încă o cărjă cu el. O briză caldută și parfumată sufla dinspre mare; o inspirară adânc.

Ben își privea însoțitoarea cu atenție. Își pusese o rochie albă, ceea ce i se întâmplase foarte rar și își strânsese părul des într-un coc, ceea ce el încă nu văzuse încă niciodată. Cocul îi degaja linia admirabilă a gâtului și a umerilor. Sub razele lunii, pielea căpătase reflexe de fildeș... Își scosese sandalele.

– Ești extraordinar de frumoasă, în seara aceasta.

Vocea îi devenise ușor răgușită. Privirea i se opri asupra gurii Charlenei. O gură făcută pentru sărut și care în această clipă tremura.

Brusc, se auzi declarând:

– Charlene... aș vrea să fac dragoste cu tine. Am... dorit asta încă din primul minut în care te-am văzut.

Își ținu respirația.

– Ben, eu... unde am putea merge?

– Am cheia casei din Haleiwa. Acum, nu este nimeni acolo.

Ea dădu din cap; ajunseră la jeep, mână în mână.

Ben și cu ea erau maturi și adulți, își repetă Charlene. Știau ce voiau și considera inutil să facă pe ipocriții.

Atunci, de ce îi era atât de teamă?

Capitolul 9

La numai câțiva metri în spatele ușii-fereastră, valurile Pacificului veneau să se spargă de nisip; se pornise vântul.

Ben se așează turcește pe pat, făcu o grimasă ușoară și oftă.

– Ei bine! Nu se poate spune că a mers, nu-i așa?

Charlene consimți dând din cap. Nu „mersese” chiar deloc!

– Oh, știi, oftă Charlene, întotdeauna este puțin nereușit prima dată. Râseră, apoi relaxându-se treptat, în mod ciudat, pufniră într-un râs de-și pierdură respirația, strânși unul lângă celălalt.

– Îmi pare rău, Ben, reluă Charlene, ștergându-și ochii. Dar dacă ai ști! Când am oftat că m-ai invitat, Eliza și Lani mi-au făcut o lungă morală. „Măcar o dată fii și tu mai puțin distantă”! mi-au repetat. Eliza a insistat să

împrumut una din rochiile sale și a trebuit o oră să mă coafez. Lani mi-a împrumutat cercei și parfum...

Ben luă un aer interesat.

– Pe scurt, mi-au dat sfaturi pentru a... mă seduce? Mărturisesc, sunt flatat. Ce ți-au recomandat?

– Ei bine, de exemplu, să nu mai am gura atât de mare, să zâmbesc ceva mai mult...

– Excelentă idee. Asta este tot?

Ea îl lovi afectuos cu palma.

– Bineînțeles că nu! Am avut parte de o predică interminabilă. Dar nu-ți voi dezvălui secretele feminine.

Ben o măsură, scuturând din cap.

– În fine! oftă el. Ce vrei să faci? Cred că în dulap este un joc vechi de scrabble. Asta în cazul în care, dragă domnișoară, n-ai prefera jocul de cărți, sau de table...

Charlene se bosumflă și se ridică pentru a se întinde.

– Mi-ar plăcea mai mult o plimbare, dacă te simți în stare.

– Cu plăcere!

Mână în mână, străbătură plaja în lung și-n lat, relaxați. Ben evocă amintiri din copilărie.

– Familia mea a locuit mult timp în regiunea Seattle. Aveam un bătrân grădinar scoțian, Douglas. El este cel care mi-a format pasiunea pentru plante și insecte. Au crescut sub pat hamspateri, furnici și scorpioni, spre marea bucurie a menajerei.

– Ce noroc! Mi-ar fi plăcut la nebunie să fac la fel. Din nefericire, surorile de la internat erau foarte severe. Una dintre ele găsea scandalos că tata mă lua cu el pe acoperișuri și nu înceta să mă sâcâie cu acest subiect, pentru că pe acoperișuri ți se văd prea mult picioarele... Într-o zi, tata s-a plictisit de toate aceste proteste în legătură cu mine. Atunci, a furat cheia de la clopotnița bisericii... și m-a făcut să urc în vârf, acolo unde se descoperea un peisaj magnific! Îi păstrez o amintire minunată. Exact înainte de de a coborî, mi-a spus cu accentul său italian: „Nimeni să nu te împiedice niciodată să urci atât de sus cât îți dorești, Charlene“. Aveam opt ani, dar n-am uitat asta niciodată.

Se întoarseră din drum și ajunseră aproape de vilă. Ben strânse mai puternic mâna Charlenei...

– Rămâi aici, îi ordonă pe neașteptate, făcând-o să se așeze la rădăcina unui arbore. Așteaptă-mă.

Ea se supuse, surprinsă. Când reapăru, ducea o pungă din hârtie și-i luă din nou mâinile în ale sale.

– Trebuie să închid ochii? îl întrebă, puțin nervoasă.

– Dacă vrei.

Charlene simți o cremă parfumată curgându-i pe mâini. Ben începu să întindă produsul, masând palmele și degetele tinerei fete.

– Ce este asta?

– Îți îngrijesc mâinile. Nu mișca, mai ales! Sunt atât de deteriorate de muncă, încât îți face rău să le vezi. Vânzătoarea mi-a recomandat opt feluri de creme

diferite. Sunt toate în pungă. Îmi iau sarcina să le aplic eu însumi, în fiecare seară... dacă nu te vei gândi s-o faci tu vreodată.

Charlene își mușcă buzele. Se simțea profund jignită, dar știa că el avea dreptate. Degetele îi erau acoperite de bătăături și zgârieturi. Nu le mai privise de mult timp. În plus, o dureau.

Ben continua s-o maseze, încruntat. Trecea de mai multe ori printre degete, aluneca spre încheietura mâinii, mergea mai sus... Un parfum deosebit de plăcut se ridica în aer.

– Crema asta se numește „Plumeria“. Drăguț nume, nu-i așa?

Ea dădu din cap, fără să reușească să articuleze nici măcar un sunet. O cuprinse o plăcută toropeală. Plecând de la degete, această toropeală urcă de-a lungul brațelor, îi cuprinse pieptul și tot corpul i se destinse chemând deodată în acea binecuvântată letargie, alte mângâieri, mai îndelungate, la fel de lente și voluptuoase.

– Ben, șopti ea, este minunat, dar în alt loc...

El se pretă jocului, apoi brusc aruncă flaconul de-o parte și o strânse toată în brațe, netedă, moale și parfumată.

O amorțală puse stăpânire pe amândoi, sângele păru că li se încinge, se învoldurează și un fior puternic îi străbătu...

Sărutul fu atât de pasionat și de însetat, încât Charlenei i se muieră picioarele. Rezista numai pentru că Ben o ținea, strângând-o cu o forță sporită.

Se lasară pe pământ, fără ca buzele să li se despartă. Ben o întinse pe tână femeie și începu să-i descheie cu înfrigurare rochia, acoperindu-i umerii și gâtul cu mângâieri afectuase și languroase.

– Charlene... atinge-mă, o rugă cu o voce răgușită. Vreau să-ți simt mâinile...

Cu inima bătând, îi descheie cămașa, descoperind un corp musculos și o piele uimitor de moale.

Mângâierile lui Ben deveniră mai sigure, mai insistente. Ea se înfioră. Începu să respire greu, ca și când aerul s-ar fi rarefiat. Obrajii îi ardeau, sânii i se întăriseră, nerăbdători. Ben se juca, sărutându-i pe rând.

De data aceasta totul se petrecu spontan, firesc. Ben rostea numele Charlenei cu o voce întretăiată și-i scoase rochia pentru a o arunca departe, pe nisip. Curând, fu rândul slipului ușor din dantelă și era goală. El o contemplă o clipă, înainte de a se dezbrăca la rândul său, cu răsuflarea tăiată. Luna scălda în reflexe albastrii corpul cu forme sculptate; părea un fel de zeiță născută din mare și din spumă...

O strânse lângă el și o simți că începe să se miște cu un geamăt slab. Mișcările aveau încetineala presantă a unui foarte vechi dans păgân. O dorință sălbatică, de nestăpânit îl cuprinse pe Ben.

– Charlene? șopti el rugător. Ea zâmbi și murmură:

– Da. Acum... te rog. Alunecă încet în ea și lumea păru să se oprească. Corpurile fuzionară în mod misterios. Acea bătaie surdă în urechi, acea palpitatie a tâmpelor lor, era oare oceanul foarte apropiat, ecoul răsufălărilor amestecate?

Totul se învârtea din ce în ce mai repede; se opriră o clipă și strigară împreună, înainte de-a cădea din nou, îmbrățișați și domoliți.

Rămaseră mult timp tăcuți.

Când în sfârșit vorbiră, o făcură pentru a-și minimaliza instinctiv emoția. Charlene se lamentă râzând:

– Am murdărit rochia Eelizei... va fi furioasă.

– Suntem complet acoperiți de nisip. Să mergem să facem un duș.

O jumătate de oră mai târziu, erau așezați unul lângă altul pe canapeaua mică din salon, cu câte un pahar în mână. Ben privea profilul fin al tinerei femei, linia pură a gâtului... Ea întoarse ochii spre el, zâmbind.

Cu gura brusc uscată, Ben lăsă paharul și-i luă mâinile.

– Charlene... să nu ne întoarcem la club. Să petrecem noaptea aici... Vreau să fac iar dragoste cu tine, vreau să mă trezesc lângă tine mâine dimineață, să te duc să înoți înainte de micul dejun... Îi voi telefona lui Pogey că vom sosi mai târziu.

Ea ezită. Nimic n-o tenta mai mult, dar era primejdios. Asta risca să concretizeze definitiv dragostea pe care începea s-o simtă... Inventă niște scuze în grabă.

– Ben, nu, trebuie... să mă întorc. Am o mulțime de lucruri restante, aștept niște furnizori...

Întoarce capul și adăugă aproape în șoaptă:

– Și apoi... m-aș simți stânjenită să se știe că mi-am petrecut noaptea cu tine.

– Se lăasă o scurtă tăcere; Ben părea profund decepționat. Charlene se strădui să glumească, pentru a destinde atmosfera:

– Nu uita că am crescut într-o mănăstire! Chiar și un simplu sărut era considerat un păcat de moarte. Acum, sunt osândită la chinurile iadului.

El clătină din cap, oftând.

– Ai mai... trăit cu cineva? o întrebă cu o privire întunecată.

Ea își netezi, jenată, rochia. Existau amintiri pe care nu-i plăcea să le evoce.

– Da... o dată, timp de câteva luni. Este mult timp de atunci.

El așteptă să spună mai mult, dar ea ezita. Detesta să arate cât de naivă și vulnerabilă putuse să fie.

– Era avocat, povesti în sfârșit. Ne-am întâlnit când el își termina studiile și eu lucram deja. Aranjamentul... era să-l ajut financiar și apoi ne-am fi căsătorit... numai că, n-a fost așa. Din ziua în care și-a

luat diploma și a fost angajat de o mare firmă din Seattle... a hotărât că nu eram suficient de bună pentru el. Ar fi vrut să mă îmbrac altfel, să-mi schimb coafura, să mă machiez...

Tăcu, oftă și reluă:

– Puțin după aceea, mi-am înființat propria companie și lucrurile n-au făcut decât să se înrăutățească. Nu găsea destul de „șic“ să aibă o logodnică în construcții. După un timp, mi-am dat seama că n-aș suporta în nici un fel să-i fiu soție... și am plecat.

Adoptase un ton nonșalant, dar Ben nu se lăsă înșelat.

– Totul seamănă mult cu Belinda, comentă el. Pe moment, te-a durut, nu-i așa?

– Da, este adevărat. Oricum, într-un anumit fel, Wayne mi-a deschis ochii asupra a ceea ce doream cu adevărat... nici soț, nici viață de familie, ci o carieră plină de satisfacții.

Se ridică și se duse în fața ușii-fereastră.

– După ruptură, n-am încetat să mă gândesc la faptul că dacă s-au căsătorit, asta nu i-a făcut fericiți pe părinții mei... Mai ales pe tata...

– De ce n-au divorțat?

– Cred că mama n-ar fi avut destul curaj să înfrunte singură viața. Cât despre tata, avea păreri prea învechite despre obligații.

– Dar, Charlene, surorile tale s-au căsătorit, nu-i așa? De ce ai fi tu singură decepționată?

– Gisella și Maria erau mai mari decât mine. Își doreau în special să părăsească locul în care trăiau, cât mai repede posibil. Este un noroc faptul că oricum sunt mulțumite.

Se întoarse pe canapea pentru a-și încălța sandalele.

– Haide, Ben... ia-ți cârja. Este timpul să ne întoarcem!

Încuiară vila și se suiră în jeep.

– Crezi că te vei recăsători într-o zi? Întrebă Charlene pe un ton indiferent, ajutându-l să se instaleze.

– Dumnezeu, nu! replică el cu o fervoare involuntară. Țin prea mult la liberarea mea. N-am întâlnit niciodată pe nimeni care să-mi fie realmente indispensabil.

De ce oare aceste cuvinte avură efectul neplăcut al unei înțepături de insectă? De ce contrastau atât de mult cu ceea ce se petrecuse pe plajă?

Ajunseră la club fără să mai schimbe nici un cuvânt.

Charlene spera din toată inima ca ceilalți să fie adormiți. Nu dorea deloc să înfrunte privirile cu subînțeles ale Elizei... Din nefericire, când intră pe alee, Pogey și Eliza erau așezați în fața rulotei lui Lani. În spatele lor, casa se înălța ca un castel dintr-o poveste.

Dar nimeni nu făcu nici un comentariu, deoarece îndată ce-i văzu, Eliza îi duse cu o expresie întunecată spre unul din bungalourile terminate.

– Priviți! Am primit o nouă vizită a vandalului!

Treptele fuseseră mânjite cu o îngrozitoare culoare kaki, chiuveta veche de bucătărie era așezată lângă cea nouă – ea însăși deformată prin lovituri de ciocan – și în încăpere erau strânse toate țevile vechi și murdare, pe care echipa le scosese cu două săptămâni mai devreme.

– Mai este și altceva, sau am văzut totul?

– Este cam dificil să-ți dai seama pe întuneric, răspunse Pogey. Mâine dimineață vor trebui verificate acoperișul și zidurile.

– Unde este Carol?

– Cu Kimo, interveni Eliza. A acceptat să se plimbe cu el după cină.

– Să luăm lanternele și să cercetăm plaja, Pogey. Poate vom găsi un indiciu.

Cei doi bărbați se îndepărtară, Eliza o duse pe Charlene în bucătărie și făcu ochii mari.

– Dumnezeuule! Rochia mea... începu ea.

– Am s-o spăl! o întrerupse Charlene în grabă, nu este decât nisip... te rog, nu pune întrebări!

Eliza exclamă totuși cu entuziasm:

– A mers, o simt! Cum ai...

– Eliza!

– Bineînțeles, va trebui să fii prudentă.

– Liniștește-te, murmură ea. Sunt perfect realistă și voi ști să-mi păstrez mintea limpede.

– Cu atât mai bine! De altfel, dacă ai nevoie de sfaturi suplimentare, eu...

– Inutil! Și acum, mă culc. Sunt epuizată!

– Eu o voi aștepta pe Carol, replică Eliza cu un aer șiret. Îmi doresc la nebunie să știu dacă formula mea a funcționat la fel de bine și pentru ea.

Încrunțată, Charlene schimbă tactica.

– Eliza, te rog... fii atentă cu Carol. Este foarte vulnerabilă... în nici un caz nu vreau să sufere.

Eliza luă o mină ofensată.

– O știu foarte bine, așa cum știu și că visul lui Kimo este s-o ia de soție! Ei bine, aici este problema. Ea refuză să-l asculte măcar o secundă! Se închide în timiditatea ei.

Charlene rămase o clipă tăcută. Și ea trăise mult timp în turnul său de fildeș. Și turnul tocmai se prăbușise. Era oare la fel de fragilă precum Carol? Se întrebă după o matură chibzuință.

– Dar, tu Eliza? Ce se întâmplă cu Pogey?

– O prietenie sănătoasă și sinceră, nimic altceva, răspunse Eliza. A dus o viață atât de bogată, încât ador să-l ascult. Știi că, odată, el și Ben au trecut Alpii pe motociclete?

Charlene avea tot atâtea rezerve față de motociclete, ca și față de surf. Ridică din umeri.

– Se pare că tineretul înstărit apreciază riscul!

Totuși, ajunsă în pat, trebui să recunoască faptul că stereotipul în care voise să-l cuprindă pe Ben, se făcuse

țândări. Pe lângă bărbatul amator de plajă, indiferent și superficial, descoperise un băiețel sensibil, pasionat de plante și de insecte, un tânăr soț cumplit de decepționat... și deasupra tuturor, un bărbat mai generos decât și-ar fi imaginat.

Pregătirile serbării organizate a doua zi seara, de mătușa Lani, începură foarte devreme. Hawaiana își chemase în ajutor mai mulți membri ai familiei, din care circa zece copii veseli. Puse imediat pe toată lumea la treabă; toată ziua se auziră strigăte vesele, chemări și cântece.

Charlene și camaradele sale petrecură mai multe ore să repare stricăciunile din bungalou. Mătușa Lani declară destul de misterioasă:

– Dacă eram aici, asta nu s-ar fi întâmplat. Unele lucruri, ca luna, au o față vizibilă și o față invizibilă. Nu poate fi condamnat vulcanul de ceea ce îi produce erupția.

Încet, încet, se înnoptă. Tot felul de mirosuri delicioase începură să se răspândească. Kimo, care n-o pierdea din ochi pe Carol, așeză niște mese lungi pe care bucătăresele veniră să pună tăvi uriașe. Un bărbat puse mâna pe o chitară, un vecin pe un ukulele și tot grupul începu să cânte.

– Ce limbă frumoasă este hawaiana! îi șopti Charlene lui Ben. Regret că n-o înțeleg.

– Are accente foarte plăcute, consimți el. Deseori mă gândesc că seamănă cu oamenii care o vorbesc.

Se îndreptară spre masă pentru a se așeza cu ceilalți. Charlene îmbrăcase niște pantaloni albi și o bluză de mătase de culoarea turcoazei, cu reflexe lucioase, ca ochii ei. Ben îi explica rafinamentele bucătăriei hawaiene...

– Sosul acestui somon are la bază tomate și se numește lomi-lomi. Puiul este pregătit după rețeta huli-huli; iată și vită teriyaki, orez polinezian, nuci glasate...

– Rareori am mâncat lucruri atât de delicioase! oftă Charlene zâmbind.

Savura cu îmbucături mici o aripă de pui.

– Să mergem să ne așezăm sub arbori, propuse Ben, puțin după aceea.

Își luă cârja și schiopătă până la un pâlci de palmieri.

– Charlene... nu reușesc să uit noaptea pe care am petrecut-o împreună. Să plecăm câteva zile, unde vei vrea. Chiar mâine.

– Nu se pune problema. Sunt depășită. Am pierdut deja o zi reparând ravagiile vandalului și...

– Îți amintesc faptul că, în ultimă instanță, eu sunt cel care decide, aici. Și dacă afirm că-ți poți permite o săptămână de vacanță, este pentru că asta n-ar schimba mare lucru! Cunoscut un loc minunat pe insula Malakai. O casă ascunsă în pădure, la marginea unei cascade..

Charlene își ascunse un zâmbet trist. Cu siguranță, această casă îi servea drept garsonieră, unde își ducea cuceririle! Rămânea acolo o săptămână, două sau mai mult și apoi... la revedere și rămâneau prieteni buni!

Brusc furioasă, își lăsă farfuria cu un gest categoric.

– Să-ți intre bine în cap, o dată pentru totdeauna, dragul meu Benjamin, că tu și cu mine nu trăim în aceeași lume. Eu știu cât costă să opresc munca timp de mai multe zile. Angajatele și familia mea, depind de mine...

El o prinse de braț, furibund la rândul său.

– Toate acestea nu sunt decât pretexte. Mă dorești la fel de mult cum te doresc eu, nu te mai ascunde în spatele muncii. Dacă refuzi să mă urmezi o săptămână, este că așa vrei. Dar voi găsi un mijloc de a-mi petrece timpul cu tine, chiar aici...

Brusc, se calmă și-i dădu drumul pentru a-i mângâia blând obrazul.

– Iartă-mi mânia. Vino, să mergem s-o ascultăm pe Lani... povestește legende minunate despre Hawaii.

Se întoarseră și se așezară lângă ceilalți, mâna în mână.

– Regele Kamehameha, explica Lani unui auditoriu calm și sătul, a trăit la începutul secolului al XVIII-lea. Când era foarte tânăr, rivalii tatălui său au complotat să-l omoare, pentru a pune mâna pe tron. Familia sa luase obiceiul să-l ascundă într-un coș, astfel ca

dușmanii săi au murit fără să-l fi văzut... De altfel, Kamehameha înseamnă „singuraticul“. A fost un rege foarte mare; în timpul domniei sale, au sosit în Hawaii primii albi.

Când povestea fu terminată, Lani începu să execute dansul tradițional, sau hula, care ilustra vitejiile regelui. Charlene era hipnotizată de grația magică a evocării.

– Să nu uităm niciodată sfaturile regelui Kamehameha, încheie Lani cu o voce gravă. Trebuie să înveți să accepți progresele prezentului, știind în același timp să-ți aperi trecutul.

Brusc, Charlene se încordă. Oare nu tocmai văzuse o umbră furișându-se la distanță de grup, în direcția țărmului? Fusese foarte repede, dar nu se înșelase... Probabil unul dintre invitați voia să se plimbe sub clar de lună. Nimic mai normal...

Apoi Ben o atrase spre el pentru a o săruta și uită orice altceva.

Capitolul 10

Charlene se chinuia de o oră cu grinda de deasupra unei uși. Transpirația ce-i șiroia pe frunte o făcea s-o usture ochii... Oftă. În acea dimineață totul mergea invers! Luă un cui și, în timp ce blestema în șoaptă, îi aplică o lovitură dură de ciocan.

– Spuneți-mi, știți unde l-aș putea găsi pe Ben Gilmour? făcu brusc o voce în spatele ei. L-am căutat peste tot.

Charlene scoase printre dinți un nou blestem. De la serbarea mătușii Lani, în urmă cu trei zile, era un du-te-vino neîncetat. O mulțime de oameni tineri, hawaieni și americani, amestecați, veneau să glumească ba cu Eliza, ba cu Pogey sau Ben. Asta îi încetinea considerabil lucrul.

Charlene strigă fără să se întoarcă:

– Ben? Ești solicitat.

Începu din nou să bată cuie. Câteva secunde mai târziu, Ben exclama în spatele ei:

– Ia te uită! Bună ziua, Debbie. Bună ziua tuturor... sunt săptămâni întregi de când nu v-am văzut.

– Dumnezeule, gânguri numita Debbie, bietul meu Benjie, ce ghips enorm! Nu-i de mirare că ai încetat să practici surfingul.

Charlene se strâmbă „Benjie”? Ce era cu acest nume ridicol?

Ben părea totuși ușor jenat. Propuse micii bande, pe un ton stânjenit:

– Hm... să mergem să-i cerem lui Lani să ne pregătească o cafea. Aici, au de lucru dulgherii și zgomotul...

– Dulgheri? Vrei să spui „dulgherițe“, exclamă Debbie cu vocea sa stridentă. De altfel, ce idee ciudată! N-am văzut niciodată o femeie făcând acest gen de muncă.

Parcă Ben avea o grădină zoologică în care erau animale rare! Apoi, nou-veniții se îndepărtară... Charlene lovi cu atâta violență un cui, încât acesta se îndoi.

Două dintre bungalouri erau deja terminate; Charlene și Carol îl terminau pe al treilea, în timp ce Eliza și Pogey îl începeau pe al patrulea. Aceștia din urmă veniră s-o caute pe Charlene.

– Ne-ar trebui o rangă să scoatem scândurile putrede din vechiul parchet și poate chiar un cric hidraulic, explică Eliza. Și apoi, mi-ar plăcea să vii să vezi, Charlene. Fundația mi se pare mai puțin solidă decât la celelalte bungalouri.

Charlene așeză scândura pe care se pregătea s-o fixeze. Deja nu prea mai avea mult lemn, va trebui să comande. Cum să reușească să se gândească la mii de lucruri în același timp?

Îi urmă pe Eliza și Pogey pentru a le da instrucțiuni. Puțin mai departe, pe veranda rulotei izburneau râsete și conversația se desfășura cu bună dispoziție. Desigur, își permiteau să ia viața ușor...

Mai târziu, când își reluase lucrul, vocea lui Ben răsună în spatele său.

— Și iat-o pe Charlene, patroana întreprinderii Cossini... Charlene, prietena mea Debbie, arde de nerăbdare să te cunoască.

Înainte de a se întoarce, dădu o ultimă lovitură de ciocan... atât de violent, încât spre groaza ei, lemnul crăpă.

Lăsă ciocanul și strânse mâna mică, roz, cu unghii îngrijite ale faimoasei Debbie. Aceasta din urmă remarcă tulburată că strângerea de mână îi murdărise degetele; Charlene o privi cu satisfacție, ascunzându-și un zâmbet, cum își scoate batista. Tânăra blondă îi era dinainte teribil de antipatică.

— Încântată să vă cunosc, domnișoară Cossini, declară totuși Debbie, pe un ton amabil. Modul în care s-a spart această bucată de lemn este îngrozitor, nu-i așa? Dar probabil că știți foarte bine să reparați acest gen de lucruri. Ce noroc aveți! Eu una, n-am știut niciodată să fac nimic cu mâinile mele.

Charlene simți că trebuie să rivalizeze în politețe.

– Așadar, ai venit aici pentru a-l vizita pe Ben? Este o idee minunată. Din nefericire, noi suntem prea ocupate pentru a-ți ține companie. Mă tem ca lenevia forțată să nu-l apese prea mult. Așa că nu ezitați să mai veniți!

– Îi adresă lui Ben un zâmbet suav, el îi răspunse printr-o grimasă imperceptibilă, înainte de a-și însoți prietenii până la mașină.

Îndată ce fură plecați, reapăru încruntat.

– Pe moment, chiar mă întreb ce te-a apucat, Charlene. Sunt săptămâni întregi de când încerc să fug de acești oameni complet neinteresanti și tu îi inviți din nou! Să știi că n-am nevoie de cineva care îngrijește copii.

Ea începu să smulgă cuiele din scândura crăpată fără să răspundă. Mânia lui Ben spori.

– De altfel, o ironiză, este evident că n-ai folosit o scândură destul de groasă. Sau ai folosit cuie prea groase...

Ea trânti ciocanul cu zgomot și se întoarse cu ochii strălucind:

– Ascultă, domnule „știe tot“, ai putea să mă lași în pace două minute? Mă voi lipsi cu plăcere de sfaturile tale, atât profesional, cât și monden. Iar în ceea ce le privește pe iubitele tale, mă poți scuti de prezența lor!

– N-am întâlnit niciodată o femeie atât de iute la mânie. Ceea ce meriți este o bătaie bună la spate!

Se îndepărtă șchiopătând, cu cârja sub braț, nebun de furie, și mult timp măsură plaja în lung și-n lat.

Trei preoți șintoști, însoțiți de un japonez trecură prin fața lui. Le răspunse cu politețe la salut.

– Charlene, du-te și caută-l pe Ben, ordonă Lani. Probabil a adormit pe plajă și cina va fi gata în douăzeci de minute.

Charlene fu cât pe ce să protesteze, apoi, în fața expresiei severe a lui Lani, se răzgândi. De fapt, îi datora scuze lui Ben. N-ar fi trebuit să vorbească niciodată astfel unui client.

Ca întotdeauna după o zi de muncă, se dusesese să facă o baie cu Eliza și Carol și rămăsese cu costumul de baie. Oricum, în Hawaii acesta era ca și costum național... Se mulțumi să îmbrace o bluză din bumbac alb pe deasupra și plecă spre plajă.

La o sută de metri mai departe, îl văzu pe Ben așezat lângă un palmier. Contempla marea, cu un aer gânditor.

– Ben? strigă ea, mergând să-l întâlnească. Ridică-te. În curând cina va fi gata.

El luă un aer ofensat.

– Crezi că voi asculta de ordinele tale?

Charlene se încordă.

– Ascultă... îți cer scuze că adineauri m-am înfuriat pe tine. Îmi pare rău.

– Sper! Dacă-ți tratezi astfel prietenii, nu trebuie să-ți fi rămas prea mulți!

Ea își mușcă buzele și se sprijini de trunchiul palmierului vecin, pentru a-l contempla mai bine. Cu părul blond zbârlit de briză și picioarele lungi, bronzate, nu păruse niciodată mai atrăgător. Și acest bărbat, de-o frumusețe atât de seducătoare, atât de viguros, era amantul ei...

Dar îi era oare și prieten?

Își aminti modul înduioșător în care îi vorbise despre familia sa, insistența de a-i masa mâinile cu cremă. Era sensibil, drăguț, atent și se părea că-l preocupa ceea ce gândea și simțea ea...

– Ei bine? reluă el cu un zâmbet ironic. Promiți să nu mă mai bruschezi?

În timp ce vorbea, se ridică în picioare pentru a se apropia de ea. Privirea îi strălucea.

– Nu, îi replică ea, cu sinceritate, deoarece mă înfurii prea repede ca să pot promite, dar îmi voi cere întotdeauna scuze când voi greși. Facem târgul?

– Facem târgul!

O clipă după aceea, o trase spre el și o sărută cu înflăcărare.

Charlene își simți tot trupul luând foc. Prin simplul fapt de a o strânge lângă el, Ben făcea să se nască în ea o emoție tumultuoasă. Ben o îmbrățișă cu pasiune. Formele suple ale tinerei femei se mulau după ale sale...

– Mă faci să-mi pierd capul, Charlene, îi murmură, cufundându-și fața în părul ei. Ești cea mai imposibilă și cea mai irezistibilă femeie pe care o cunosc.

O sărută din nou, lung, cu nesaț, apoi, reluă cu o voce întretăiată:

– Ascultă-mă... țin să te previn. În săptămânile care vor veni, voi face dragoste cu tine de fiecare dată când voi avea ocazia. Și dacă vei pretinde că ești prea ocupată, te voi săruta ca acum, atâta timp cât va fi nevoie... va fi suficient pentru a-ți schimba părerea. Știu asta.

Ea zâmbi cu tandrețe, ca pentru a-i da acordul.

– Vom vedea. Până atunci, să mergem la cină. Mor de foame.

În mijlocul nopții, Charlene se trezi tresărind: se bătea ușor la fereastra sa. Se întinse și se încruntă... Se bătu din nou cu mici lovituri regulate.

Se strecură afară din pat. Ben? Vandalul? Un vagabond? Luă în mână un sfeșnic greu, se apropie de fereastra întredeschisă și, curajoasă, o deschise larg.

Apăru capul lui Ben. Scara pe care-l convinsese pe Pogeys-o înalțe pentru el, se clătină, apoi rămase nemișcată.

– Nu lovi! șopti el. Eu sunt!

Uluită, ea amenința totuși cu sfeșnicul fără să se gândească să-l lase jos.

– Lasă arma, Charlene, fără zgomot.
– Cât este ceasul? bâigui ea executându-se. De-a ce te joci? Era gata să te lovesc, crezând că ești vandalul.

– Îți voi răspunde când voi fi jos. Urmează-mă și...

– De ce n-ai luat-o pe scara din casă?

– Pentru că toate ușile au fost încuiate. Mi-am spus că va fi mai glorios să te răpesc astfel... Uitasem că am fobia scărilor și un picior în ghips. Ceea ce fac acum, este o performanță olimpică. Acum, cobor!

Îl așteptă să fie în siguranță pe pământ pentru a i se alătura. Purta doar o cămașă de noapte ușoară. Noaptea era caldută.

– Vino!

O duse spre un fel de ascunzătoare naturală, o adâncitură între stânci. O pătură moale aștepta deja pe nisip.

– Oare vom profita vreodată de un pat adevărat? întrebă Charlene mult mai târziu.

Cuibărită la pieptul lui Ben, se străduia să-și înlăture nisipul din păr.

– Un pat? repetă Ben cu cea mai mare seriozitate. Aici, în Hawaii, este un privilegiu rar. Pentru a dispune de o saltea, de perne și cearșaf, trebuie să arăți că le meriți!

– Ce țară teribilă! pufni ea.

Tăcură câteva clipe, apoi Ben întrebă:

– Spune-mi... dacă erai liberă să faci ceea ce ai vrea, fără să te preocupe munca, nici plata unor datorii, ce ai alege?

Ea răspunse fără să ezite:

– M-aș întoarce la universitate să urmez niște cursuri complementare de urbanism. Apoi, aș găsi o slujbă în cadrul locuințelor sociale și m-aș strădui să înfrumusețez toate construcțiile oribile care s-au realizat. S-au cheltuit atâția bani pentru a le face respingătoare încât n-ar trebui să coste prea scump să le aranjezi puțin, nu crezi?

El dădu din cap în întuneric. Acest gen de idee, tipică generozității și idealismului Charlenei, nu-l mira deloc.

– Și tu? îl întrebă ea mângâindu-i obrazul. Cine ți-ar plăcea să fii, dacă nu te-ar chema Benjamin Valentin Gilmour?

– Aș vrea să trăiesc la fel ca cineva pe care nu-l cunosc... un canadian pe nume Herman Bennington. După ce dusesse o existență aventuroasă, își cumpărase douăzeci de hectare de pământ în nordul îndepărtat și le cultivase. În acea perioadă, nu-i înțelegeam bine atașamentul crâncen pentru domeniul său, acel gen de dragoste cu totul specială pentru pământ. Acum înțeleg că asta este cea mai mare libertate posibilă... Hawaienii au un termen pentru asta: vorbesc de „aloha ainal“, pasiunea pentru țara strămoșilor.

Charlene descoperea un nou Ben, complet neașteptat.

– L-ai mai văzut vreodată pe acel bărbat?

– Din nefericire, nu. M-a invitat să revin, dar Pogey și cu mine proiectasem o expediție și n-am mai avut ocazia să mă întorc în Canada.

Se aplecă pentru a o săruta.

A doua zi dimineată, trezindu-se, Charlene scoase un strigăt îngrozit. Dormise cu o oră mai mult decât de obicei! Alergă sub duș, se îmbracă într-o clipită și coborî, întrebându-se cu îngrijorare cum le va explica colegelor sale întârzierea.

Văzând-o apărând, Lani o strigă:

– Vino să iei micul dejun! Ți-am păstrat cafeaua caldă.

– Imposibil! strigă ea îndreptându-se spre bungalouri. Am prea multe de făcut.

Blestematul de Ben! O ținuse pe plajă până la primele licăriri ale zorilor...

Eliza, ocupată să fixeze podeaua, îi adresează un semn vesel din mână. De pe scara sa, Carol îi spuse un „bună ziua” voios și Poge, cu o roabă în mână, o salută cu un zâmbet larg.

Charlene rămase nemișcată. Nu-și credea ochilor. Oare cum putea merge totul, fără ca ea, șeful de lucrare să fi dat instrucțiuni?

– Charlene! ordonă Lani, pe un ton sever. Vino imediat să mănânci ceva. N-ai pus pe dumneata nici un gram. Așa nu mai merge!

Charlene se așează fără să spună nimic în fața cafelei aburinde, însoțită de pâine prăjită, șuncă și trei felii mari de pepene galben. Îi era atât de rușine, încât ar fi intrat în pământ. În toată cariera sa, nu i se întâmplase vreodată să se trezească târziu.

Lani se așează în fața ei, pe un șezlong confortabil.

– Mănâncă! Tocmai ai primit o lecție prețioasă... nimeni nu este de neînlocuit. Ori, într-un anumit fel, acesta este un lucru bun. Îți vei putea permite să dormi mai mult din când în când și angajații dumitale au partea lor de responsabilități.

În acea dimineață, foarte devreme, Ben îl urmăsea pe Pogey pe plajă pentru a-l privi făcând surfing. Condițiile erau ideale, valurile înalte. Pogey își desfășură toată arta sa.

Atunci, de ce nu mai simțea nici o invidie? Era ciudat. Universul surfingului, atât de fascinant timp de ani de zile, pentru că-i permitea călătorii numeroase și succese ușoare, îi devenise deodată complet indiferent.

Prefera de mii de ori compania Charlenei. Nu reușea să se lipsească de ea. Și nu mai dorea să părăsească Hawaiul, de care începuse să se simtă legat.

Pogey veni și-l scoase din gândurile sale, pentru a-l duce la micul dejun. Apoi, după ce băură cafeaua, îl conduse la clinică. În acea dimineață, medicul trebuia să-i scoată, în sfârșit, ghipsul.

Ben se așează în sala de așteptare și începu să răsfoiască o revistă. Un articol despre botanică i se păru interesant... Un specialist din Vancouver tocmai descoperise modul de-a folosi produsele secundare ale

zahărului, pentru a fabrica înghețăminte. Raportul de proteine creștea considerabil, în timp ce costurile scădeau...

Când veniră să-l ia, citise articolul de două ori.

– Vindecarea merge foarte bine, decretă medicul. Mai folosiți cârja încă o săptămână, dar, după aceea, veți putea începe să mergeți normal.

O oră mai târziu, Ben bea un suc de fructe la Rosie's, citind ziarul local. Prețul trestiei de zahăr și al ananasului se prăbușea; o gravă criză amenința insulele.

Se încruntă. O idee, încă neclară, îi trecu prin minte... ar fi trebuit să știe mai multe despre resursele din Hawai... O singură persoană îl putea informa.

Se duse șchiopătând până la telefon și-l chemă pe Kimo.

Conversația lor se prelungi până după-amiază târziu spre seară. La ora unsprezece, ceru o legătură internațională pentru a vorbi cu specialistul din Vancouver care, la mii de kilometri de acolo, era probabil în curs de a-și lua micul dejun.

De agitație, lui Ben îi tremura mâna pe receptor.

Capitolul 11

– Ai auzit ce ți-am spus, Charlene?

Vocea Elizei o scoase în sfârșit pe Charlene din gândurile sale.

– Iartă-mă. Visam...

Profitaseră de după-amiaza de sâmbătă pentru a se duce la plajă să se bronzeze. O briză ușoară agita palmierii; era minunat să se odihnească puțin după o săptămână lungă de muncă.

– Pogey și cu mine, repetă Eliza cu răbdare, plecăm în seara aceasta pe cea mai mare dintre insule. Ne vom întoarce mâine noapte. Te anunț, ca să nu te întrebi deodată unde am dispărut și dacă n-am fost răpită de vandal. Acum, pari cu totul în nori.

– Eu? Ți se pare! se eschivă Charlene înroșindu-se ușor.

Se ridică pentru a-și da cu puțin ulei de plajă pe picioare. Nu fusese niciodată în viață atât de

bronzată... dar nici nu avusese niciodată ocazia de a sta la soare nouă săptămâni la rând.

Oare cât timp îi va ține bronzul, după ce se va întoarce în Bellingham?

Bungalourile erau toate, cu excepția unuia, terminate. Începuseră să lucreze la casa mare; restaurarea mergea bine și, cu siguranță, va fi terminată înainte de data prevăzută.

– Unde se ascunde Ben în acest timp?

Eliza tocmai formulase cu voce tare întrebarea pe care Charlene nu îndrăznea să și-o pună ei însăși. Erau zece zile de când tânărul bărbat rămăsese aproape invizibil. Apărea uneori pentru o jumătate de oră, se arăta fermecător și în același timp distrat, apoi dispărea din nou.

– N-ai nici cea mai mică idee? insistă Eliza.

Charlene simți o enervare absurdă.

– Nu, evident! Ben este major și independent. De ce m-ar informa despre orice fapt sau gest?

– Bineînțeles, nimic nu-l obligă la asta. Dar nici pe tine nu te obligă nimeni să-ți ieși din fire de fiecare dată când este amintit față de tine. Toată lumea știe că este ceva între voi. De ce roșești?

– Pogey mi-a spus că plecați să vedeți insula mare din Hawai, îi spuse ea Elizei. Ce idee bună!

Charlene o privea vorbind cu însuflețire. Timida Carol înflorea și devenea din zi în zi mai frumoasă. Părul blond ce strălucea în soare, se armoniza cu

bronzul său, de culoarea mierii. Sub presiunea prietenelor, își schimbase până la urmă costumul întreg de baie, de culoare închisă, pe unul din două piese, de culoare albă ca fildeșul.

Nu mai rămânea decât un punct negru pe tablou: încă refuza cu încăpățănare orice invitație a lui Kimo. Totuși, Charlene și Eliza ar fi jurat că nu-i era indiferent. În prezența sa, Carol se tulbura într-un fel ce nu putea înșela. Menționa la tot pasul fermecătoarele povești pe care el i le spunea... dar nu acceptase niciodată să cineze în compania sa, sau măcar să se plimbe sub clar de lună.

Se așeză pe nisip lângă Eliza și o tachină făcându-i direct cu ochiul Charlenei.

– Se pare că tu și Pogey vă înțelegeți din ce în ce mai bine.

– Este adevărat, suntem excelenți prieteni. Totuși să nu vă imaginați Dumnezeu știe ce... Vreau să mă căsătoresc, să am un cămin, o pisică și mușcate și cinci copii, cum pretind statisticile.

– Ei bine! exclamă Carol. Mă așteptam...

– Cel mai ciudat, comentă Charlene cu un zâmbet larg, este că în definitiv mă copleșeau cu recomandări despre seducție, pe care tu însăși nu le-ai pus niciodată în practică!

Ben și Kimo își făcură brusc apariția și conversația luă o altă întorsătură.

Ben se întinse lângă Charlene, cu mâna așezată ușor pe brațul său. Făcu două, trei observații, răspunse la câteva glume... apoi adormi.

Mai întâi, ea îl privi înduioșată, totuși, încetul cu încetul, bănuieli îngrozitoare i se strecurară în suflet.

Cum își petrecea zilele? De ce se adâncise astfel în somn în mijlocul după-amiezii? În mod obișnuit, asta nu i se întâmpla niciodată. Putea fi vorba de-o altă femeie? Totuși, venea s-o caute aproape în fiecare noapte și dovedea mereu aceeași tandrețe, aceeași înflăcărare.

Schimbarea o făcu să zâmbească ironic. În urmă cu o lună și jumătate, credea despre el că este indiscret și copilăros, aproape fără perspectivă. Acum, dimpotrivă, când dispărea trei ore consecutiv, i se părea că pământul nu se mai învârteste.

Și, în mod tragic, în clipa în care începuse să aibă din ce în ce mai multă nevoie de el, îl vedea din ce în ce mai puțin. Acum, ar fi dat orice să vină s-o deranjeze din muncă...

Se încruntă. Oare, de când începuse să se transforme astfel? Totuși, își păstrase mai mult sau mai puțin părerea despre el. Îi condamna încă modul de viață, latura veleitară, lipsa unor proiecte pe termen lung. Dar îi descoperise generozitatea, umorul și inteligența...

Cu ochii ațintiți asupra valurilor înspumate care veneau să se spargă puțin mai departe, trebui să recunoască evidența: era realmente îndrăgostită.

Oftă și mângâie brațul lui Ben, care dormea. Avea degetele pătate cu albastru – cerneală? – dar în afară de asta, pielea îi era netedă și moale. Își examinează propriile palme: bătătorite, căroră cremele le dădeau cu greu de cap... Contrastul dintre mâinile lor părea să rezume cu cruzime imposibilitatea situației lor.

Carol plecase să înoate; Charlene îi distinge silueta în apele calme ale lagunei, protejată de valurile cele mai înalte de o barieră de corali. După un timp, Kimo i se alătură. Se întrecură și se amuzară suindu-se pe stânci.

Deodată, Charlene se încruntă. Kimo își ațintise privirea asupra „tregerii” prin care laguna ieșea în ocean, făcând gesturi largi. Apoi, cu toate că nimeni nu se aventura niciodată în acea zonă periculoasă, sări și porni înot într-acolo. Carol ezită o clipă, ca și când i s-ar fi interzis să-l urmeze. În cele din urmă, se aruncă și ea în apă. Dispărură amândoi într-un puternic vârtej de spumă.

Charlene sări în picioare, urmată de Eliza și de Ben, care se trezise.

– Se întâmplă ceva anormal, gâfâi Charlene. Nu-i mai văd...

– Ba da! exclamă Eliza. Carol s-a urcat înapoi pe stânci...

Ben se dezbracă în grabă de cămașă și porni repede spre recif într-un craul perfect, încetinit puțin de piciorul încă slăbit. Charlene prinse mâna Elizei și o strângea cu toată puterea. Cinci minute mai târziu, Ben

se ridică lângă Carol, vorbindu-i cu însuflețire. Charlene își ținu respirația. Se va arunca și el în vârtejul tumultuos care lovea stâncile?

Nu. Totul se întâmplă foarte repede: capul lui Kimo apăru în spărtura unui val. Ben, susținut de Carol, agățată de un vârf de piatră, îi întinse mâna. Cu un imens oftat de ușurare, Eliza și Charlene văzură cele trei siluete luând încet drumul spre țărm, pe o cărare îngustă, amenajată pe vârful barierei de corali.

Îndată ce reveniră, izbucniră întrebările.

– Ce s-a întâmplat? N-ați murit de frică?

– Kimo a făcut o salvare mai deosebită, explică Ben, ștergându-se energic cu prosopul de baie. Priviți. . .

Kimo întinse brațele; ținea un cățeluș adorabil, alb cu negru, plin de apă și care tremura.

– Era gata să se înece. N-am avut inima să-l las acolo.

Înfășură cățelușul într-un prosop, apoi înălță capul spre Carol.

– Ar trebui să te cert, Carol! spuse el tandru. Ți-am interzis să mă urmezi în trecătoare. Din fericire, ești o înotătoare remarcabilă!

– N-am văzut câinele, murmură ea. . . Credeam. . . că ești în primejdie.

Kimo puse micul animal în brațele lui Carol.

– Ți-l dăruiesc! Este un cadou al oceanului. . .

După o nouă tăcere, reluă cu voce mai joasă.

– Numește-l „Happy“ – fericitul. Pentru că oricine ar fi fericit să-ți aparțină, Carol.

– Mulțumesc. Ki. . .

Un scheunat scurt o împiedică pe Carol să continue.
Cățelușul revenise la viață și-i lingeă vârful nasului.

Happy schiță primii săi pași de după salvare pe nisip.
Carol îl supraveghea cu atenție și Kimo o supraveghea
afectuos pe Carol.

De fapt, își spuse deodată Charlene, Kimo și Carol
aveau nevoie să fie lăsați puțin singuri. La fel ca ea și
Ben.

Se aplecă și-i șopti la ureche:

– Să mergem să facem o mică plimbare... vrei?

Era prima dată când îi propunea așa ceva. De obicei,
inițiativa venea de la el.

Când o refuză, nu-și crezu urechilor.

Capitolul 12

El întoarse privirea și mormăi cu un aer încurcat:

– Hm... îmi pare rău, dar nu pot. Am... de lucru la Haleiwa. Mă voi întoarce târziu, dar în schimb te vei duce la cină, în ordine?

După care se întoarse să se schimbe, fără să mai adauge nimic.

O oră mai târziu, în timp ce bea melancolică o oranjadă pe verandă, Charlene văzu o mașină lungă gri, oprindu-se pe alee. Ben ieși din bungalou, urcă pe scaunul pasagerului... și vehiculul de îndepărtă.

Charlene avu timp să vadă cine conducea; era o femeie îmbrăcată într-un taior sobru și care purta ochelari de soare. Oranjada căpătă subit un gust amar.

– Kimo și cu mine îl vom duce pe Happy la veterinar, anunță Carol, cu cățelușul în brațe.

Adăugă cu timiditate:

– S-ar putea... să cinăm amândoi la Haleiwa.

Apoi, văzând mina posomorâtă a prietenei sale, adăugă într-un elan de generozitate:

– Vrei să ne însoțești? Cu siguranță, Kimo va fi de acord.

Charlene era gata să înceapă să râdă. Erau săptămâni întregi de când Kimo se străduia să fie singur cu Carol și aceasta din urmă amenința deja să-i facă praf și pulbere planurile.

– Ești drăguță, dar trebuie să mă întâlnesc cu Ben diseară, mai târziu.

Carol și Kimo se îndepărtară. Deodată, Charlene se simți atât de nervoasă și de dezorientată, încât se hotărî să facă o baie. O jumătate de oră mai târziu, își usca părul pe verandă, când Eliza și Pogey își luară la rândul lor rămas-bun.

Rămasă singură, oftă profund. Cu toată baia, starea de tensiune nu-i dispăru. Urcă în cameră și începu să-și caute o toaletă pentru cină.

Asta o făcu să se simtă și mai rău. Nici unul din veșminte nu i se părea destul de distins, destul de elegant, pentru a se arăta în compania lui Ben... După ce îmbrăcase succesiv niște pantaloni albi și o bluză la fel, apoi o rochie din pânză de bumbac albastră, alege o altă rochie din mătase, galben deschis, bine croită. Asta cel puțin îi pune în valoare bronzul și silueta...

Dar apoi, trebuia să se coafeze; nici Eliza, nici Carol nu erau acolo pentru a o ajuta să-și strângă părul în coc. După zece minute de eforturi zadarnice, renunță și-l lăsa să fluture liber pe umeri. Apoi, se machie, cu un ruj de buze roz sidefiu și un fard de pleoape de culoarea turcoazei, asortat cu culoarea ochilor. În sfârșit, își turnă pe mâini o cantitate abundentă de cremă și le masă îndelung.

Când fu gata, coborî în bucătărie și bău un pahar de apă, mai nervoasă ca niciodată...

Era ziua liberă a lui Lani și, pentru prima dată de la sosirea în Hawaii, era complet singură în casa aceea mare. Începea să se înnopteze și aruncă o privire pe fereastră, înfiorându-se. Brusc, îi veni în minte ravagiile vandalului. Umbrele care se alungeau părău deodată amenințătoare... Luă o carte și se forță să se concentreze asupra acțiunii.

Se întunecase de tot când mașina care venise să-l ia pe Ben cu câteva ore mai devreme, îl lăsa pe alee. Șoferul – sau șoferița? – plecă imediat.

– Iartă-mi întârzierea, Charlene. Am avut o întâlnire foarte importantă pentru mine și n-am putut să scap.

Ea îi cerceta pe ascuns chipul; nu părea deloc mâhnit, ci mai curând încântat și fericit. Simți o înțepătură de gelozie. În timp ce ea petrecea triste ore de singurătate, el se amuza!

Plecă să se răcorească și să-și schimbe cămașa, apoi apără la fel de radios.

– Să mergem!

Se îndreptară spre jeep; ca de obicei, Ben o lăsă pe Charlene la volan. Proasta dispoziție îi spori. Acum că-și scosese ghipsul, putea să conducă din nou, totuși... dar evident, multe femei ar fi fost foarte încântate să-l transporte.

– Ai ales un restaurant? îl întrebă pe un ton tăios, angajându-se în goană nebună pe drum.

– Îl propun pe cel de ultima dată. Acolo vom fi liniștiți și sunt mort de oboseală.

Ben o văzu strângând din buze și-i ghici supărarea. Era de înțeles; de câțva timp, era atât de discret în legătură cu activitățile sale!

Însă, iată, nu știa cum să abordeze subiectul. Nu știa cum să-i explice că, pentru prima dată în viață, avea un proiect real, fascinant, motivat, o activitate care-l absorbea în întregime.

– Eliza și Pogey au plecat? o întrebă pentru a încerca să înceapă conversația.

– Da, acum aproximativ trei ore. Eliza se bucură foarte mult să aibă ocazia să cunoască și alte insule.

El dădu din cap, cu mintea în altă parte. Cu trei ore în urmă, el însuși se afla în cursul discuției cu directorii celor mai mari fabrici locale de conserve de ananas. Proiectul său îi entuziasmase. Nu rămânea decât să găsească o susținere financiară... și nu va fi ușor. Propriile economii îi vor permite să procure echipamentele necesare, dar nu vor ajunge niciodată

pentru a face întreprinderea de mare anvergură pe care o gândea. Va trebui să se hotărască să-i vorbească fratelui său... Duminică, avea întâlnire cu specialistul din Vancouver.

Charlene coti spre micul drum din pământ de-a lungul oceanului, care ducea la restaurant.

Când intrară în sala vastă, Ben înțelese imediat că cina nu va fi deloc așa de liniștită cum își dorise. La o masă lungă, se afla un grup zgomotos de aproximativ douăsprezece persoane; consternat, Ben recunoscuse suferi pe care-i știa deja. Cu siguranță, nu-l vor lăsa în pace și pentru ca totul să fie în regulă, îi zări alături de ei pe Debbie cu ultimul său „iubit“.

Încercă s-o ducă pe Charlene spre un colț liniștit, dar niște voci îl strigau deja:

– Ben, ce surpriză plăcută! Sunt secole de când nu te-am mai văzut. Pe unde te pregătești pentru campionat? Vino să stai cu noi...

Imposibil de dat înapoi. Toată lumea se strânse puțin; chelnerul aduse două farfurii. Ben trecu la prezentări.

Sosirea Charlenei nu lăsa pe nimeni indiferent. În timp ce femeile îi examinau cu aroganță toaleta, prea sobră după gustul lor și lipsa bijuteriilor, bărbații priveau cu un aer aprobator încântătorul oval al feței, buzele pline și senzuale, picioarele lungi bronzate.

Și apoi, pe neașteptate, cineva spuse rânjind:

– Voi toți, ascultați asta. Știți că Charlene lucrează ca dulgheriță și șef de șantier?

Fu o mirare generală. Charlene își mușcă buzele, iar privirea lui Ben strălucea.

Prietenul lui Debbie, un anume Murray, băuse în mod vizibil prea mult. Se aplecă spre Ben, pentru a-l ironiza cu o voce sonoră:

– Și dumneata? Ești tâmplar? Ce slujbă încântătoare ai?

– Pentru moment, nici una...

Celălalt izbucni într-un râs zgomotos.

– Nici una? Este imposibil. În epoca noastră, toată lumea lucrează!

Ben strânse din buze și, după o matură chibzuință, hotărî că puțin sarcasm nu strica.

– Să sperăm că nu, ripostă el, simulând o nonșalanță arogantă. În ceea ce mă privește, n-am făcut niciodată nimic cu mâinile mele. N-ai auzit vorbindu-se de ultimul play-boy american autentic? Eu sunt acela.

Brusc, se întrebă dacă Charlene îi va înțelege ironia... Uitase că ea nu știa că el lucra acum douăsprezece ore pe zi.

Îi aruncă scurta privire; inima i se strânse. N-avu timp să-i șoptească niște explicații la ureche. Murray reluă cu o voce mahmură:

– Cum, un play-boy? Ei bine, măcar în Hawaii ești într-o companie bună. Mă îndoiesc că cel puțin unul dintre cei născuți aici, să se fi obosit foarte mult vreodată în viață!

Nu dădu importanță tăcerii ostile cu care îi fură întâmpinate cuvintele și adăugă:

– Fără prezența unor oameni de afaceri întreprinzători ca mine, s-ar fi întors deja la viața tribală!

Tăcerea se prelungea. Apoi, brusc, Debbie i-o trânti pe un ton glacial:

– Cu siguranță, nu știi, dragul meu Murray, dar eu sunt pe jumătate hawaiană. Ca de altfel cei mai mulți dintre noi.

Charlene, scandalizată, se întoarce spre Ben pentru a-i propune să plece. El era deja în picioare.

– Locuitorii din Hawaii, declară, sunt oamenii cei mai afectuoși și mai simpatici pe care i-am întâlnit; mă simt flătat și onorat să-i număr printre prietenii mei.

O luă pe Charlene de braț și o conduse spre ușă.

Se urcară tăcuți în jeep. Charlene era împărțită între admirație și enervare. Ben tratase persoana exact cum trebuia; dar de ce, înainte, se lăudase prosteste că nu muncise niciodată în viață?

– Nu spui nimic? remarcă el cu nervozitate. Consideri că am exagerat?

– Ai făcut foarte bine că i-ai închis gura acelui individ, murmură ea, punând mâinile pe volan, fără să demareze. Numai că... provocarea referitoare la play-boy mi s-a părut... inutilă și puțin ridicolă.

– Oamenii n-au gândit așa.

– Ai perfectă dreptate, îi replică ea cu răceală. Ești complet liber să-ți distrugi viața. Sunt sigură că foarte

multe dintre tinerele femei care erau în această seară acolo, vor fi încântate să te ajute să ți-o distrugi mai bine.

Porni motorul și se angajă furioasă pe drum. Mânios, Ben, privea drept în fața lui.

– Pentru că ai cultul muncii excesive, nu trebuie să-i convertești și pe ceilalți la asta!

Mâinile Charlenei se crispară pe volan. În suflet i se strecură o bănuială îngrozitoare: probabil se folosise de ea pentru a-și umple serile, în timp ce zilele îi erau pline de o altă dragoste.

Strânse din dinți. Nimeni nu-i va impune o conduită ce o interesa numai pe ea. Dacă făcuse prostia să se îndrăgostească, era numai problema ei. Trebuia imediat să înceteze să cedeze capriciilor și bunului plac al unui semen de-al său.

Simți un nod în gât; încercă să inspire calm, pentru a-l alunga. Cu siguranță, venise momentul să pună capăt acestei povești.

– Ascultă, Ben... Cred că... este timpul să facem un bilanț. Divergențele dintre noi nu vor dispărea, nu trebuie să ne facem iluzii. Am fost de acord pentru o legătură plăcută, așa că n-are rost să ne certăm.

Ben încerca fără rezultat să-i amintească momentul în care își dăduse acordul pentru „o legătură trecătoare“. Întorsătura pe care o lua conversația nu-i plăcea deloc.

– Eu...

– Lasă-mă să continuu, îl întrerupse ea. Ne-am amuzat în mod plăcut, dar avem atât de puține lucruri în comun, încât...

– Amuzat? Charlene, eu n-am vrut nici o clipă...

Tăcu.

– Ce... ce propui? Să punem capăt poveștii noastre?

Ar fi vrut s-o atragă spre el, s-o îmbrățișeze. Nu mai îndrăznea. Părea, brusc, rece, distantă...

– Da, minți ea. Consider că trebuie s-o rupem.

El strânse pumnii.

– Foarte bine, șopti. Oricum... va trebui să lipsesc câteva zile. Dacă este cazul, vom mai vorbi despre asta când mă întorc. Ți mai este foame? Dacă da, să mâncăm repede, unde vei vrea. Mai târziu, trebuie să-mi fac bagajele.

– Mulțumesc, dar prefer să ne întoarcem, șopti ea, cu inima zdrobită.

Capitolul 13

Luni, la ora nouă dimineată, Ben lua loc în vastul birou al lui Mitchell.

La ora unu și patruzeci și cinci de minute, Mitchell refuza să-i finanțeze întreprinderea.

Se afundă în scaunul său rotativ, își împreună mâinile și adoptă acel ton direct pe care Ben îl detesta.

– Să folosești deșeurile de la conservele de ananas pentru a fabrica îngrășăminte naturale, mi se pare a fi o idee interesantă, nu mă îndoiesc că ar ar putea duce la o activitate industrială în Hawaii. Cu toate acestea, dragul meu Ben, garanțiile de reușită pe termen lung rămân insuficiente. În calitate de președinte al Consiliului de Administrație, am datoria să le propun investitorilor noi proiecte cu o concretizare mult mai rapidă. Sper că mă înțelegi...

Ben blestemă ziua în care tatăl său încredințase răspunderea întreprinderii acestui contabil fără

imaginație, care era Mitchell. Știa că bătrânul era mult mai aventuros. În plus, și-ar fi ascultat fiul cu atenție, cu un zâmbet arogant în colțul gurii.

– Cum te gândești să-ți intitulezi, exact, acest proiect?

– „Fungus Factory“. Îngrășămintele vor avea la bază ciupercile dezvoltate pe deșeurile de zahăr din ananas.

O secretară posacă intră pentru a le servi o cafea. Ben își examinează fratele. Cum se putuseră oare naște în aceeași familie? se întrebă pentru a mia oară.

Un amănunt era sigur: nu-i păsa câtuși de puțin de ceea ce conținea servieta-diplomat voluminoasă, adusă de Ben. Totuși, acolo se găseau cifre extrem de precise, un dosar complet procurat de botanistul din Vancouver, sprijinul industriașilor contactați în Hawaii, scrisori ale oficialităților locale care afirmau că proiectul va fi creator de locuri de muncă...

Peste toate acestea de-abia aruncase o privire.

Ben se înfioră. În acest anotimp, la Seattle era frig. De-abia aștepta să se întoarcă la soare.

Totuși, îi va mai trebui puțină răbdare. Deoarece nu-și spusese ultimul cuvânt. Avea un atu important în mână... Mătușa Stella.

După ce-și bău cafeaua, Mitchell se ridică, având un aer trist.

– Pe scurt, dragul meu Ben, îmi pare rău că mă opun să-ți faci un rost. Dar asta nu ne împiedică să prânzim

împreună, nu-i așa? Să spunem, la ora treisprezece? Acum trebuie să te las. Am o întâlnire în zece minute...

– Și eu la fel, explică Ben, cu un aer nevinovat. Pentru prima dată de ani de zile, voi putea asista la întâlnirea acționarilor voștri. De altfel, va fi și mătușa Stella acolo.

Mitchell se încruntă, brusc bănuitor.

– Stella? Dar, de obicei nu vine niciodată!

– Oh, cred că-i face plăcere să mă vadă.

Și mai ales, deținea majoritatea acțiunilor... Totul merse foarte repede. Stella susținu cu fermitate ideea lui Ben. Mitchell fu obligat să cedeze.

Două ore mai târziu, Gilmour et Co finanța o nouă filială: „Fungus Factory“. Mitchell, căruia nu-i plăcea să piardă, anulă invitația la prânz. Stella și Ben pleacă la restaurant, braț la braț.

Bătrâna doamnă, radioasă, comandă un whisky cu sifon din care sorbi cu încântare.

– Acum, pentru că iată-te ieșit din încurcătură, micul meu Ben, îmi vei povesti cum se desfășoară restaurarea clubului, nu-i așa? Și să nu mă plictisești cu cifre, cum ar face Mitchell. Vreau amănunte concrete!

Ben se supuse. Se strădui să vorbească despre Charlene cât mai puțin posibil, dar mătușa Stella era o șireată și jumătate.

– Iată că menționezi a treia oară numele acestei tinere femei. Cine este, de fapt?

– Hm... ea conduce întreprinderea însărcinată cu lucrările. Este o persoană foarte hotărâtă, dând dovadă de încăpățănare... dar în același timp, plină de farmec și inteligență.

– Ce vârstă are?

– Douăzeci și șase de ani. Dar să schimbăm subiectul...

– Nu! Spune-mi mai multe despre ea.

Ben trebui să se supună din nou. Dus de povestire, sfârși prin a aminti legătura haotică ce o avea cu Charlene, în timp ce făcea un portret al lui Pogey și al lui Lani...

– Îmi pare rău că te plictisesc cu toate astea, încheie el cu un aer încurcat.

– Prostii! Dimpotrivă, sunt încântată să te ascult. Îmi evocă atât de multe amintiri.

Înainte de-a continua, mușcă din plăcinta cu mere, cu poftă.

– În plus, să știi că această Lani are dreptate. Clubul este într-adevăr bântuit.

Ben luă o expresie sceptică.

– Oh, sunt sigură că voi cei tineri n-o credeți. Dar, în perioada războiului, noi acordam multă crezare acestor istorii. Fără îndoială, deoarece clubul ne oferea un refugiu excepțional, rupt de lume, puțin ireal... Era un peisaj atât de frumos și o atmosferă atât de încântătoare! Și mai ales atât de propice iubirii! Da,

locul este bântuit. De fantome, dar și de toate minunatele povești romantice care s-au desfășurat acolo.

Ben făcu ochii mari. Știa că mătușa Stella nu fusese căsătorită niciodată.

– Hawaii are o particularitate magică. Când întâlnești acolo dragostea, este vorba în general despre sufletul pereche, cel pe care l-ai căutat, fără să știi, toată viața... Să mă anunți îndată ce lucrările se vor termina, Ben. Mi-ar plăcea s-o văd pe această tânără Charlene, în carne și oase.

Trecură câteva secunde înainte ca Ben să înțeleagă.

– Dar, Stella... te înșeli cumplit, tocmai ți-am explicat că principala mea preocupare este să fug de Charlene Cossini ca de ciumă!

Mătușa Stella ridică din umeri.

– Te-am considerat întotdeauna drept cel mai inteligent dintre nepoții mei. Nu mă vei decepționa acum, nu-i așa?

– Într-adevăr, mă voi supăra, amenință mătușa Lani, după ce închise ușa rulotei în urma ei. Este o săptămână de când nu mănânci aproape nimic. Ai slăbit din nou. Nici măcar nu te mai auzi strigând pe șantier... Pentru început, vei bea asta. Dintr-o înghițitură!

Charlene examinează amestecul cafeniu închis, cu o privire neîncrezătoare.

– Ce este asta?

– O rețetă hawaiană, foarte întăritoare.

Întărea oare și inimile frânte?

Pentru că știa foarte bine ce i se întâmpla: nu suferea nici de anemie, nici de oboseală. Ben îi lipsea îngrozitor, asta era tot. Cu mult mai mult decât și-ar fi imaginat. Și asta se manifesta printr-o intensă indispoziție fizică, puterile o părăseau treptat.

Ar fi trebuit să-i spună cât de mult îl iubea. Ar fi reacționat cum ar fi vrut el, dar cel puțin lucrurile ar fi fost lămurite. În loc de-a face asta, jucase un fel de comedie ciudată, fără să îndrăznească vreodată să ajungă la ce era esențial...

Înghiți băutura, strâmbându-se. Era amară... și se îndoia de eficacitatea sa.

În acea zi, căldura era insuportabilă. Nori groși cenușii ascundeau soarele. Te-ai fi crezut într-o etuvă.

Reveni la colegele ei, ștergându-și fruntea ce-i șiroia de transpirație.

– Eliza, Carol, lăsați pentru moment lucrul și să mergem să ne scăldăm. Îl vom relua când va fi puțin mai răcoare...

Eliza lăsa sculele fără să piardă o clipă.

– Ce idee bună! Nu îndrăzneam să-ți cerem asta.

– Happy! strigă Carol. Vino să înoti cu noi!

Cățelul ieși vioi dintr-un bungalous, cu un mocasin pe jumătate sfâșiat în bot.

– Happy! Individ rău! Încălțările mele noi!

Happy dădu din coadă cu un aer încântat și duse mocasinul înapoi, fără să protesteze.

Carol își revărsa toată afecțiunea asupra animalului. În același timp, se gândi Charlene, era în mod cert mai puțin rezervată cu Kimo, ca și când ceva se deblocase în ea.

Cu inima grea, se întrebă unde se afla Ben. Anunțase o absență de trei zile, dar cele trei zile se transformaseră în opt. Nu dăduse nici o veste. Poate, pur și simplu nu se va mai întoarce în Hawaii...

Înaintă în apa răcoritoare a lagunei, înotă puțin, apoi reveni să se întindă pe plajă. Se simțea teribil de obosită.

– Privește, exclamă Eliza, așezându-se alături. Pogey a învățat-o pe Carol cum să se lase purtată de creștele valurilor. Devine foarte bună.

Charlene aruncă o privire în direcția lui Carol. Tânăra femeie evolua cu grație pe undele de spumă ca zăpada.

– Ar trebui să-i ceri lui Ben să te învețe același lucru, reluă Eliza. De altfel, unde s-a dus? Este imposibil să scoți ceva de la Pogey...

– Nu știu absolut deloc unde este și nu mă interesează, ripostă Charlene pe un ton ursuz.

– S-ar spune că v-ați certat...

Charlene oftă. Dacă nu mărturisea, Eliza se va face luntre și punte pentru a afla adevărul.

– Nu. Nu ne-am certat... Ne-am dat seama că... eram incompatibili și ne-am decis să ne despărțim.

– Incompatibili? repetă Eliza uluită. Este ridicol! Vă înțelegeați atât de bine!

– Desigur. Pentru o legătură... nu aici este problema. Problema este însuși Ben!

– Ce vrei să spui? Explică-te.

– Este imatur și superficial. N-are un scop în viață. Nu știe să facă nimic cu propriile mâini. Probabil are tot ce-i trebuie unui incorigibil Casanova. Vine dintr-un mediu prea bogat pentru mine.

Tăcu, descumpănită. Făcuse un portret atât de întunecat încât, brusc, i se păru absurd că se putuse îndrăgosti de un asemenea individ înspăimântător.

– Toate astea mi se par de necrezut, oftă Eliza. Îi voi povesti lui Lani și-i voi cere părerea.

Charlene o prinse de braț și o strânse cu putere.

– În nici un caz! Îți interzic! Dumnezeu știe de ce ar fi capabilă dacă se hotărăște să intervină!

– Este adevărat. Probabil ai dreptate. Ar muta cerul și pământul pentru a-l găsi pe Ben și a vă obliga la o confruntare foarte stânjenitoare.

Charlene dădu din cap, apoi își șterse cu furie lacrimile care îi apăruă în ochi.

Două zile mai târziu, ultimul bungalou era terminat. Toată lumea făcu înconjurul parcului pentru a admira încântătoarele construcții. Zidurile fuseseră acoperite cu lemn deschis la culoare, iar acoperișurile cu cedru

de culoare mai închisă; ansamblul se încadra armonios în peisaj. Pogey făcuse să dispară toate scândurile, toți sacii de nisip, sculele ce împiedicau intrarea, iar Lani spălase geamurile cu o asemenea energie, încât străluceau ca niște oglinzi.

Dacă măcar Ben ar fi fost acolo, pentru a vedea Clubul Deșteptarea restaurat în sfârșit, cum o merita!

– Știi că „Deșteptarea“ este numele unei melodii militare, murmură Pogey. Dar am impresia că locul tocmai s-a „deșteptat“ dintr-un somn lung.

În aceeași seară, Eliza, Carol și Charlene se hotărâra să doarmă în bungalouri, pentru a le inaugura. În cel pe care-l alesese Charlene, atmosfera era înmiresmată de un minunat parfum de rășină. La distanță, rostogolirea valurilor în lagună ar fi trebuit să-i relaxeze și să-i calmeze nervii încordați...

Se cufundă într-un som greu și fără vise.

Când se trezi, o ceață pufoasă se destrăma printre arbori. Și deodată, trompeta începu să cânte.

Sări din pat, se îmbracă în grabă și alergă spre plajă. De data aceasta, se va lămuri!

Desculță pe nisip, începu să alerge în direcția melodiei. O clipă, nu văzu nimic...

Apoi se opri. Puțin mai departe, pe pietre, stăteau trei siluete; una dintre ele ținea o trompetă al cărui metal strălucea în soare.

Charlene se apropie încet, ascunzându-se în spatele arborilor. Doi dintre bărbați erau preoți șintoști,

îmbrăcați în halate portocalii. Al treilea, care avea trompeta, arbora o uniformă veche a armatei americane. Era foarte slab, cu trăsături asiatice și ochi albaștri pătrunzători.

El se întoarse brusc, o zări pe Charlene și o privi cu atenție.

– Hm... bună ziua, bâigui ea.

Preoții dădură din cap în tăcere. Cântărețul din trompetă rămase imperturbabil; Charlene se întrebă dacă într-adevăr o văzuse.

Nu știa ce să spună și se simțea aproape ridicolă. Trebuia oare să-l felicite pentru muzica sa? Deschise gura, dar ciudatul trio începuse deja să se îndepărteze. Câteva secunde mai târziu, se pierduseră în ceață, ca și când n-ar fi existat niciodată.

Ea începu să alerge ca o nebună spre club cu inima bătând. Ben n-o va crede niciodată, dacă îi va povesti ceva.

Dar va avea ocazia să-i vorbească despre asta?

Lacrimile începură să-i șiroiască pe obraji. Avea sentimentul sumbru de a-l fi pierdut definitiv.

Capitolul 14

Până la urmă ceața dispăru, dar în mijlocul dimineții începu să plouă. Mai întâi ușor, pentru ca treptat, să se transforme în picături mari și dese, care le pătrunse pe lucrătoare până la os.

Carol și Charlene, în picioare sub un jgheab ce șiroia, smulgeau un placaj complet putrezit.

Charlene se înverșună asupra unei scânduri verzui care i se făcu bucăți între degete. Scândura ceda; o aruncă dezgustată și porni pentru a doua oară în ajutorul lui Carol.

– Dumnezeule, cât este de grea! Mă simt epuizată. De ce ne-am ales o activitate atât de puțin potrivită femeilor?

Carol îi aruncă o privire surprinsă.

– Este prima dată când te aud plângându-te... și, în mod ciudat, îmi face plăcere. Înainte, erai atât de rigidă! Nimeni nu se putea niciodată lamenta, pentru a-și face curaj.

Charlene dădu din cap, fără să răspundă. Și Eliza vorbise de schimbarea ce se petrecuse în ea... Hotărât lucru, Hawaii avea efecte neașteptate. Nu trebuia să pleci niciodată la fel cum sosiseși acolo.

Cât trebuie să fi fost de insuportabilă, înainte! Autoritară, exigentă...

Ironia situației era că, de când se arătase mai maleabilă, toată lumea muncea cu mai multă eficacitate.

Sună telefonul; câteva clipe mai târziu, apărură Eliza.

– Charlene? Este pentru tine.

Charlene se grăbi cu inima bătând. Să fie oare... Ben?

Nu, era sora mai mare, Gisella. După o scurtă clipă de decepție, Charlene se bucură să aibă vești de la familie.

– Ce face tata?

– Foarte bine! De fapt, chiar pentru asta ți-am telefonat. A...

Gisella se întrerupse pentru a striga:

– Tom, te rog, vrei să nu te atingi de prăjitura aceea? Veți mânca imediat. Iartă-mă Charlene... Da, îți vorbeam despre tata. Ei bine, îți amintești de Victor Torterelli, care avea o patiserie mare pe Baker Street?

– Foarte bine. Dar ce...

– Așteaptă puțin! Acel Victor Torterelli, care a murit acum doi ani. Luna trecută tata a angajat-o pe văduva lui, Gloria, să-l ajute la prăvălie. Este o persoană foarte

drăguță, plinuță, dinamică... A luat imediat lucrurile în mâini, pe tata ca și prăvălia. Au renovat totul, au adăugat mese, un tonomat, un raion de produse înghețate... în două săptămâni, cifrele de afaceri s-au dublat. Tata este nebun de bucurie. A început să fluiera din nou toată ziua, ca pe vremurile bune... Și ghicești ce este cel mai extraordinar?

– Te rog, nu mă face să fierb, te rog!

– Vrea să se căsătorească! Nu este minunat? Tata îți va scrie probabil, dar eu n-am putut aștepta pentru a-ți anunța vestea. De altfel, nu este totul! Pentru că și-au făcut socoteala să locuiască la Gloria, tata a vândut casa, pentru a plăti toate datoriile. Nu va mai trebui să împrumuți bani, Charlene!

Charlene zâmbi cu gura până la urechi.

– Sunt atât de fericită pentru el, pentru voi toți. Mor de nerăbdare să vă văd.

– Și noi la fel! Dar vorbește puțin despre tine... Cum este acel faimos Ben Gilmour, pentru care lucrezi? Tata nu încetează să-l ridice în slăvi.

Charlene se încruntă.

– Tata? Dar de unde-l cunoaște? Aproape nu i-am vorbit despre el în scrisori!

Gisella n-avu ocazia să răspundă. Soțul său Tony, pusese mâna pe receptor, pentru a discuta la rândul său cu cumnata lui. Gisella îl luă din nou pentru a striga un vesel „pe curând” și Charlene închise.

Rămase puțin năucită. Și ea care-și făcea atâtea griji pentru tatăl său... În sfârșit, va avea ocazia să fie puțin fericit, într-o nouă companie.

Vânduse casa în care ea trăise dintotdeauna... Probabil că tot mobilierul fusese dus într-un depozit. Brusc, se simți dezorientată, aproape fără rădăcini. Totuși, într-un fel, de bucura să fie pe viitor liberă și să-și poată folosi banii pe care-i va câștiga așa cum va găsi de cuviință.

La ora trei, ploaia devenise atât de puternică, încât făcea orice muncă imposibilă. Se refugiază în rulota lui Lani pentru a se usca și a bea o cafea.

– Inutil să ne încăpățânăm, declară Charlene privind cu atenție cerul acoperit de nori groși. Propun să mergem să petrecem după-amiaza la Haleiwa. Vino cu noi, Lani. Te vom ajuta să faci aprovizionarea și apoi vom bea un pahar. Te invit eu!

Toată lumea se instalează cu entuziasm în camion. Charlene avea unele scrupule să lase clubul fără supraveghere; dar la urma urmei, vandalul nu se mai arătase de mult timp. Și apoi, vor lipsi o oră sau două, cel mult.

Cele două ore se transformă în patru. Stătură de vorbă mâncând prăjituri și porniră prin galeria comercială, să privească vitrinele... Când Charlene dădu semnalul de plecare, începuse să se înnopteze.

Ajunseră la club cântând. Charlene gară camionul, puse mâna pe sacoșele cu provizii, coborî și... scoase un strigăt.

Cineva spărsese cu lovituri de topor scara nouă, terminată în ajun.

De stupefacție, Pogey lăsa să-i cadă în iarbă cutia pe care o ținea. Eliza gemu. Carol păli. Lani își încrucișă brațele la piept.

– De data aceasta, este prea mult. Este timpul ca această nebunie să se termine! Mă voi duce...

Nu-și termină fraza, dar câteva minute mai târziu, plecă grăbită spre plajă, ascunsă într-un impermeabil uriaș.

– Fără îndoială s-a hotărât să implore niște zei hawaieni, spuse Carol, într-un effort zadarnic de-a destinde atmosfera.

Se așezară în bucătărie pentru a-l aștepta pe Kimo, chemat de Pogey prin telefon. Când acesta sosi, îi salută pe toți, apoi se aplecă asupra lui Carol pentru a o săruta cu tandrețe... Charlene întoarse ochii. Amintirea sărutărilor lui Ben devenea din ce în ce mai dureroasă,

După o oră, o văzu pe Lani revenind și dispărând în rulotă. Era ciudat. Hawaiana se comporta aproape ca și când știa cine se afla în spatele tuturor stricăciunilor de la club. A doua zi, îi va pune deschis întrebarea.

Dar a doua zi, apăru Ben... și Charlene, nebună de bucurie, își uită complet bănuielile. Când îl văzu coborând din jeep, apoi începând să discute cu Pogey,

inima începu să-i bată nebunește. Ea se apropie. Imediat ce-o va revedea, se va grăbi s-o strângă în brațe...

Dar nu. Ridică brațul și agită mâna cu nonșalanță.

– Ia te uită! Bună ziua, Charlene...

– Bună ziua, Ben.

Cât era de distant! Era evident c-o alungase cu totul din minte. Cu inima grea, se întoarse din drum și urcă să facă un duș.

Cum să abordeze conversația când se vor afla la masă, la micul dejun? Va trebui să aibă un aer amabil și indiferent în același timp, nimic mai mult. Ca și când ruptura lor nu avea mai multă importanță pentru ea, decât pentru el... Îi va spune: „Unde ai fost?” sau mai bine: „Ai făcut o călătorie plăcută?”

Îmbracă niște blugi proaspăt călcați, își puse o urmă de ruj pe buze, își masă mâinile și coborî scara în mare grabă.

Exact la timp pentru a-l vedea pe Ben urcându-se la volanul jeepului și demarând.

Era ca și cum nu se întorsese niciodată. O părăsise ca pe o jucărie de care se plictisise.

O cuprinse o furie rece. Sărind peste micul dejun începu, fără să mai aștepte, să repara scara.

În timpul zilelor următoare, toată lumea o găsi în toane rele. Trecea ca un vârtej, arunca ordine scurte, își înmulțea criticile și dispărea. Pe scurt, concluzionă Eliza oftând, era mereu „prost dispusă”.

Ben apărea din când în când, se schimba și fugea din nou. Singurele schimburi de cuvinte cu Charlene, de o dezolantă banalitate, se rezumau la „frumoasă vreme, nu-i așa?” și „nu mi-ai văzut pantofii? I-am lăsat aici. Probabil i-a descoperit Happy și i-a rătăcit“.

Culmea necazurilor, vremea se strică. Ploaia reveni, de data aceasta însoțită de un frig neobișnuit prin regiune. Apoi se stârni vântul.

Nu se putea compara cu vijeliile cunoscute la Bellingham. Aici, sufla cu o asemenea violență, încât ridica pietre, smulgea scândurile și sculele din mâini. Trebuiră să prindă în grabă o pânză gudronată solidă pe acoperiș, unde erau în curs de-a prinde olanele...

Din nefericire, nu fu de-ajuns. O rafală de vânt mai puternică decât celelalte o rupse, în ciuda cuielor și ea își luă zborul, se legănă ca un zmeu uriaș și porni ca un vârtej spre țarm.

Charlene înjură. Acest gen de pânză valora o adevărată avere. Alergă cu Carol în urmărirea ei. O prinse, o scăpă, o prinse din nou... Apoi Happy, crezând că era un joc, îi prinse un colț în bot și începu să muște.

În culmea enervării, Charlene izbucni:

– Ascultă, Carol, câinele ăsta mă înnebunește. A distrus deja nu știu câte materiale. N-ai putea să-l supraveghezi, dacă este cazul? Sau măcar să-l dresezi cum trebuie, o dată pentru totdeauna?

În mod obișnuit, Carol ar fi murmurat câteva cuvinte liniștitoare și două minute mai târziu, Charlene s-ar fi scuzat. Și n-ar mai fi vorbit despre asta... Dar Carol luă câinele și, izbuclnind în plâns, se grăbi spre casă.

Eliza, care li se alăturase, îi aruncă Charlenei o privire posomorâtă.

– Nu găsești că exagerezi puțin? Zilele astea ai fost cu adevărat imposibilă!

Alergă spre Carol pentru a o consola. Teribil de înfurcată, Charlene împături pânza, apoi urcă la etaj.

Așezată pe pat, Carol învârtea batista în mâini. Plângea.

– Oh, Carol, te rog, iartă-mă! exclamă Charlene tulburată. Nu... știu ce m-a apucat. Îl ador pe Happy și...

– Nu te scuza, șopti Carol, zâmbind trist. Căutam un pretext pentru a plânge, atâta tot. De fapt... aseară, am refuzat să mă căsătoresc cu Kimo. I-am explicat că nu doresc să repet o experiență dezastruoasă. A fost îngrozitor. M-a acuzat că am inimă de piatră și a blestemat ziua în care m-a întâlnit...

– Înțeleg foarte bine ce simți, răspunse Charlene pe un ton emoționat. Ben și cu mine ne-am certat, de asemenea. Când s-a întors, s-a purtat ca și cum abia mă cunoștea și...

Tăcu. Începu la rândul său să plângă. Eliza puse ceinicul pe reșou pentru a pregăti trei cești de cafea instantant, bombănind:

– Iată acum două care plâng. Bravo! Parcă aş conduce o creşă! Şi toate acestea, din cauza bărbaţilor... Oare ce-am făcut să merit asta?

Aşeză cu atenţie cele trei ceşti pe noptieră şi luă loc în faţa celor două ce se înecau de plâns.

– Opriţi-vă acum, vă rog! Mai întâi pentru că n-au mai rămas batiste din hârtie. Apoi, pentru că nu serveşte la nimic.

Îi răspunse un dublu hohot de plâns. Ea ridică ochii spre cer.

– Ascultaţi-mă, reluă. Trebuie neapărat să îndepărtăm scândurile roase de cari şi să consolidăm zidul, înainte ca furtuna să dărâme totul. Corect? În consecinţă, propun să începem să muncim cu îndârjire, în aşa fel încât să fie totul terminat mâine. După aceea, ne vom face frumoase şi ne vom duce să cinăm în oraş, în faţa unei sticle cu vin.

Tăcere. Uluită, privi cu atenţie cele două chipuri umflate ce-i stăteau în faţă. În cele din urmă, Carol şi Charlene se ridicară şi făcură cu rândul la chiuvetă pentru a-şi spăla ochii cu apă rece.

– Iată că este mai bine! exclamă Eliza pe un ton vesel.

Capitolul 15

Ben abia remarcase schimbarea vremii. De la întoarcere, își petrecuse toate zilele în serele abandonate pe care le închiriasse de la un proprietar agricol. Mai întâi, trebuise să le curețe și să le repare pentru a putea primi straturile de ciuperci, apoi trebuise să găsească mijlocul de-a depozita și steriliza deșeurile de ananas; în sfârșit atacase problema climatizării. Într-adevăr, temperatura trebuia să rămână absolut constantă. După ce rezolvase toate aceste probleme, pornise la angajarea personalului.

Astăzi, așeza pentru prima dată straturile care conțineau spori. Viitorii clienți telefonaseră deja pentru a afla când le va putea livra prețiosul îngrășământ...

Afară vântul sufla cu furie, dar în seră totul era calm. Echipamentul strălucea; climatizoarele și

umidificatoarele zumzăiau încet. Doi tehnicieni cu înaltă calificare, un hawaian și un japonez, se schimbau la supraveghere.

Ben își dădu seama că nu mai avea nimic de făcut. Simți brusc dorința unei băi bune și unei mase copioase.

De obicei, sosirea a trei femei tinere și frumoase în luxosul hotel restaurant Hilton din Haleiwa, nu stârnea o agitație deosebită; personalul era obișnuit să primească vizitatoare din lumea bună. Dar când își făcură apariția Charlene, Eliza și Carol în camionul galben și roz, nu trecură neobservate.

Carol păli puțin vazând Cadillacurile, Mercedesurile și Rolls-Roycesurile care umpleau parcare.

– Hm... nu crezi că ar fi de preferat să ne așezăm mai departe, Charlene?

– Cu siguranță, nu! Plouă, n-avem impermeabile și nu-mi este deloc rușine de mastodontul pe care-l conduc.

Frână cu hotărâre în fața portarului, apoi se aplecă peste geam, cu cel mai radios zâmbet.

– Am venit să cinăm și să facem niște cumpărături. Veți avea amabilitatea să-mi parcați vehiculul, vă rog?

Mai întâi cu un aer năucit, bărbatul dădu apoi din cap cu amabilitate. Doi angajați împodobiți cu fireturi

se grăbiră să le întâmpine pe cele trei creaturi încântătoare, care coborâseră răsând din neobișnuita mașină. Charlene întinse cheile portarului, precizând regește:

– Nu ezitați să folosiți starterul de mai multe ori... și fiți atent la direcție. Are puțin joc.

Îndată ce ajunsese în hol, o cuprinse un val de nostalgie. Venise aici, cu multe săptămâni înainte, să cineze cu Ben. Ar fi ales un alt loc.

Văzând-o gânditoare, Eliza o luă de braț.

– Să mergem mai întâi să vedem magazinele! Vom mânca după aceea.

Carol și cu ea începură să examineze cu încântare tejișelele colorate ale unui magazin de produse locale.

– Priviți aceste materiale, exclamă Carol, desfășurând niște superbe țesături din bumbac, cu desene de flori și ramuri. Nu sunt minunate? Se folosesc pentru costume tradiționale; Lani m-a învățat cum se înfășoară.

Cumpără imediat trei metraje diferite. La rândul său, Eliza se opri la raionul de pălării. În timp ce le încerca una după alta, nu înceta să flecărească:

– Să știi, mătușa Lani n-a fost deloc mulțumită să ne vadă plecând. Pretinde că timpul urât poate degenera în seara aceasta în tornadă. Pălăria asta nu mi se potrivește deloc! Îmi scoate în evidență pistrii... Apropo de Lani, n-o găsiți puțin ciudată, în ultimul

timp? Nu încetează să bombăne pentru ea însăși cu voce tare și dispare cu regularitate pe plajă, ca și când caută ceva.

– Nu mi-am dat seama, murmură Charlene. Altfel spus, sper că se înșală în legătură cu tornada. Geamurile camionului nu se mai închid și acoperișul amenință să-și ia zborul, cu toate frângerile pe care le-am pus... Haideți, să terminăm acum. V-ați cheltuit deja salariul pe o lună. Să mergem la restaurant, mor de foame.

O chelneriță le așează la o mică masă rotundă, din apropiere de fereastră. Încă o dată, Charlene își aminti de Ben. De ce nu reușea oare să uite, cum se părea că el o făcuse atât de ușor. Melancolia i se transformă în tristețe, din ce în ce mai dureroasă și mai amară, pe măsură ce zilele treceau... Va fi o adevărată durere să părăsească Hawaiiul.

Aruncă o privire pe geam. Încă ploua. Vântul, departe de a se potoli, sufla cu o violență sporită; aerul căpătase tente ciudate, verzui, cu lungi filamente de un portocaliu îngrijorător. Din când în când, vijelia smulgea o ramură de palmier, care se rostogolea nebunește pe nisip.

În sala vastă, atmosfera veselă și destinsă contrasta puternic cu dezlănțuirea forțelor naturii. Orchestra cânta în surdină; Charlene se concentrează asupra peștelui său, la fel de delicios ca de obicei și se relaxă puțin.

La desert, ridică paharul.

– Dragele mele prietene, munca noastră aici este aproape terminată. Ne-au mai rămas niște finisări, care vor fi terminate în mai puțin de o săptămână... propun un toast pentru această nouă operațiune a întreprinderii noastre, dusă la bun sfârșit. Și pentru viitoarele noastre realizări!

Ciocniră zâmbind. Carol și Eliza păreau foarte ușor stânjenite, dar Charlene nu observă imediat.

Eliza își dresе glasul

– Ne-am adunat, de asemenea, pentru a face și un fel de bilanț al vieților personale și să discutăm despre proiecte de viitor. Voi începe așadar, prin a vi le prezenta pe ale mele...

Charlene deveni atentă.

– Această experiență în Hawaii a fost una dintre cele mai bogate din viața mea, continuă Eliza. Aici am învățat să cunosc diversitatea oamenilor, a obiceiurilor... Acum, înainte de a mă stabili definitiv cu bărbatul vieții mele – când îl voi găsi – doresc să călătoresc. Pogey mi-a propus să mergem să facem o călătorie în Nepal, imediat după Crăciun. Doresc foarte mult să accept. Cu toate acestea, țin să-ți cer părerea, Charlene. Deoarece asta înseamnă că... voi părăsi întreprinderea, pe termen lung. Dacă asta îți pune probleme, este evident că nu voi pleca.

Așadar, compania de care Charlene era atât de mândră, risca probabil să se dizolve... Hotărât lucru, Hawaii însemna sfârșitul multor speranțe.

Suspina adânc.

– Nici una dintre noi nu este căsătorită cu „Cossini et Co“, să știi! Ne putem foarte bine despărți și să rămânem prietene. Înțeleg foarte bine că-ți dorești să călătorești. Este chiar o idee bună... De fapt, toate avem nevoie de o vacanță...

– Cum vei reuși să-ți plătești datoriile? întrebă Eliza, preocupată.

– Nu v-am anunțat încă vestea! Tata a vândut casa. Le povesti pe scurt situația.

– Este minunat! exclamă Eliza. Vezi, Carol, acum nu mai ai nici un motiv să nu te căsătorești cu Kimo!

Carol roși. Charlene se încruntă.

– Ce este...

– Carol, începu să explice Eliza, în ciuda semnelor de protest ale acesteia din urmă, și-a schimbat părerea despre recăsătorire; dar nu îndrăznea să părăsească firma și l-a refuzat din nou pe Kimo. Bineînțeles, proasta asta prefera ca tu să nu știi nimic!

– Ei bine, Carol, spuse Charlene cu emoție, n-ai să-ți sacrifici fericirea pentru viitorul unei întreprinderi pe care pot foarte bine s-o conduc singură! Du-te repede și telefonează-i lui Kimo. Îți interzic să-l faci să mai aștepte un minut în plus!

Carol, îmbujorată toată, își lăsă șervețelul și se ridică hotărâtă.

– Ei bine! Iată rezolvată o a doua problemă, concluzionează Eliza. Rămâne a ta, draga mea Charlene. Și te rog, fără subterfugii.

Charlene lăsă ochii în jos.

– Ei bine, voi lua o vacanță. Mi-ar plăcea să explorez și alte insule înainte de a mă întoarce la Bellingham.

– Singură? Fără Ben?

– Firește. Ți-am spus deja că...

– Mi-ai spus o mulțime de lucruri! Ceea ce știi, este că ești îndrăgostită cu pasiune de Ben. Și nu înțeleg cum renunți, înainte de a mai încerca încă măcar o dată. Nu ți se potrivește!

– Mă miră criticile tale, Eliza. Doar tu mi-ai făcut apologia relațiilor trecătoare...

– Pentru că, în acel moment, credeam că era ceea ce îți trebuia. Și pentru că aveam încredere în tine pentru a duce lucrurile la bun sfârșit, dacă asta s-ar transforma într-o dragoste adevărată. Afirmi că s-a îndepărtat de tine, dar ești sigură? Pariez că nici măcar nu i-ai pus întrebarea, că n-ai încercat să-i vorbești.

Charlene zâmbe fugitiv, melancolică.

– Cu alte cuvinte, îmi sugerezi să-i propun căsătoria ca și când i-aș prezenta un contract absolut avantajos... Să vedem... el detestă să conducă și adoră să fac eu asta în locul lui. Îi plac istoriile pe care i le povestesc...

Deodată, se hotărî. Da, susținuse întotdeauna toate provocările. O va birui și pe aceasta, ca pe celelalte.

Carol se întoarse la masă, radiind de fericire. Dacă în sfârșit viața îi zâmbea lui Carol, poate o va face și pentru ea...

– Să pornim la drum, declară cu voioșie. Aspectul pe care-l ia furtuna, nu-mi place prea mult.

Portarul, mereu la fel de amabil, le adăposti sub umbrela sa, pentru a le conduce la camion. Năvăliră în el grăbite. Charlene învârti cheia de contact... Motorul bâzâi, tuși, apoi tăcu.

Charlene se încapățână, fără rezultat, timp de un sfert de oră. În cele din urmă, portarul deschise capota, șterse bujiile umede și mastodontul consimți să demareze.

Se angajară pe drum, cu urechile la pândă. Motorul continua să scoată zgomote neliniștitoare. Trombe de apă cădeau peste capotă. Vântul sufla prin toate spațiile goale și ștergătoarele de parbriz funcționau atât de prost, încât Charlene nu vedea aproape nimic. Ajungând în șoseaua pustie și prost luminată, ezită:

– Într-adevăr, nu știu dacă vom putea parcurge fără necazuri cei cincisprezece kilometri care ne-au rămas. Vreți să ne întoarcem la Hilton și să așteptăm trecerea furtunii?

– Hm... aș prefera să încercăm să ne întoarcem, chiar dacă vom merge încet, spuse Carol. Am întâlnire cu Kimo, seara aceasta. Și firește, trebuie să-l aducă pe Ben cu el.

Charlene dădu din cap și se strădui să accelereze. Douăzeci de minute trecură în cea mai profundă liniște. Frânghiile care susțineau acoperișul, udate, amenințau să cedeze în orice clipă.

– Ce se întâmplă cu farurile? întrebă brusc Eliza, în șoaptă.

Raza gălbuie pâlpâi, se reaprinse, apoi se stinse definitiv. Charlene avu timp doar să tragă pe dreapta; motorul gemu pentru ultima dată și se opri. Nimic nu reuși să-l facă să pornească din nou.

Zgomotul valurilor foarte apropiate părea mai asurzitor ca niciodată. Noaptea era atât de neagră, încât peisajul părea complet înghițit de întuneric. Cele trei femei se priviră la slaba licărire a tabloului de bord.

– În momente ca acestea, regret că m-am lăsat de fumat, spuse Carol pe un ton plângăreț.

– Nu ne rămâne decât să avem răbdare, declară Charlene. Până la urmă va trece cineva.

Totuși, înainte ca lumina unor faruri să străpungă noaptea, trecuse o jumătate de oră. Câteva secunde mai târziu, un Ford vechi se opri alături de ele; patru tineri hawaieni arătară fețele intrigate.

– Sunteți în pană? strigă șoferul. S-ar spune că v-ați ales bine momentul! Dar nu vă îngrijorați. Ne vom uita la asta.

Charlene recunoscuse surprinsă pe cel care venise să branșeze telefonul la începutul sejurului său. El ieși din mașină cu însoțitorii și-i ceru să deschidă capota camionului.

Timpul trecea și cei patru prieteni lucrau sub o ploaie torențială. Când Charlene li se alătură pentru a le propune să-i ajute, angajatul de la telefoane îi încredință trusa de chei, anunțând-o:

– Mai degrabă, adăpostiți-vă cu prietenele în mașina noastră, vă va fi mai cald. Funcționează și radioul!

După un timp, se întoarse și se declară bătut.

– Este mai grav decât credeam. Oarecum, echivalentul unui stop cardiac... va trebui să ne întoarcem cu scule. Până atunci, ne vom înghesui de bine de rău și vă vom duce acasă.

Tinerii, uzi și tremurând, se strânsesă alături de cele trei femei.

– Mă cheamă Ed, reluă șoferul, demarând. Ei sunt Ty, Jim și Aki. Sunteți antreprenoarele care restaurează „Clubul Deșteptarea“, nu-i așa? Îmi amintesc că am venit să vă pun telefonul...

Charlene trecu la prezentări, zâmbind. Se arăta cu atât mai fermecătoare, cu cât avea remușcări că-l primise rău prima dată.

– Unde au ajuns lucrările? întrebă numitul Ty.

– Sunt aproape terminate, explică Eliza. Curând, vom putea da masa de sărbătorire a intrării în casă nouă...

Conversația deveni veselă.

– Din întâmplare, bătrânul Tom, nu v-a pricinuit neazuri? spuse brusc Ty.

Charlene se încruntă.

– Bătrânul Tom? replică Eliza. Cine este?

– Tom Tanaka-Martin. Este înalt, slab, întotdeauna îmbrăcat în vechea sa uniformă din armată și locuiește la frații misiunii șintoiste.

– Nu este în toate mințile, întări Jim. Nimeni n-a reușit să-l convingă că războiul s-a terminat și că nu mai trebuie să supravegheze clubul.

Carol și Charlene schimbă o privire. Amândouă își puseră aceeași întrebare...

– Odinioară, continuă Jim, îndeplinea funcția de paznic și de grădinar. Trebuia să îngrijească straturile și să repare bungalourile...

– Îți amintești, o dată voia cu orice preț să te tundă? îl întrerupse Aki.

Tinerii izbucniră în râs. Charlene se gândea la scara distrusă, la vopseaua împrăștiată... Deținea în sfârșit, cheia enigmei?

– Este ciudat, dar relativ inofensiv, continuă Aki. Preoții sintoiști îl găzduiesc pentru a-l supraveghea. Din nefericire, câteodată le scapă pentru a alergeră la război.

– Făcea parte din armata Statelor Unite? întrebă Charlene.

– Da, pentru că mama sa era japoneză și tatăl era american. Se pare că a suferit întotdeauna că era între cele două culturi.

Ea dădu din cap. Bătrânul încercase probabil cu disperare să-și creeze o identitate. Și poate de aceea nu suporta să fie atins clubul pe care-l cunoscuse. Ce ușurare că dezlegase misterul! Era teribil de nerăbdătoare să-i povestească asta lui Ben!

– L-ai auzit deja pe Tom Tanaka, dimineața, cântând la trompetă? întrebă ea gânditoare.

Nu răspunse nimeni, deoarece mașina intra zdruncinându-se pe aleea clubului și frână brusc în fața rulotei mătușii Lani. Ben și Kimo năvăliră afară, se mirară de ciudatul lor echipaj, dar câteva cuvinte ale Charlenei, îi calmară.

– Veniți să beți ceva cald, propuse Ben.

O strânse cu putere pe Charlene lângă el. Vântul sufla atât de puternic, încât era gata să smulgă portiera când ea coborâse.

De bine de rău, toată lumea se înghesui în mica bucătărie și sufragerie a rulotei.

– Așezați-vă, îi sfătui Kimo. Lani și Pogey nu vor întârzia.

– Ei sunt Ed, Ty și Aki, explică Charlene. Am avut noroc să se oprească! Pana pare serioasă.

– Țin să vă mulțumesc că ați adus-o pe logodnica mea și pe prietenele sale, declară Kimo. Începusem să ne îngrijorăm... Previziunile meteorologice nu sunt deloc bune. Uraganul a devastat deja insulele Midway și se îndreaptă spre noi cu două sute de kilometri pe oră. Valurile sunt atât de înalte încât au depășit bariera de corali. Dacă vor continua, vor ajunge aproape de fundația casei principale. Bungalourile nu vor ține mai mult de o oră. Va trebui să găsim un mijloc de a opri trecerea apei...

Charlene deveni lividă. Munca sa era pe cale de a fi distrusă. Luni de eforturi, reduse la zero într-o singură noapte?

Sări în picioare și se grăbi spre ușă; voia neapărat să vadă care este situația. Ben o reținu cu autoritate.

– Nu ieși!

Totuși, își aținti asupra ei o privire încărcată de tandrețe și degetele i se înlănțuiră cu ale tinerei femei.

– Este prea primejdios, adăugă el. Valurile te-ar putea lua ca pe un pai.

În aceeași clipă, ușa se deschise pocnind, lăsând să pătrundă o pală de vânt rece, încărcată de ploaie. Lani și Pogey intrară tremurând și se grăbiră s-o închidă după ei.

– Am încercat să telefonăm la pompierii din Haleiwa, dar toate telefoanele sunt întrerupte, anunță Lani pe un ton calm.

Își scoase impermeabilul și puse cafetiera pe foc. Seninătatea sa avu un efect liniștitor. Limbile se dezlegară, conversația deveni generală... și nimeni nu-și dădu seama că de un timp se ciocănea la ușă.

Când aceasta se deschise din nou, toată lumea tăcu. O ciudată siluetă se înălța în prag: cea a unui bărbat scofâlcit, alb ca varul, cu privirea fixă. Din uniforma veche picura apă.

– Oh! Ia te uită! Bună ziua, Tom Tanaka-Martin, exclamă Lani, pe un ton mai liniștit ca niciodată. Ce faci pe afară pe o asemenea noapte, prietene?

Charlene îl observa fascinată pe bărbat. Părea atât de vulnerabil, încât simți brusc compasiune pentru el.

Acesta se scutură ca și când se trezea dintr-un vis, intră, împinse ușa, se îndreaptă spre Ben și Kimo și luă poziția de drepti.

Avea un aer în același timp jalnic și comic. Toată lumea aștepta ce va spune...

– Clădirile riscă să fie smulse. Trebuie construit imediat un baraj cu saci de nisip.

Ben îl consultă din priviri pe Kimo.

– Cu siguranță, este singura soluție, consimți acesta. Să nu pierdem nici un minut.

Se îmbrăcă toți și ieșiră în urma lui, cu capul în jos, pentru a lupta împotriva rafalelor de vânt. Valurile se spărgeau cu atâta zgomot, încât erau obligați să urle pentru a se auzi.

– Sacii sunt în anexă, strigă Tom. Urmați-mă.

Din păcate, rezervele de nisip se dovediră inutilizabile. Sarea mâncase pânza și împrăștiase conținutul de mult timp.

– Nu înțeleg, spuse Tom, năucit. Acum câteva luni erau încă noi!

Ben îi adresează Charlenei o privire mirată și brusc, înțelese. Nefericitul Tom se credea tot în urmă cu patruzeci de ani.

– Kimo, declară el, am saci de rezervă la uzină. Le poți cere asistenților tăi să-i umple și să-i aducă aici?

– Mă duc acolo. Ed și Aki, veniți cu mine.

O sărută pe Carol și se îndepărtă.

– Am păstrat numeroși saci de la livrări, spuse Charlene. Să-i luăm pe aceștia. Trecură la treabă cu energie. O jumătate de oră mai târziu, când Ed și Aki se întorceau cu o cantitate mare de saci, un baraj cu înălțimea de șaiszeci de centimetri începuse să înconjoare clădirile, în locul cel mai vulnerabil.

Măcar de-ar fi eficace! se gândi Charlene. Nisipul îi intrase în gură; vântul îi înghețase mâinile și fața, dar nu dădea atenție. Trebuia salvat clubul cu orice preț.

Ben muncea lângă ea. Din când în când se apropia pentru a o întreba dacă totul merge bine, o prevenea când vreun sac amenința să se răstoarne. În mod vizibil, își sporea eforturile pentru a o înconjura cu atenție și veghea asupra ei...

Când sosiră întăririle aduse de Kimo, Lani se duse în rulotă pentru a pregăti băuturi calde. Electricitatea se întrerupsese de câteva ore, dar, prevăzătoare, pregătise un reșou cu gaz și lămpi cu petrol.

Treptat, apărură zorii cenușii. Charlene aruncă o privire consternată asupra ținutei sale. Nisipul ud, amestecat cu noroi, îi murdăriseră complet hainele. Părul îi era încleiat de sare. Cât despre mâini, nici măcar nu îndrăznea să le privească... trebuia să fi fost într-o stare și mai rea decât cea care-l impresiona pe Ben.

Acesta din urmă, o supraveghea cu coada ochiului, fără ca ea să-și dea seama de asta. O văzu schițând o grimasă ușoară și masându-și spatele care o durea.

Da, se ținea bine, ca un brav soldat, temerar, îndârjit, încăpățânat. Irezistibilă.

Întoarse capul pentru a cerceta barajul. Acum depășea un metru în înălțime, dar valurile se spărgeau de el cu violență și ajungeau aproape până sus. Trebuia continuat... Își frecă o clipă glezna, încă fragilă după accident. Apoi, strângând din dinți, așeză sacul pe care i-l întindea un vecin nerăbdător.

Puțin mai departe, Tom Tanaka se clătină. Era livid de epuizare. Ben îi făcu semn să se întrerupă o clipă și se apropie de el.

– Veniți să beți un bol cu supă caldă, îi propuse. Sunt sigur că nu mai puteți, ca și mine de altfel.

Dar bărbatul scutură din cap cu energie.

Ben nu insistă; se întoarse spre Charlene. Și ea își pierdea puterile văzând cu ochii.

– Trebuie să te relaxezi și să te refaci puțin, Charlene, altfel vei ajunge să te prăbușești. Și dacă refuzi să mă urmezi, te voi lua pe sus!

Ea acceptă, prea obosită pentru a protesta. Ben se întoarse pentru a vedea dacă Tom nu-și schimbase părerea văzându-i plecând; nu, continua fără odihnă.

Charlene se prinse de el. O luă încet pe drumul spre rulotă. Charlene era la capătul puterilor. Dacă Ben n-ar fi susținut-o, s-ar fi întins cât era de lungă pe nisip și n-ar mai fi mișcat.

Deodată, se încruntă. Happy, rostogolindu-se, se năpustea spre ei schelălăind. Oare cum putuse scăpa din bungaloul în care fusese închis? Cu siguranță, vântul spărsese ochiurile de geam ale vreunei ferestre...

– Happy! urlă ea. Vino imediat aici!

Dar cățelul, la fel de vesel ca într-o dimineată obișnuită, alergă spre țarm.

– Happy! aici, imediat, auzi?

Brusc, un val îl acoperi și-l rostogoli într-un val de spumă. Se auzi un ultim lătrat, apoi dispăru.

– Happy!

De data aceasta era Carol care striga, îngrozită. Înainte ca Ben sau Charlene să fi putut face cel mai mic gest pentru a o reține, sărise peste baraj și se afundă la rândul său în apa învolburată.

Capitolul 16

În aceeași clipă, un val uriaș începu să se ridice în spatele barierei de corali. Suia, vuia, depășea stâncile și se rostogolea cu viteza fulgerului în direcția lui Carol. . .

Charlene urmărea scena cu impresia că trăiește un coșmar. În apă până la mijloc, respirând greu, Carol îl prinsese pe Happy. Îl scăpă, îl prinse din nou. Și iar îl scăpă. . .

Ben scoase un strigăt nearticulat și începu să alerge ca un nebun. La cincizeci de metri de el, valul creștea încă.

Carol îl prinse din nou pe Happy. Aruncând o privire îngrozită în urma ei, porni în direcția țărmului, zbatându-se de bine de rău în apa înspumată.

Deodată, o siluetă costelivă, îmbrăcată într-o uniformă, sări peste sacii de nisip. Tom Tanaka se grăbea spre Carol.

Ben înțelese că el n-ar fi ajuns în nici un caz la timp. . . Trebuia să se roage cerului să reușească Tom. . . Se opri, cu respirația tăiată. Când Charlene i se alătură, o strânse cu putere lângă el. Nu puteau decât să asiste la ceea ce se întâmpla, albi ca varul și complet neputincioși.

Tom o prinse pe Carol de braț în clipa când apărut valul. Într-un vârtej de apă care curgea, o trase spre sacii de nisip. . . Carol căzu; apoi valul monstruos se sparse. Totul dispăru într-o trombă de apă întunecată și furioasă.

Când valul se retrase, numai Carol zăcea la baza sacilor cu nisip, de partea protejată. Se grăbi. Ținea încă în brațe cățelul.

Deja, unul dintre polițiștii lui Kimo o ajuta pe Carol să se ridice. Un al doilea val, aproape la fel de înalt ca precedentul, tocmai se spărsese la câțiva metri în spatele lor, într-un vacarm asurzitor.

Charlene își trecu brațul pe sub cel al lui Carol. Ben îi luă cu forța cățelul ud, pe jumătate leșinat. Schimbă cu polițistul o privire consternată; amândoi știau că Tom este pierdut.

Charlene și Carol mergeau ca niște roboți și plângeau în tăcere.

Câteva ore mai târziu, Kimo veni să anunțe că fusese găsit trupul lui Tom Tanaka la câțiva kilometri de acolo.

În sfârșit, uraganul se îndepărtase, ca și când nimic nu s-ar fi întâmplat. Cerul se degajase complet. Un soare strălucitor începuse să usuce plaja și păsărelele ciripeau în gura mare. Numai o grămadă de resturi, de-a lungul țărmului, amintea dezastrul din noaptea precedentă.

Lani își petrecuse dimineața încercând s-o încurajeze pe Carol. Aceasta din urmă nu înceta să se acuze de moartea lui Tom. Roasă de remuscări, se calmă puțin în cele din urmă, cuibărită ca o fetiță la pieptul bogat al hawaiane.

Charlene încercase să se distragă gândurilor negre, pregătind sandvișuri și băuturi calde pentru toți oamenii care participaseră la construirea barajului. După ce se refăcuseră și se odihniseră, se întoarseră la casele lor; „familia“ clubului – Kimo, Pogey, Ben, Lani și cele trei patroane de la „Cossini et Co“, rămaseră între ei.

Lani fusese foarte afectată de dispariția lui Tom Tanaka. Charlene o văzuse chiar ștergându-și ochii pe furiș. Totuși, la începutul după-amiezii începu să vorbească liniștită:

– Ascultați-mă toți... Tom a murit, dar trebuie să știți un lucru: a murit cum își dorise, ca un soldat și un erou. Când mi s-a vorbit despre vandalismul comis aici, m-am gândit imediat la el. Cu siguranță nu știți, dar noi am crescut împreună. Era prietenul meu din copilărie. Asta n-a schimbat-o decât războiul. Mama sa, ca și a

mea, era japoneză. Dar tatăl era american. Părinții aveau păreri diferite în legătură cu el. Mama sa insista să-i insuflă tradiția japoneză, în timp ce colonelul Martin înțelegea să facă din el un demn reprezentant al Statelor Unite. Până la urmă, Tom se simți complet sfâșiat.

Charlene se ridică discret pentru a se duce să întredeschidă ușa metalică. Într-o oră, temperatura devenise toridă, dar nimeni n-avea curajul să se miște pentru a merge să se așeze pe veranda improvizată. Aproape nici unul dintre ei nu dormise noaptea trecută. Însăși Charlene avusese doar timp să facă un duș pentru a-și îndepărta sarea din păr; Ben și ea n-avuseseră ocazia să schimbe nici cel mai mic cuvânt.

Veni și se așază din nou, fără zgomot; Lani își continua povestea.

– Pentru a-i face plăcerea tatălui său, Tom s-a înrolat în armata americană. Imediat a izbucnit războiul... Zi după zi, japonezii au fost excluși din unitățile combatante. Tom, care era japonez doar pe jumătate, a trebuit să demisioneze. Până la urmă a fost angajat ca paznic aici, la club. Tatăl său a suportat foarte greu ceea ce considera ca o dizgrație. Tom era conștient de asta, dar cel puțin era fericit... administratorii clubului îl apreciau și aveau nevoie de el. Asta-i dădea un profund sentiment de demnitate.

Lani oftă, bău o înghițitură de cafea și adăugă:

– Puțin după aceea, s-au întâmplat evenimentele de la Pearl Harbour. Colonelul Martin a fost omorât de bombardiere japoneze; ca urmare a dispariției sale, fiul a făcut o teribilă depresie. Într-un fel, cred că se considera vinovat... Nu și-a revenit niciodată și a petrecut ani lungi în spitalul de psihiatrie. În cele din urmă, mama lui a murit acum doi ani; cum nu mai avea familie, preoții misiunii șintoiste l-au primit la ei. Asta i-a permis să-și regăsească un oarecare echilibru, oricum, o anumită liniște. Deoarece aici, în apropierea clubului, se simțea din nou acasă. Se putea plimba după bunul său plac printre clădirile abandonate. Și apoi, într-o zi, au început lucrările. Tom a încercat o adevărată groază. Se gândea că totul se va schimba și că el nu va mai avea loc; l-am văzut degradându-se din zi în zi și, dacă am acceptat să vin aici la cererea lui Ben, este și din cauza lui. Voiam să-l pot supraveghea. La primele stricăciuni, l-am dojenit de mai multe ori. Părea că înțelegea, apoi uita totul și o lua de la început. Reușea din ce în ce mai puțin să despartă prezentul de trecut, visul de realitate...

Vocea sa foarte blândă, amintea o veche și tulburătoare melodie funebră.

– Să nu-i purtați dușmănie sau ură. A plătit pentru faptele sale. Ca să se poată în sfârșit odihni în pace, acolo unde a fost acceptat și primit!

Charlene era pe jumătate ațipită în fotoliu. Auzi ușa rulotei deschizându-se, apoi închizându-se și vocea lui Kimo care șoptea:

– Ben? Fungus Factory te cheamă la telefon.... Au probleme cu climatizarea, în urma întreruperii curentului electric.

Charlene căscă și se întinse.

– Ce este „Fungus Factory“?

Ben nu răspunse. Îl văzu ridicându-se și se trezi complet.

– Răspunde-mi! insistă ea. Ce se întâmplă? Unde pleci?

Ben o privi cu intensitate un timp; o ciudată lumină îi juca în ochi. Pogey, Carol și Eliza îi priveau cu un aer intrigat.

– Vino o clipă în bungaloul meu, murmură el. Îți voi povesti totul.

Îi povesti totul extrem de amănunțit, fără s-o cruțe de nici un detaliu tehnic, de nici o greutate. Îi istorisi despre primele reușite, despre comenzi, despre entuziasmul colaboratorilor.

Charlene îl asculta cu atenție. O însuflețire uimitoare o învioră.

Așadar, avea și el un centru de interes care-l preocupa zi și noapte. Și va face repede avere. Mai mult decât ea, cu modesta firmă din trei persoane.

După un timp, Ben tăcu. Ea comentă, cu o veselie artificială:

– Totul este minunat. Trebuie să te simți cu adevărat mândru de tine, Ben.

El se încruntă. Ceva nu era în ordine în reacția Charlenei. Aceasta îi remarcă mirarea și adăugă cu bruschete, fără să se poată controla:

– Dar... de ce nu mi-ai vorbit niciodată despre asta? Cum ai putut petrece săptămâni întregi pregătind totul, organizând totul, fără să-mi spui un singur cuvânt? Întâmplător, te temeai că nu voi fi la înălțime pentru a înțelege?

El încercă să-și pună brațele în jurul umerilor săi; Charlene se eliberă și începu să măsoare încăperea în lung și-n lat.

– Toate acele nopți în care ne-am întâlnit, bâigui ea. Și nici măcar o dată...

Ben sări în picioare, pentru a o atrage spre el.

– Haide, Charlene, nu fi ridicolă. Îți voi explica... ascultă, trebuie să mă duc imediat la uzină pentru o urgență. De ce nu vii cu mine? Vom vorbi în timpul drumului.

– Imposibil, spuse ea cu voce șuierătoare, ajungând la ușă. Mâine dimineată mă trezesc foarte devreme. Este un lucru pe care, acum, îl poți înțelege, nu-i așa?

Ieși fără să țină seama de chemările sale furioase și rugătoare în același timp.

– Charlene! Charlene, te rog, întoarce-te!

Revenită în camera sa, se dezbracă, făcu un duș cât ai clipi din ochi și se culcă. Lacrimile îi șiroiau de-a

lungul obrazilor. Voise ca Ben să se schimbe: ce nebunie! Căci, desigur, se schimbase; dar într-un mod care pe viitor o excludea de tot. Oh, ar fi trebuit să prevadă că, găsindu-și un scop în viață, Ben o va trece în planul al doilea!

Ben n-avea câtuși de puțin nevoie de ea. Vedea foarte bine ce aveau în comun, dacă nu considerase necesar să-i vorbească despre planurile sale.

Luă o batistă de pe noptieră, pentru a-și șterge lacrimile.

Când a doua zi dimineată, foarte devreme, deschise ochii, avea curioasa impresie că lipsea ceva. Înțelese imediat: nu se mai auzea sunetul trompetei dinspre țărm.

Clubul îl pierduse pe Tom, iar ea îl pierduse pe Ben.

Se ghemui în cearșafuri, încercând cu furie să-și alunge lacrimile care amenințau să curgă din nou. Va trebui să găsească puțin curaj pentru a-și reveni din ceea ce se petrecuse. De exemplu, în muncă... Da, se va refugia în lucru. Era singura soluție.

Cerul matinal colora peisajul în roz sidefiu, delicat. Charlene făcu încet turul clădirilor, cu mâinile în buzunare.

Din fericire, furtuna nu produsese pagube ireparabile. Erau de înlocuit câteva geamuri la

bungalouri, câteva scânduri de bătut din nou în cuie... Cel care avusese cel mai mult de suferit, era acoperișul clădirii principale. Olanele pe care începuse să le pună fuseseră smulse de vânt și se spărseseră pe jos.

Măcar dacă șarpanta ar fi rămas intactă! Era de preferat să se asigure imediat. Scoase scara din anexă, o rezemă de fațadă și urcă pe ea cu agilitate.

Oceanul de culoarea turcoazei se întindea cât vedeai cu ochii. Într-o zi, Ben îi explicase că nici o porțiune de uscat nu apărea între Hawaii și Tokyo, Shanghai și insulele Fidji....

Își mușcă buzele. De ce oare evocase vechile lor discuții? Asta nu făcea decât să-i sporească imensa tristețe...

Se așază gânditoare pe coama casei. În ciuda eforturilor, observațiile, sfaturile și tachinările lui Ben îi veneau fără încetare în minte. „Ar trebui să înveți să trăiești liniștit, Charlene. Îți impui o disciplină prea rigidă. Ia-ți un an de studii, pentru a urma cursurile pe care ți-ar plăcea să le faci...”

Asupra acestui ultim punct, el nu se înșelase. Acum, când dispunea de o sumă rotunjoară, nimic n-o împiedica să se înscrie la cursuri de perfecționare, la Seattle. Și poate chiar să-și ia diploma de arhitect.

Lovi furioasă cu pumnul în grindă. Cel mai îngrozitor era că-l iubea pe Ben. Într-un mod nestăpânit...

Soarele continua să urce pe cer. Apa căpătă o nuanță portocalie, semănând cu metalul topit. Începea o nouă zi. . .

Ben intră pe aleea care ducea la club. Păsărelele ciripeau în gura mare. Nu se vedea nimeni; probabil toți dormeau. Apoi, brusc, se încruntă.

Charlene era cățărată pe acoperiș! Ca în prima zi. . .

Se apropie de clădire, prinse cu fermitate scara și începu să urce. În clipa în care puse piciorul pe margine, alunecă.

Charlene se repezi, exact la timp pentru a-l prinde. Îl apucă de braț și-l ridică, în timp ce scara se clătină și se duse să se izbească de sol, cu un zgomot asurzitor.

– Bună, Charlene, gâfâi Ben. Ascultă, îți voi explica de ce nu ți-am vorbit mai devreme despre uzina mea. Pentru că vroiam să-ți fac o surpriză. . .

Dar ei îi fusese atât de frică, încât sângele începu să-i fiarbă de mânie.

– Ai înnebunit? Ți-am spus probabil de milioane de ori să nu te urci cu tălpi din piele. . . . Ai fi putut să-ți rupi gâtul!

El îi puse o mână pe gură, pentru a o întrerupe.

– Așteaptă un minut, te rog. Am să-ți spun ceva important. . . . Te iubesc.

Charlene rămase nemișcată. Inima îi bătea să-i spargă pieptul.

– Te iubesc, repetă el cu blândete. Vreau să trăiesc cu tine, să am copii cu tine. Nu voi accepta să mă refuzi. Vom rămâne pe acoperiș până când ai să fii de acord... Am nevoie de tine, Charlene.

Tăcu și-și ascunse un oftat.

În mod curios, Charlene păstră mult timp tăcerea. Soarele îi lumina părul cu reflexe brun-roșietice. Pieptul i se ridica, parcă sub o puternică emoție. Apoi șopti, abia auzit:

– Ai nevoie de mine? Și eu te iubesc și am nevoie de tine. Nu... doresc nimic altceva decât să-ți devin soție.

O atrase spre el, tulburat. Buzele li se întâlneau...

Oceanul făcea să se audă zgomotul ritmic al valurilor. Palmierii, agitați de briză, se legănau ușor. Pentru o clipă, Charlene crezu că aude vagul ecou al unei trompete pe țărm, ca și cum toată insula saluta promisiunea zorilor luminoși care apăreau, în sfârșit, pentru ea.

Sfârșit

Solicitanții la

„CARTEA PRIN POȘTĂ“
se pot adresa
„S.C. ALCRIS 94 DIFUZARE“

București, str. Teodosie Rudeanu 54, sector 1
tel. 01-223.63.07. sau C.P.-41-129.

Pentru relații editoriale se pot adresa editurii:
str. Panait Istrati 62, sector 1
tel/fax 01-224.16.98.